

*Închin această carte
tatălui meu CONSTANTIN
și numeroasei
sale familii*

Cornel Călugăru

**Rămăşag
pe
un sărut**

ROMAN POLITIST

Ediția a II-a

Casa de editură „ALPHA” — 1990

NOTA EDITORULUI

Epuizarea rapidă a primei ediții a romanului polițist „Rămășag pe un sărut”, a lui Cornel Călugăru, și succesul de care s-a bucurat în rîndul cititorilor, ne-a determinat să grăbim publicarea acestei ediții, a doua.

E. Nistor

ISBN 973-9087-00-0

CAPITOLUL I

TRISTEȚE ÎN „CARTIERUL VESELIEI“

— Sîmbătă —

Absent la foiala din jurul său, căpitanului Novac încă îi mai trecea prin fața ochilor luminișul acela de sălcii și ierburi înalte, din tabloul primit cîndva din partea unui bun prieten, pe care de atunci l-a purtat întotdeauna cu sine... Ușa biroului se deschise încet și în prag se ivi silueta zveltă a subofițerului de serviciu, intrat parcă în contrast cu atmosfera creată de colegii căpitanului, pregătiți să-i ofere acestuia una dintre acele minunate surprize care se fac doar prietenilor apropiați, cînd aceștia împlinesc cîteva primăveri; numai că Novac împlinea patruzeci de toamne.

— Sînteți chemat la comandant! — rosti subofițerul închizînd ușa.

Peste cîteva clipe, căpitanul, în poziție de drepti, primi ordinul de la șeful cel mare:

— Te prezinți de urgență în cartierul vechi, unde pe strada Îngustă, la imobilul numărul doisprezece a avut loc un incendiu provocat de explozia gazului metan, acum patru — cinci minute. Întocmești un raport asupra celor întîmplate acolo... Sînt informat că există și o victimă. Ia-l și pe Ursan cu tine! Novac salută scurt, militărește și ieși. Pe coridor își privi ceasul: „Deci la ora două și jumătate“ — constată el, apoi cu o doză de tristețe își zise: „Sîmbătă și-au găsit să-și dea foc blocului și tocmai azi, cînd mă așteaptă atîta lume acasă?!...“

Intrînd în birou se îndreptă spre cuier și se îmbracă în pripă făcîndu-i semn lui Ursan să-l urmeze. Acesta se ridică și, luînd o mină solemnă, spuse:

— Din partea noastră vă rugăm să primiți o mică atenție! Să trăiți o mie de ani! . . .

— Și eu să vă duc sicriul . . . — glumi Novac. Vă mulțumesc! Apoi, strângînd bărbătește mîinile celor care-l înconjurau, cu zîmbetul înflorit pe buze, se pregăti de plecare. Din prag mai adăugă: La ora cinci ne întîlnim jos, să constatăm efectele binefăcătoare ale unei „sticle incendiare.“

Strada Îngustă era plină de oameni. Două mașini ale pompierilor trimiteau jeturi de apă la un geam al etajului doi, pentru a stîrpi limbile de foc ce ieșeau în exterior și cuprindeau în flăcări coroana unui tei bătrîn, aflat în apropierea blocului. O parte din tencuiala zidului era fisurată din cauza șocului exploziei și se desprindea în bucăți sub coloana de apă, ce țîșnea din furtunurile celor două tancuri roșii.

— Arde acoperișul! — strigă cineva din mulțime.

De cîteva minute bătălia se ducea la ultimul cat al vechiului bloc, pentru că flăcările, între timp, mușcaseră adînc și din lemnul de brad de sub țigle. Din balconul aflat sub geamul bucătăriei, se prelingeau pe pereți șiroaie negre de apă și mîzgă, ce pătrundeau printre crăpăturile tencuiei. Fereastră a fost smulsă, făcută țandări și aruncată undeva în stradă între vreascurile fumegînde de tei. Acolo unde cu cîteva minute în urmă rideau mușcățile, se căsca o gură uriașă și neagră, din care izbucneau flăcări, apoi un nor gros și negru de fum invadă strada. În preajma clădirii incendiate, vecinii și trecătorii stăteau uluiți, curioși să afle ce s-a întîmplat de-adevăratelea.

În cele din urmă apa birui focul.

Un ofițer de la Circulație descongestionă strada.

Cadavrul Adrianei Goga bloca antreul în dreptul ușii de la bucătărie. În mîna dreaptă își mai ținea poșeta; avea fața mutilată îngrozitor, iar pe linoleul din bucătărie și din hol, pete de sînge erau răspîndite prin apa înnegrită de cenușă.

Novac și Ursan făcură doi pași în lateral pentru a permite să intre procurorul, medicul legist și alte trei persoane din echipa operativă.

Locul unde a fost aragazul era acum liber, iar acesta stătea schilodit în mijlocul bucătăriei. Aproape totul era făcut țandări sau cenușă; puținele lucruri scăpate întregi, au fost

culese de Ursan din apa tulbure de pe cimentul din bucătărie și așezate cu grijă în chiuveta crăpată, deplasată de la locul ei.

Blițul lui Ursan despica atmosfera amurgită, immortalizând fotograme ce urmau a fi depuse la dosarul Adrianei Goga.

Se deschiseseră ușile și apa murdară începuse să alerge, vălurind, pe scări, răspîndindu-se peste tot.

— La ce oră pot să primesc rezultatul necropsiei? — îl întreabă Novac pe medicul legist care, aplecat asupra cadavrului, dădea dezaprobator din cap și strîmba des din nas.

— Cred că mai repede de ora cinci — spuse el încet, apoi făcu semn celor două persoane îmbrăcate în alb să ridice imediat cadavrul.

Ursan pășea cu grijă prin bucătărie, atent să nu se stropească și se tot rotea în jurul căpitanului care nu catadicsea să scoată măcar un cuvînt.

— Ce miros urît! — îl provocă pe Novac.

— Într-adevăr, aici nu miroase deloc plăcut, mai ales că...

— Mai ales că ce...? — sări locotenentul.

— Că nu-mi pot explica cum a explodat gazul în timp ce femeia era în hol și nu avea asupra ei nici o sursă de foc. Cred că ai observat, ușa era închisă cînd am venit noi, deși toată e făcută ferfeniță.

— Poate pe geamul ușii s-a infiltrat gazul...

— Geamul a plesnit în urma exploziei; prea simplu ar fi fost ca pe o crăpătură, gazul să fi intrat în contact cu vreo sursă de foc aflată — să zicem — în mîinile victimei și atunci incendiul să se declanșeze brusc. Gazul se putea infiltra și pe sub ușă, dar de unde scînteie? N-ai o lanternă la tine? Cei doi ofițeri discutau în întinericul din bucătărie, pătruns prea de vreme, din cauza valurilor de ceață.

— N-am!

— În poșeta Adrianei nu se afla nici o sursă de foc, cred că nu era fumătoare.

— Atunci?...

— Fă rost repede de o lanternă! — îl îndemnă căpitanul.

Ursan ieși din bucătărie și, din reflex, încercă să închidă ușa în urma lui. Ușa, mișcată de la locul ei, nu mai răspundea insistențelor acestuia, așa că, atunci cînd se convinse că n-o poate închide, lăsă minierul clanței din mînă.

— Pune mîna pe clanță din nou! — tună vocea puternică a căpitanului, aflat lîngă geamul din bucătărie. Ursan puse

mina pe minierul ușii, rămasă întredeschisă, și încercă din nou s-o închidă.

— Lasă minierul!

Cînd minierul realizează iarăși cursa spre poziția liberă, scînteii repetate scăpărare deasupra lui.

— Asta-i culmea! — exclamă Novac. Aici nu e lucru curat! Nu ar fi de mirare ca în casa asta să se fi comis o crimă! Nu știu dacă explozia a fost adresată acestei femei sau altcuiva.

Pe scări urletele scoase de soțul Adrianei Goga te înspăimîntau. Cineva îl apucă de mînă, încercînd să-l potolească și să-i explice că soția lui a fost dusă cu ambulanța.

Întunericul dens și umezit de valurile de ceață ce veneau din stradă, era spintecat de lumina orbitoare și instantanee a blițului îndreptat asupra ușii de către un subofițer — fotograf. Apoi căpitanul scăpără un chibrit.

Ursan se întoarce cu o luminare pe care Novac o aprinse și, aplecat cum era asupra clantei, începu cu meticulozitate să desprindă bricheta montată deasupra minierului. În timp ce învelea bricheta de aprins aragazul în batistă, înmînîndu-i-o unuia dintre băieții echipei, se adresează lui Ursan:

— Nu cred că au mai rămas amprente, din moment ce asupra ușii au fost proiectate uriașe cantități de apă din furtunurile pompierilor. Totuși...

Căpitanul aplecat din nou asupra ușii, încerca să-l convingă pe Ursan, de varianta în care se putea declanșa incendiul. Lumînarea din mina tînărului ofițer se stinse. Cineva le aduse o lanternă, cu ajutorul căreia, cei doi începură să studieze atenți toate ungherele încăperii; apoi trecură și în celelalte două camere ale apartamentului.

— Ai observat că robinetul de la aragaz este deschis la maximum și încă la ochiul cel mare? Dacă stăm să calculăm cît gaz a ieșit... Dar mai bine să-i întrebăm pe cei de la Gaz Metan, ei, oricum se pricep mai bine decît noi — zise Novac. Dar Ursan nu mai auzi spusele căpitanului.

Locotenent-colonelul Filip, mic de statură, cu ochelarii căzuți pe virful nasului coroiat, cărunț, cu față smeadă, așezat oblic în fotoliu, vorbea cu cineva la telefon, apoi puse cu o mișcare lentă receptorul în furcă. Cu mîna stîngă pe ochelari, iar cu cealaltă pe coala de hîrtie, citi cu interes raportul căpitanului. După ce termină, își îndreptă capul și-l privi pe Novac

pe deasupra ramelor, ce-i alunecară din nou spre vârful nasului:

— Deci acolo s-a întâmplat o crimă?!! ... Ți-ai dat seama că telefonul ți s-a oprit să continue. Medicul legist de la celălalt capăt al firului, ți-a comunicat rezultatele necropsiei cadavrului Adrianei Goga.

— Dublă fractură craniană: frontală și occipitală, nici o arsură, doar urme ușoare de gaz metan în plămânii victimei... Imediat o să vă trimit și celelalte rezultate... — își încheie el relatarea.

Comandantul își îndreaptă iarăși tirul privirii spre căpitan, spunând:

— În curând vom avea și analizele complete ale necropsiei. Până atunci, poți să explici aceeași dublă fractură craniană?!

Căpitanul, după ce își trecu de câteva ori mâna prin părul castaniu, își roti privirea căprui peste lucrurile din preajmă, își mângâie fruntea arsă, rostind:

— Dacă acceptăm că incendiul a fost declanșat de aprinzătorul montat deasupra clanței... mă gândesc că... femeia, când a deschis ușa bucătăriei, a sesizat mirosul de gaz metan, a avut un moment de ezitare și de mirare... și a lăsat clanța din mână. Minerul, ridicându-se, a apăsat aprinzătorul, declanșând incendiul, iar suflul exploziei a trântit ușa — semideschisă în acel moment — în fruntea victimei și aceasta, căzând, și-a fracturat occipitalul de betonul din antreu.

— Așa cred și eu! Dacă dorești poți continua cercetările!

Novac știa că primise un ordin și se bucură pentru încrederea ce i se acordă. Era primul lui caz de acest gen.

Novac, de meserie profesor de educație fizică, fusese angajat doar de puțin timp în poliție, unde i se încredinșase misiuni de altă natură. Doar de câteva zile își începuse activitatea aici, la judiciar, unde, se pare că viața unui agent de poliție este racordată la o rețea cu o tensiune mult mai mare decât cea întâlnită în sălile de sport... Și, iată că ocazia primei anchete a apărut...

La ora cinci cîțiva bărbați zdraveni și voioși ieșeau pe poarta Inspectoratului județean al poliției, îndreptându-se către restaurantul „Astoria” spre a participa cu toții la declanșarea

„exploziei“ cu spumă a unei „sticle incendiare“ ...

Cei șase copii ai căpitanului Novac erau baricadați în camere, de unde trăgeau cu urechea la discuțiile și pregătirile aflate în toi, legate de aniversarea tatăcului lor.

Mirosul de bucate inunda încăperile. Soția lu Novac și sora acesteia, nu pridideau cu ultimele pregătiri ale mîncărurilor sortite invitaților, care umpleau cele două camere.

Căpitanul se plantă în hol, unde primea felicitările, iar de acolo, îl direcționa pe fiecare invitat la locul lui — după indicațiile prețioase ale neveste-si — și avea grijă să nu încurce amplasarea acestora, lucru hotărîtor în desfășurarea unei petreceri între rubedenii și prieteni.

După vizionarea actualităților de seară în locuința lui Novac se încinse o aprigă partidă de dans, care părea a fi fără sfîrșit. Telefonul îl răpise pe sărbătorit din brațele unei focoașe partenere.

— Da! Eu sînt! Cu cine vorbesc? Tu ești Ursane? Grăbește-te, ce mai stai?... Noi deja am început!

— Nu pot să vin... se pare că trebuie să veniți dumneavoastră...

— Cum!? ... Unde?

— Pe strada Îngustă, un copil a fost lovit mortal de un autoturism. A fost reperat de unul dintre subofițerii noștri care supraveghează imobilul de la numărul doisprezece...

— Se poate?!!!

— Cum vă spuneam! Acum ni s-a comunicat și nouă la sediu...

— Asta-i bună! Asta da, aniversare! — și trînti receptorul în furcă.

Trupul unui copil de nouă ani fusese proiectat în zidul aflat vis-à-vis de imobilul cu numărul doisprezece. Copilul se numea George, Maxim și locuia cu mama lui în apartamentul trei, pe aceeași scară cu familia Goga.

Cineva trasă cu cretă, pe asfaltul umed, conturul corpului neînsuflețit, aflat jumătate pe trotuar și jumătate pe stradă. Mai înainte fusese acoperit cu un pled, dat acum deoparte de către unul din oamenii ce formau echipajul adus de Ursan la fața locului.

Mama copilului, însoțită de două vecine, plîngea de ți se rupea inima. George Maxim se jucase pe la ora șapte împreu-

nă cu cițiva copii de seama lui, la lumina becurilor de pe stradă, în timp ce locatarii blocului făceau curățenie pe scările inundate de apa provenită din apartamentul familiei Goga.

Accidentul s-a întâmplat vis-à-vis de scara A a blocului. Novac urmărea împreună cu Ursan traseul mașinii. Cei doi, din punctul de unde a avut loc accidentul, făcură vreo douăzeci de pași, apoi urmele lăsate de roți îi duseseră pe un drum meag ce cotea la stînga. După încă treizeci de metri, cînd urmele dispărură în apropierea unui bloc cu fațada albastră, se opriră. Prundișul mărunț aruncat în fața blocului, recent dat în folosință, nu mai păstra formele, observabile pînă în acel loc, ale nervurilor de pe exteriorul anvelopelor.

— De aici a pornit automobilul! — constată Novac, bătînd ușor cu talpa pantofilor în pietricelele din fața blocului.

Căpitanul oftă ușor, apoi îi făcu lui Ursan un semn cu mina de întoarcere.

— Care dintre cei doi subofițeri a surprins momentul accidentului? — îl întrebă căpitanul.

— Cel care patrula în fața blocului — îl informă Ursan.

La intrarea în bloc subofițerul îl salută scurt:

— Permiteți să raportez?

— Chiar te rog! — îngăimă Novac.

— La ora șapte și zece, șapte și cincisprezece minute am auzit un motor ambalat, ce se apropia din direcția din care ați venit dumneavoastră acum. Deși era ceață — am văzut o mașină de culoare roșie care a intrat în mare viteză pe stradă și apoi s-a îndreptat spre grupul de copii ce se jucau lîngă stîlp, la lumina becului. Nici măcar nu a încercat să frîneze. Era o Skoda de culoare roșie, tip vechi; nu mi-a fost greu să-i rețin numărul de înmatriculare.

— Ce număr avea? — fu curios Ursan.

— 415! — răspunse subofițerul.

— Altceva, mai deosebit, nu ai remarcat?

— Pe urmă, am alergat spre locul accidentului. A mai venit și cineva din bloc, desigur că au auzit și ei bubuitura. Am luat măsurile corस्पunzătoare și am dat telefon la Circulație, apoi la sediu.

Novac îl chestionă dacă copilul trăia cînd a ajuns lîngă el, dar înălțarea neputincioasă din umeri a subofițerului spunea totul, astfel încît căpitanul reveni cu o altă întrebare:

— Altceva mai deosebit, nu ai remarcat?

— După ce ați plecat dumneavoastră de aici și înainte de accident, copilul a început să-i povestească locatarii de la

apartamentul unu că astăzi, cînd venea el de la școală, imediat după ora doisprezece, o femeie îmbrăcată în haine de culoare verde se urcase, după ce a ieșit pe această ușă, într-o mașină de culoare roșie, cu numărul de înmatriculare patru sute cinci-sprezece, marca Skoda. . .

— Ce spui, omule? — se miră Novac.

— Eu l-am chestionat dacă a reținut exact numărul și culoarea mașinii. Mi-a spus că cifrele adunate formau numărul zece, care îi poartă noroc, atunci cînd nu știu ce echipă favorită de fotbal, are meci. . .

— Astăzi n-a mai avut — replică Ursan.

— Culoarea și marca mașinii — continuă subofițerul — le-a reținut fiindcă semănau cu mașina unei rude apropiate.

— Ai sesizat cumva fizionomia persoanei aflate la volan? Vrem să știm măcar dacă era bărbat sau femeie! — spuse Novac.

— Nu! În interiorul mașinii nu am putut desluși nimic, nici chipul umbrei de la volan, noroc că motorul era ambalat și mi-a atras atenția încă înainte de a intra pe stradă. . . Să nu uit: băiatul a mai spus că femeia purta ochelari de soare.

— Ceilalți copii, cu care se juca, unde sînt?

— Sînt cei doi care se zgliesc acolo — îi indică subofițerul, și Novac îi făcu semne să-i cheme. . .

— Apropiati-vă, prichindeilor! — îi îndemnă Novac. Cum vă cheamă pușori?

— Pe mine Cristian, iar pe el Marin — răspunse un roșcovan știrb, speriat de întîmplarea care se soldase cu moartea lui George Maxim.

— Ce v-a apucat să vă jucați pe ceața asta chiar în mijlocul străzii?

— Stăteam lingă stîlp cu George pînă ce avea să se termine curățenia de la ei din bloc. El ne-a rugat să stăm cu el.

— N-ați văzut că mașina se apropie de voi?

— Ba da! Eu l-am tras pe George de mîină, dar el a zis: „Dar ce, nu vede?“ Și rabla aia l-a lovit și s-a dus, dar nu mergea tare. . . — răspunse Cristian, oftînd des.

— Vi s-a părut că venea intenționat spre voi?

— Mașina am văzut-o în ultimul moment, cînd l-am tras pe George de mîină; mai mult zgomot făcea. . . dar nu cred că a vrut să ne lovească.

— Ați mai văzut mașina roșie vreodată?

— Nu. Niciodată! — răspunse Marin.

— Nici eu — se asocie Cristian. El ne-a rugat să rămînem pînă se termină curățenia... Am venit de cînd am auzit bu-buitura exploziei și trebuia să plecăm demult, dar ne-a rugat... Stăm pe altă stradă, dar dacă ne-a zis...

— Azi, cînd ați venit de la școală, ați văzut vreo mașină roșie aici, în fața blocului?

— Nu! — răspunseră ei în cor.

— George spunea că a văzut o mașină roșie, astăzi pe cînd venea de la școală — zise Marin.

— Cine era de față cînd a vorbit de mașină?

— Două tanti de aici, din bloc, și nenea ăla gras, — zise copilul, arătînd cu capul spre mătăhălosul administrator. •

— A mai spus ceva despre mașină sau despre vreo persoană? — întrebă Novac.

— Atît că era o tanti îmbrăcată în haine verzi și purta ochelari de soare.

— Puteți pleca! Dar direct acasă...

Novac rămase o clipă pe gînduri, apoi zise subofițerului:

— Între timp a intrat vreo persoană străină în bloc?

— N-a mai fost nimeni; nici la ceilalți locatari, nici la familia Goga.

— Continuați supravegherea imobilului! — ordonă căpitantul.

— Să trăiti! Am înțeles! — se conformă subofițerul.

— Se pare că a existat elementul intenționat, băiatule — se adresă el locotenentului. Din moment ce nu există urme de cauciuc pe asfalt, asta ar vrea să însemne că omul de la volanul mașinii nici măcar nu s-a sinchisit să pună și el oleacă de frînă. Am dat de bucluc — oftă Novac, apoi adăugă: Ce le-gătură o fi avînd acest accident de circulație cu moartea Adrianei Goga? Fiindcă are...

— Are, desigur! — îl încurajă Ursan. Copilul e, poate, singurul martor care l-a văzut pe posibilul ucigaș al Adrianei Goga, ieșind din bloc.

— Se pare că pe la orele doisprezece, femeia, sau persoana în verde a intrat în apartamentul familiei Goga, a montat bricheta de aprins aragazul deasupra mînerului clanței, a verificat-o dacă funcționează, pe urmă a deschis robinetul de la aragaz și a plecat, închizînd cu grijă în urma ei ușa de la bucătărie.

— Copilul l-a văzut, într-adevăr, pe criminal?

Novac, avu o tresărire.

— E posibil!

— Dar dacă criminalul a intrat mai târziu?

— E foarte important să aflăm ora la care a intrat în apartament. Am ști când a avut loc începutul...

— Buun! — se pronunță Ursan. Dar cum vă explicați faptul că Adriana Goga și-a găsit moartea în hol și nu în bucătărie, unde flăcările ar fi ars-o de vie? Cel puțin, criminalul așa a preconizat și nicidecum n-a vrut doar s-o sperie, cum s-ar putea crede... Și Novac începu să-i furnizeze lui Ursan variația pe care i-o prezentase și comandantului mai înainte.

Ambulanța plecase de câteva minute, iar în șosea rămăsesse „echipa“, adusă de Ursan, care le făcea celor doi semne că și-au terminat treaba și că pleacă.

Novac rămase locului. Sofia Maxim, mama lui George, plîngea.

— ...Eram cu Valeria și cu administratorul. Ne spunea că a văzut mașina roșie când venea de la școală, dar nu știa a cui e și n-o cunoștea pe femeia în verde care s-a urcat la volan.

— Altfceva, ce-a mai spus?

— Nimic deosebit; parcă te poți lua după spusele unui copil?... Vai de mine, am rămas singură pe lumea asta! — se tîngui femeia.

— Ce program ați avut astăzi?

— Am fost la serviciu pînă la ora trei.

— Despre familia Goga ce îmi puteți spune?

— Sărăcii! Și peste ei au dat necazurile... Erau niște oameni tare cumsecade și acum... să ai necazuri de la o vîrstă atît de... e păcat, mare păcat. Dar de ce toate necazurile s-au adunat în blocul nostru?

Novac nu găsi un răspuns pentru această întrebare, pe care femeia, îndurerată de moartea prematură a fiului ei, i-o pusese. O conduse spre morgă, iar la intrarea în Inspectorat își luă rămas bun de la chipul inundat de lacrimi.

Novac asaltă cu pași greoi scările ce duceau spre biroul lui. Aprinse a nu știu cîta țigară, și de câteva ori prinse balustrada cu mîna stîngă și începu să urce din nou, cu trupul lui nici înalt, nici scund, dar bine legat, aplecat ușor înainte.

CAPITOLUL II.

ABURII CALDUȚI AI CAFELEI

— Duminică —

Abia noaptea târziu Novac ajunsese acasă. Soția lui, împreună cu doi dintre copiii mari, dereticau prin camere. Aniversarea zilei lui de naștere luase sfârșit. Cazul la care începuse să lucreze, era ceva cu totul nou pentru el; avea de dezlegat enigma unei crime, iar acum a apărut și întîmplarea cu copilul; lucruri ce trebuiau lămurite în răgazul scurt pe care l-a hotărît comandantul — o săptămînă doar. Desigur, ar fi mai simplu, dacă ar putea afla mobilul crimei.

Soția sa, supărată pe el, nu-i adresă nici un cuvînt și îi dădea zor la spălatul muntelui de farfurii înghesuite pe masă, care așteptau să fie puse la locul lor. Novac își turnă un pahar cu bitter și înghiți de două ori din lichidul amăru. Așa Micu dormea pe fotoliu, ghiftuit de prăjiturile, la care apucase printr-o stratagemă folosită de mai toți copiii în astfel de împrejurări. Novac îl lua în brațe, îl sărută și îl puse cu grijă pe canapea. Micuțul se ghemui din nou, scîncind prin somn. Novac îl mai privi încă o dată îndelung, apoi se dezechipă și se pregăti de culcare.

Dimineța era buimăcit de gînduri, oboseală și fum de țigară.

În drum spre „obiectiv“ urcă pe o străduță în pantă. Îl treceau nădușelile și socoti că e cazul să-și tragă sufletul la cafeneaua din colț, de unde tot mai ieșea un bărbat în vîrstă, însoțit de două femei tinere. Așteptă o clipă, apoi închise ușa în urma lui și strîmbă din nas căci fumul de țigară aproape îl înecase; se hotărî totuși să comande o cafea. Aromă cafelei îi prinse bine ...

Duminică dimineata, ca de obicei, la el în birou nu se afla nimeni. Ofițerul de serviciu îi întinse un plic, în care, căpitanul găsi concluziile expertizei criminalistice efectuate asupra brichetei de aprins aragazul, demontată din bucătăria soților Goga... Deși bricheta a fost instalată cu ajutorul unui material asemănător cu plastelina, cei de la criminalistică nu au găsit urme de amprente; fie că apa a distrus totul, fie că persoana, respectiv criminalul, a lucrat cu atenție sporită. O dezveli cu grijă din punga de plastic și o puse în buzunar.

Sonerie, pe care apăsă îndelung la ușa apartamentului unu, îi aduse în prag o femeie de vreo patruzeci de ani, brunetă, frumușică, la care căpitanul descoperi doi ochi mari, albaștri. Intră într-un apartament bine mobilat și tot atât de bine îngrijit, semn că locatara folosea des cîrpa de șters praful.

În hol, căpitanul se recomandă, apoi fu poftit într-una din cele două camere.

— Duminică, din cîte știu, cam toți semenii noștri stau pe la casele lor — încercă Novac să atenueze întrucîtva paloarea ce se instalase pe obrazul femeii, de cînd auzise cuvîntul „poliție“.

— Sînt singură. Sînt necăsătorită și, ce e mai rău, singurul copil pe care-l am, lucrează departe de casă... și cît mi-aș fi dorit să am o fată... mai aproape de mine.

Căpitanul remarcă siguranța cu care gazda pronunțase ultimele cuvinte și se hotărî să treacă la subiect:

— Am venit în legătură cu necazurile de la dumneavoastră din bloc.

— A! Da. Însă înainte de toate v-aș ruga să serviți o cafea. Meseria mea este să fac și să servesc lumea cu cafele...

Novac o privi întrebător.

— Lucrez la bufetul întreprinderii — adăugă ea. De obicei, duminica dimineata îmi prepar un ibric mare de cafea și pînă seara îl termin.

„Desigur că nu singură“ — socoti Novac, privind corpul femeii, care se îndrepta spre bucătărie și pe care îl încadră cu certitudine în catalogul celor care atrag bărbații... Două cafele aburinde au fost așezate cu grijă pe masă, iar Novac simțea cum aburii călduți și aroma binefăcătoare îi primenesc plămîinii.

— Am mai băut una — se eschivă tardiv căpitanul.

— E o cafea preparată de mîna de meseriaș și, în primul rînd, cred că nu e demn ca cineva să refuze oferta unei femei singure — zîmbi Valeria Buza provocatoare.

Sosise momentul cînd femeia își deschise inima și sufletul, iar Novac socoti că e timpul să atace:

— Aseară, din cîte sînt informat, ați stat de vorbă cu băiețelul George Maxim. V-a spus ceva în legătură cu o persoană pe care a văzut-o ieșind din bloc, în momentul în care se întorcea de la școală?

— Chiar așa! — exclamă femeia, care-l privea cu insistență pe căpitan, rugîndu-l parcă din ochi să verifice calitatea cafelei.

Novac sesiză nuanța și-i ceru gazdei permisiunea să-și aprindă o țigară, altfel cafeaua pentru el nu prezenta nici un interes, chiar dacă era pregătită de o mîină atît de pricepută...

— Încearcați să vă reamintiți! — o îndemnă căpitanul. Ce persoane au fost de față în timpul cînd copilul descria întîlnirea lui cu femeia îmbrăcată în verde?

Valeria Buza se așeză încet pe scaun, își dresе glasul, zicînd:

— Eram: eu, Sofia și administratorul de la bloc. Atîta a spus, că femeia în verde și cu ochelari se urcase într-o mașină roșie.

— Mda! Despre familia Goga, ce îmi puteți spune? — întrebă Novac o altă pistă.

— Nu prea multe... Ei s-au mutat de puțin timp la noi. Ne salutăm și... cam atît. Eu lucrez jos, la bufetul întreprinderii, unde doamna venea destul de rar. O vedeam întotdeauna îngîndurată, cred că avea destule probleme pe cap.

Deși interlocutoarea lui era o simplă bufetieră, era totuși o prezență agreabilă, cu care îți făcea plăcere să conversezi, chiar despre lucruri ceva mai triste.

Novac reveni cu o altă întrebare:

— Unde vă aflați în momentul în care a avut loc explozia din apartamentul soților Goga?

— La serviciu. Mai precis, la casierie, de unde, tocmai îmi scoteam salariul. Cînd am ajuns acasă, strada era plină de oameni și mașini.

— Pe la ce oră ați sosit?

— Cred că era deja trei...

Căpitanul își strivi țigara în scrumieră și, privind chipul femeii, care aștepta alte întrebări, poate de altă natură, spuse tărăgănat:

— Va trebui să dați o declarație despre tot ce ați făcut în ziua de sîmbătă, precum și despre ce am discutat astăzi... Vă rog să-mi spuneți, cum v-ați petrecut timpul începînd de ieri

dimineata și pînă aseară la ora șapte? Mă refer la ora la care a avut loc accidentul...

Interlocutoarea își adună mîinile în poale, își țuguie pentru o clipă buzele, apoi începu să vorbească încet și rar:

— Simbătă am avut zi liberă; toată ziua am stat acasă. Am făcut curățenie, am gătit mîncare și pentru astăzi, apoi pe la ora două am plecat să-mi scot banii și pe la trei am ajuns acasă. Pe urmă, știți dumneavoastră ce a fost aici...

— Altceva mai aveți de declarat?

— Nu; nimic!

— Vă mulțumesc, îndeosebi pentru cafeaua excelentă pe care mi-ați servit-o ! La revedere!

Acest „îndeosebi“ nu o satisfăcu pe gospodină, care deduse că vizitatorul nu era pe deplin mulțumit de răspunsurile ei.

La scara A, unde se afla căpitanul, mai erau încă cinci apartamente, la ușa cărora urma să se anunțe într-o ordine prestabilită.

Pe ușa apartamentului patru, era aplicată o tăbliță neagră, tăiată în formă de paralelogram, pe care era înscris cu litere roșii: Ionel Suman. Îi deschise o femeie roșcovană, îmbrăcată într-un capot de mătase violet.

— Căpitanul Novac, de la poliție — se prezintă anchetatorul. Aș dori să stăm puțin de vorbă despre familia Goga, dacă se poate.

— Cum să nu! Intrați! Vă rugăm să ne scuzați; ne-am culcat foarte tîrziu și... soțul încă nu s-a sculat — se scuza roșcovana, dîndu-și seama că Novac observase ușorul deranj din antru. Căpitanul fusese plantat într-o cameră, iar roșcovana dispăru pentru moment, dar nu înainte de a-și cere din nou scuzele de rigoare.

La etajul întîi, mirosul de gaz metan, ars incomplet, și de funingine, care mai dăinuiau pe scări, îl aduse pe căpitan într-o stare de agitație, de la care se alese cu o îngrozitoare durere de cap. Inventariind automat mobilierul și toate obiectele din cameră, Novac rămase plăcut impresionat de gustul locatarilor, dar mai ales de modul original în care și-au aranjat lucrurile în spațiul locuinței. „Alții o duc ca în rai!“ — constată el, și într-adevăr concluzia i-a fost întărită de apariția Zitei Suman, aducînd pe o imensă tavă de argint, o sticlă de „Martini“, două pahare și două cești chinezești de porțelan, în care se distingea caimacul de ness-cafea. De după sticlă se ivi și gulerul scrobît al unui pachet de Kent, care își dezvălui identitatea în

momentul în care tava fu așezată cu grijă pe masă, de două miini gingașe și bine îngrijite de femeie cochetă.

— Vai, vă mulțumesc! Astăzi am mai băut vreo două... Mai bine ați aduce un algocalmin — se rugă căpitanul.

— Imediat! — răspunse roșcovana, și făcu cale întoarsă la solicitarea oaspetelui atât de matinal, indispus acum din cauza durerii de cap, care începuse să-l chinuie cu câteva minute înainte. „Aștia și-au propus să mă îndoape cu cafele. Curios, aici dau numai de femei frumoase... Din ce în ce mai frumoase” — se corectă Novac.

— Serviți, vă rog! — rosti Zita Suman.

Și, în timp ce se aplecă asupra mesei, așezînd paharul cu apă și calmantul, bucle roșcate de păr i se desprindeau din creștetul capului, năpădindu-i fața. Novac depistă printre firele de păr, un năsuc obraznic, apoi, după ce își împinse pletele spre ceafă, descoperi doi ochi verzi care, parcă îi alungară îngrozitoarea durere de cap. Novac se concentrează o clipă să verifice dacă într-adevăr nu-l mai doare capul. Așa era! Putea renunța liniștit la algocalminul adus de Zita Suman, căci durerea încetase ca prin farmec.

Roșcovana rămase în picioare lângă masă, analizînd figura căpitanului, în timp ce acesta înghițea o gură de apă, după calmant.

În ușa rămasă deschisă se ivi figura somnoroasă a unui bărbat subțirel și nu prea înalt, cu părul vilvoi, a cărui culoare era cam greu de precizat. Era Ionel Suman.

— Dînsul e de la poliție — îl informă Zita pe soțul ei —, se interesează de familia Goga.

— Lucrați la aceeași întreprindere? ...

— Da; amîndoi. Ea e casierită, iar eu sînt tehnician la atelierul de întreținere a utilajelor — preciză Ionel Suman, apoi se așază pe scaunul rămas liber și începu să desfacă pachetul cu țigări din care îi oferi una căpitanului.

— Mulțumesc — zise Novac. Înseamnă că doamna poate să-mi dea o mulțime de relații despre Adriana Goga. Ce program a avut ieri contabilă șefă? De fapt ați ridicat salariile...

— Am fost împreună cîtva timp. Pe la zece, zece și un sfert am plecat amîndouă la bancă. Am stat acolo pînă la ora treisprezece și jumătate, iar la ora paisprezece ne-am despărțit, dînsa și-a ridicat prima banii, pe urmă a plecat.

Zita făcu o pauză mai lungă, pentru că își simțea gura uscată. Cum privea paharele în care soțul ei turna lichidul roșu

de „Martini“, se gîndi că i-ar prinde bine și ei un păhărel, pentru curaj.

— Pînă la ce oră ați stat la serviciu? — se interesă Novac, așezînd pe măsută paharul cu conținutul înjumătățit.

La această întrebare, cei doi din fața sa se foiră ușor pe scaune și începură să se privească unul pe celălalt, curioși, probabil de ce oare căpitanul se interesează de ei, cînd, de fapt, a venit să afle amănunte despre Adriana Goga.

La ora șaptesprezece am închis casieria, deși încă nu terminasem plățile. De acolo, am plecat la prietena mea, Nora, unde am stat pînă la ora nouăsprezece, nouăsprezece și zece, pe urmă am venit acasă.

Mai exact doamnă! Aici nu e vorba de plăți, e vorba de o crimă! — aruncă el știrea soților Suman, fiind gata pregătit ca în acel moment să studieze cu mare atenție reacțiile de pe fețele lor, pîrînd preocupat să completeze o nouă filă în cartofelul lui.

— Crimă? — se mirară cei doi, aproape concomitent. Novac citi pe fețele lor spaima. Zita se îngălbeni la față, iar bărbia începu să-i tremure, în timp ce soțul ei parcă atunci se trezise, devenind alb ca varul, apoi oftă a ușurare.

— Da. Adriana Goga a fost ucisă! Din acest motiv vreau să știu cu precizie cum și-au petrecut timpul, ieri, toate persoanele care au avut tangență cu ea...

— Cînd a fost televizată rubrica „Sport“, la actualitățile de seară, eu am plecat, știți, nu-mi place sportul. Pe urmă cum v-am spus...

Dumneavoastră? — se adresă Novac, de astă dată, lui Ionel Suman.

— Pînă la douăsprezece la serviciu, pe urmă am avut repetiție cu formația întreprinderii — e vorba de o piesă de teatru — iar de acolo, după ora paisprezece și treizeci, mai precis la cincisprezece fără un sfert, am plecat cu doi prieteni la meciul de fotbal. La șaisprezece fără un sfert, cînd s-a terminat meciul, am pornit spre casă, apoi am dat de inginerul Goga, care urla de disperare — răspunse cursiv Ionel Suman, în contrast parcă cu mura lui somnoroasă.

— Pe urmă?

— M-am dus cu el la urgență, știți, cu mașina mea, să-și vadă nevasta, iar de ocolo l-am dus la părinții lui, acasă, și pe la nouă m-am întors, apoi am făcut curățenie pe scări pînă după ora zece. De adormit, nu am adormit decît tîrziu, a mai fost și necazul cu accidentul acela...

— Ce mașină aveți?

— O Dacia 1300 — albă.

— Bănuți pe cineva care să fi dorit moartea Adrianei Goga?

— Vai de mine! Niciodată nu m-am gândit la așa ceva! Nu cred nici acum, după ce mi-ați spus, că a fost omorâtă de cineva și că nu s-a întâmplat acest mare necaz din cauza exploziei gazului — răspunse Zita cu o undă de tremur în glas.

Urmă o pauză, în care Novac mai completă ceva în carnetul lui, pe urmă mai înghiți încă o dată din apa rămasă în pahar.

— Despre soții Goga, ce îmi puteți spune?

— Numai de bine; despre doi tineri absolvenți, ambițioși, harnici și cu pregătire, căsătoriți încă din vremea studenției, nu poate zice nimic rău.

Aflat în picioare și pregătit de plecare, căpitanul mai întrebă:

— Familia Maxim se are rău cu cineva de aici din bloc?

— Nu; nu știm să aibă dușmani — răspunse Ionel Suman. Sincer să fiu, mă miră cum George, care era un băiețel deosebit de inteligent, s-a lăsat — să zic așa — lovit de mașină. Cred că femeia aceea e complet nenorocită acum; i-a mai murit un copil cu câțiva ani în urmă, din cauza unei boli terribile. Acum... al doilea, care era și inteligent și frumosel. Păcat! — își încheie Ionel Suman relatarea, cu o mișcare a capului ce denota deznădejde.

— Ieri, ați observat ceva deosebit în comportarea Adrianei? — se adresa de această dată Novac. Zitei Suman.

— Știu eu?!?! Era cam nervoasă. Cînd să ridicăm banii, ne lipseau niște sume care nu ne-au fost virate în cont de către beneficiarii noștri, deși dînsa intervenise cu câteva zile în urmă, ca să avem ieri banii pentru retribuiții asigurați. Era, închipuți-vă, să nu aducem banii, iar oamenii ne așteptau încă de la ora doisprezece. Așa se explică faptul că am întîrziat atîta, iar eu încă n-am terminat de făcut plățile.

— Altceva?

— Nimic deosebit! Ca tot omul, la sfîrșit de săptămînă parea să fie cam obosită. De altfel, muncea mult! Era ceva normal.

Novac le mulțumi pentru ospitalitate, în timp ce Zita închidea ușa în urma lui cu un zîmbet trist, dar politicos.

— Cu plăcere. La revedere!

„Și, totuși n-am lămurit dacă explozia a fost adresată Adrianei Goga sau soțului ei“ — gândi Novac, apoi începură să-l chinuie alte întrebări: „Dacă se ia în considerare că și Adriana era o femeie frumoasă și în plus tânără, oare să nu fi fost gelozia cauza acestei nenorociri? Și doamna Maxim — așa disperată cum am văzut-o aseară — are multe calități de femeie atrăgătoare. Aceasta e scara unui bloc la care au fost repartizate de la spațiul locativ numai femei una și una! Așa să fie oare? Sigur că da! E prea de tot! De i-aș spune cuiva chestia asta, a doua zi nici nu m-ar mai saluta. E o coincidență! Are și ea rolul ei în lumea noastră, acum însă pe mine are darul de a mă pune pe gânduri. Ce prostii îmi trec prin cap!, ar râde și Ursan de mine, de-ar ști...”

Desigur, în mintea căpitanului apărură tot soiul de ipoteze, unele, dintre cele mai curioase, care îl determinau și pe el să se mire de traiectoria pe care îl poate purta propria imaginație.

Persoana care a intrat în apartamentul soților Goga, se pare că le cunoaștea foarte bine nu numai programul din ziua de sâmbătă, dar și locuința, inclusiv clanța de la ușa bucătăriei; dacă arcul de revenire al mânerului ar fi fost mai slab, acesta n-ar fi reușit să aducă mânerul cu atita forță în sus spre poziția „liber“ și să acționeze asupra corpului metalic — ce-i drept destul de flexibil — al brichetei de aprins aragazul, ca aceasta să producă scînteii —, și să declanșeze incendiul. Încă un mare semn de întrebare se ivi în cugetările căpitanului: de unde și-o fi procurat criminalul cheile ca să pătrundă în apartamentul soților Goga? Acestea puteau fi procurate chiar și în urma unei vizite, dar mai puteau fi obținute de la serviciu, din întreprindere. Căpitanul fu nevoit să-și întrerupă monologul pe care-l purta cu sine însuși, cînd pe ușa de la scări, doi bărbați, dintre care unul nebărbierit, îi apărură în față. Le studie pe furiș fizionomiile. Una dintre ele îi părea cunoscută; o văzuse într-una din camerele familiei Goga, imediat după incendiu, în tabloul de pe perete ce reprezenta fotografiile surizătoare a doi tineri căsătoriți. Novac le făcu loc să treacă, apoi, la o distanță de cîteva trepte, urcă scările în urma lor, pregătindu-și întrebările pe care intenționa să i le pună, în curînd, inginerului Goga.

— Sint căpitanul Novac; cercetez condițiile în care a avut loc incendiul — se adresă el inginerului.

Novac, în loc de răspuns, trebui să se mulțumească cu două înclinații din cap făcute de către inginer.

Simion Goga era un bărbat înalt, brunet, iar pe fața lui, Novac remarcă cearcănele de nesomn și o mustață bogată cu un desen interesant, care-i oferea o distincție aparte. Novac, deși simțea și bănuia că intervenția lui nu are loc la timpul cel mai potrivit, vroia să lămurească cât mai repede căruia dintre cei doi soți i-a fost adresată explozia. Se apropie și zise:

— Vis-à-vis cine locuiește? Am încercat, dar nu răspunde nimeni...

— Familia Rogoz; sînt plecați în concediu... — răspunse inginerul cu o voce stinsă, apoi adăugă: Voiam să-mi iau niște haine pentru ziua de mîine...

— Mă scuzați! Știu că nu am ales bine momentul, dar...

— Ce mai vreți de la mine? Nu vedeți?... — fuse răspunsul pe care Novac îl așteptase din partea inginerului, care continua să scoată din dulap hainele necesare: un costum negru, o cravată și o cămașă, pe care le așează cu grijă pe spătarul scaunului.

— Atunci... ne vom întîlni cu altă ocazie — propuse Novac.

— Nu, nu... Sînt necăjit și eu... Cred că mă-nțelegeți! Dar ce vreți să aflați de la mine?

— Doream să știu, dacă vă mai amintiți, care dintre dumneavoastră a ieșit ultimul din bucătărie și a uitat gazul deschis? — puse Novac o întrebare, prin care încerca să nu-i dea de bănuit acestuia că un răufăcător a vrut și a reușit să-i omoare soția. Căpitanul avu un moment de satisfacție, constatînd că stratagema lui a reușit, și inginerul îi răspundea la întrebări, nebănînd că soția lui a fost trecută în lumea rece a morților de către mîna unu asasin.

— Adriana! Eu am sosit vineri seara tîrziu dintr-o delegație, iar sîmbătă m-am sculat devreme, poate mai repede de ora cinci — urma să plec în alta... la București, cu avionul de zece, dar din cauza ceții zborul a fost suspendat. Am renunțat și mi-am procurat bilete pentru acceleratul de noapte, cînd cineva m-a anunțat că... Copilul încă nici nu știe... — zise inginerul și începu să suspine repetat.

„Încă nu a aflat care este adevărul — își zise Novac. Cu atît mai bine pentru el! O să treacă mai ușor peste acest mare necaz“.

— Să fi uitat doamna robinetul deschis? — continuă Novac să meargă pe varianta falsă.

— Nu; n-aș crede. Adriana nu uita niciodată nimic; mai degrabă eu aș fi făcut acest lucru, numai că am plecat de acasă

cam cu vreo oră înaintea ei. Nici măcar n-avea de ce să folosească aragazul, deoarece dimineata nu aveam timp și nici nu obișnuiam să servim nici măcar o ceașcă de ceai.

— Poate s-a spart conducta, sau... ați dat cheile la părinți și au intrat în casă, știu eu — după haine pentru copil... sau...

— Cheile mele au fost tot timpul la mine, iar Adriana le mai avea în poșetă atunci cînd... N-avea de ce să le dea părinților mei, pentru că toate lucrurile copilului sînt la ei acasă. De fapt, sînt prea bătrîni ca să poată face așa drum lung. Saraca Adriana... Inginerul începu din nou să plîngă, iar dintre suspinele sale Novac mai intercepta niște cuvinte: Bine, dar aseară parcă a fost o comisie aici. Nu știți, cumva, la ce concluzii au ajuns?

— Au fost, într-adevăr, și cei de la Gaz-Metan, dar încă nu mi-au parvenit rezultatele — minți căpitanul, spre a evita orice fel de explicații. Aveți dușmani?

— Vai de mine! Pe cine să avem? Numai de doi ani și ceva sîntem în acest oraș.

— Sînteți de aici, parcă așa mi s-a spus! Poate i-ați avut încă înainte de a veni în orașul în care v-ați născut!

— Doar în vacanță veneam pe acasă, iar de cînd ne-am mutat aici eu sînt mai mult plecat. Știți, eu lucrez la serviciul aprovizionare.

— Despre soția dumneavoastră, îmi puteți relata ceva deosebit? Ați remarcat ceva aparte în comportarea ei în ultimul timp? Știu eu...

— Ce să remarc? Veșnic venea obosită de la serviciu, iar în ultima vreme simțeam că s-a ancorat — dacă se poate spune așa — prea tare în munca de contabil-șef de întreprindere... Atîtea treburi și la serviciu și acasă, zău că era prea mult pentru o femeie; noroc cu părinții mei că ne îngrijesc copilul, altfel...

— Îmi cer iertare! — rosti Novac, cînd se convinge că inginerului îi mai trecuse din supărare și se felicita pentru faptul că reuși să nu-i trezească acestuia gînduri negre și suspiciuni.

Căpitanul încă nu era obișnuit cu astfel de situații cînd, vrînd — nevrînd, trebuia să intri în casele și în sufletele oamenilor, pentru a afla niște lucruri mărunte, dar foarte importante în elucidarea unui caz.

„N-aș fi vrut să-l chinui pe inginerul Goga, tocmai în astfel de momente grele, dar cum aș fi putut proceda altfel? Din

cite mi-a declarat, s-ar zice că explozia nu era pregătită pentru el, din moment ce serviciul îl obligă mai tot timpul la deplasări — deci nu are un program fix, cum avea soția lui; era greu de prevăzut, pentru criminal, ora exactă la care vine acasă; unde să mai socotesc faptul că la ora zece dimineața, trebuia să plece din localitate. Oare, aflînd mai repede că avionul nu poate decola și, ținînd cont de timpul rămas pînă la plecarea trenului, inginerul Goga nu putea da o fugă pînă acasă și să pună el la cale incendiul? Incendiul casei în care locuia? Moartea soției lui? Ah să-l pun pe Ursan să verifice cum și-a petrecut inginerul timpul în ziua de sîmbătă.

Ajuns la parter, sună din nou la ușa apartamentului unu.

— Intrați!

— Mulțumesc. Mai am o grămadă de treburi de rezolvat și mă cam grăbesc. Voiam să știu de ce acestui cartier i se mai spune și „Cartierul Veseliei“?

— Numele acesta i s-a dat demult... În aceste blocuri — noi pe atunci — locuiau niște muncitori din alte părți și cum erau fără familii, mai făceau chefuri, scandal...

Acum nu se mai face!

— Ba da. Dar nu ca la început. Au mai îmbătrînit oamenii, a îmbătrînit și cartierul...

Novac făcu o pauză, apoi întrebă:

— Ieri, înainte de a pleca acasă, n-ați auzit sau văzut pe cineva intrînd sau ieșind din bloc?

— N-am văzut!

— Nici zgomotul unei mașini?...

— Nu. Am făcut curățenie...

— ... și mîncarea pentru astăzi — completă Novac, apoi adăugă: La apartamentul doi cine locuiește?

— De o lună de zile, nimeni!

— Mulțumesc — roși căpitanul, despărțindu-se de femeia a cărei meserie era „să facă și să servească lumea cu cafele“.

Privi încă o dată la afișier și se convenise că, într-adevăr, la apartamentul doi, n-avea pe cine să găsească.

Căpitanul părăsi imobilul doisprezece de pe străduța Îngustă. Se opri pe trotuar și privind îndelung la geamurile din dreapta clădirii, își spuse: „Miine o să atac scara B.“ Nu făcu prea mulți pași și se opri o clipă, pentru a mai analiza încă o dată locul trasat cu cretă, reprezentînd conturul lăsat de corpul copilului decedat în acel stupid accident de mașină. Porni cu pași repezi și se pierdu în ceața deasă, care invadase orașul și împrejurimile...

— Pardon, domnule! Nu vezi?

— Mă scuzați! — încercă Novac să se dezvinovățească în fața unei bătrîne de vreo șaptezeci de ani. Mai mormăi ceva și, îngîndurat cum era, se îndreptă către braseria de lîngă Banca Națională, spre a-și readuce la tăcere intestinele, care începuseră să glăsuiască revoltător, neîntrebate.

Se ridică de la masă după vreo jumătate de oră, propunîndu-și să dea o raită pînă la Inspectorat.

„Nu pricep, cum de copiii se jucau în mijlocul străzii, tocmai la șapte seara, pe un întuneric total“ — își zise căpitanul înteuindu-și pașii.

CAPITOLUL III.

ASASINUL FACE „ROCADA MARE“

— Duminică —

De cum intră în incinta Inspectoratului, ofițerul de serviciu îl puse în gardă: maiorul Brad, de la Circulație, îi lăsase pe masă un bilet.

— Tu ce faci pe aici, băiețel? — se adresă Novac locotenentului Ursan.

— Vă caut. De mult...

— Ei drăcie! — se miră căpitanul.

— Avem știri de la Circulație — își motivă Ursan prezența în birou tocmai în acea duminică de noiembrie.

— Să le aud!

În jurul orei doisprezece, a fost găsit autoturismul Skoda de culoare roșie, cu numărul de înmatriculare 415...

— Nu mai spune! — se hlizi căpitanul.

— Ieri, proprietarul mașinii a anunțat Circulația, pe la orele zece, că mașina i-a fost furată. Acum a fost găsită, dar cu proprietar cu tot: el e mort, iar mașina este făcută zob!

— Asta-i bună!...Și tu stai așa? Dezlegi cuvinte încrucișate și ăștia?...

— V-am căutat, și acasă v-am telefonat, dar precum vedeți, cazul e al celor de la Circulație. Maiorul Brad a socotit că ar fi bine să știm și noi amănunte în plus despre mașina roșie cu care aseară a fost accidentat mortal minorul George Maxim și care...

— ... a fost văzută tocmai de copilul accidentat, ieri la orele amiezii lângă blocul cu pricina. Și acum maiorul ne invită

să vedem la fața locului cum stau lucrurile. Frumos din partea lui... Echipa operativă a plecat?

— Cam... demultișor... Mașina de serviciu e liberă; am reținut-o anume pentru deplasarea asta.

— Plecarea! — zise de astă dată Novac pe un ton ridicat, accentuând silabele. Acum văd că sîntem pe post de invitați, și în calitate asta nu e bine să te lași prea mult așteptat.

Pădurea se afla la o distanță de aproape 12 km de oraș și adăpostea la poalele ei un camping, acolo unde șoseaua națională face o curbă periculoasă. Din cauza ceții dense, mașina poliției parcurse această distanță în aproape o jumătate de oră. Ursan, un brunet înalt, cu fața prelungă și privirea neliniștită, într-un veșnic tremur de curiozitate, aflat pe bancheta din spate, își schimba des locul, pentru a sesiza vreo reacție anume pe fața împietrită a căpitanului.

Cu greu, șoferul reuși să evite deraparea în care mașina se angajase, din momentul în care încercase să oprească; poleiul format peste noapte, abia acum începea să se topească pe șoseaua serpuitoare și rece. Novac și Ursan coborîră repede, trîntind puternic portiera. După ce părăsiră șoseaua, escaladară un șanț foarte adînc; ajunseră la marginea pădurii, formată din salcîm și arțari cu frunzișul înroșit și mult rărit de pojarul tîrziu al toamnei; vara, mai ales duminicile, era locul de pelerinaj, de recreere al orășenilor, veniți de cum răsărea soarele și zăbovind pînă la căderea întunericului. Între arbori se auzeau atunci numai chiote și clinchete de glasuri. Dar acum peisajul era sinistru, căci ceața învăluise totul în mantaua tristeții... În fața lor, mașina îmbrățișa un salcîm bătrîn, scrijelit de coajă. Automobilul venise cu viteză mare, părăsise carosabilul, trecînd vijelios pe deasupra șanțului și se oprise în copac, stînd așa de parcă ar fi vrut să se cațere pe el.

— Cum o fi ajuns aici? — se miră Novac.

— A zburat! — zise Ursan.

Asta așa este! Altfel n-ar fi putut poposi în acest loc — rosti Novac, strîngîndu-i mîna maiorului Brad. Mulțumesc pentru invitație.

— Știam că te interesează mașina și am considerat că n-ar fi rău să afli cîteva amănunte și despre posesorul ei. —

spuse maiorul, rămânând cu privirea pe salcîmul scrijelit de coajă.

Conducătorul autovehiculului, cu volanul înfipt în piept, stătea nemișcat, cu capul căzut într-o parte... Capota mașinii se deschisese, desigur, în momentul impactului, străpunzînd parbrizul... Cineva încercase să scoată cadavrul înțepenit de la volan, dar nu reușise. Căpitanul îndepărtă ușor, cu virful pantofului, stratul de frunziș de pe oglinda retrovizoare, căzută în preajma salcîmului, crăpat în două locuri din cauza loviturii, apoi începu să-și noteze datele personale ale decedatului, pe care maiorul Brad i le furniza cu vocea sa baritonă.

— Cine a anunțat accidentul — întrebă într-un tîrziu Novac.

— Un automobilist care circula pe șosea, mi-a spus că s-a trezit deodată într-o turmă de oi ce stătea nesupravegheată în mijlocul drumului. Nemaiputînd avansa, s-a dat jos, a văzut niste ciîni ciobănești, pe urmă și-a făcut apariția unul dintre ciobani, ce arăta destul de speriat de ceea ce văzuse... După ora doisprezece a ajuns la noi... Ai găsit biletele? Ți l-am lăsat pe masă.

— Rămîn dator...

— Să lăsăm asta — zise maiorul.

— Medicul ce a spus cu privire la ora decesului?

— Cam între orele unu și două astă-noapte, cu aproximație deocamdată.

— Adică în urmă cu aproape douăsprezece ore?

— Așa se pare. Ciobanul a declarat că, astă-noapte, pe la ora unu, a auzit o bubuitură scurtă, dar puternică. Era departe de acest loc... Abia la cîteva ore după aceea, cînd a ajuns cu oile aici, a dat de mașină. De fapt ciîinii au găsit-o! S-au apucat să latre la mortul din mașină. Am ajuns să ne găsească ciobanii mașinile furate...

— Bine, dar de ce au ajuns ciobanii atît de tîrziu la locul accidentului, ei doar auziseră cu mult timp înainte bubuitura?

— Și eu m-am mirat de acest lucru. Mi-au explicat și n-am avut decît să le dau dreptate; cum erau în cîmp deschis și în bezna aceea, ciobanul nu a cutezat să facă nici un pas, mai mult, a ținut pe mai departe oile grupate; în asemenea situații lupii atacă cu înverșunare și e destul de greu să le dai o replică pe măsură din moment ce nu vezi nici măcar la doi pași... Dacă erau și ei ceva mai curioși, îl depistam mai repede, așa...

— Deci, știm și ora — zise căpitanul. Dar, cu o oarecare aproximație!

— Dimpotrivă!

— ?!!

— Nu e cazul să te miri deloc, n-ai idee cât s-au modernizat și ciobanii ăștia. Ceasul îi merge bine, l-am confruntat cu al meu. Nu era de mirare dacă ar avea unul electronic!; am mai văzut eu din-astea...

Novac își închise carnețelul, întrebând din nou:

— Cum îți explici aterizarea aceasta... curioasă?

— Simplu! Viteză mare, drum alunecos, direcție pierdută...

— ... și aterizare la punct fix! — completă Novac, zîmbind. Pe la ora unu noaptea poleiul încă nu era format și frîna ar fi prins. De treaba asta ce zici?

— Nici urmă de frînă. Se pare că ai dreptate — zise Brad.

— Ca și aseară pe strada Îngustă — apăsă Novac.

— Sînt aproape sigur că a încurcat pedala de frînă cu accelerația, altfel nu-mi pot explica...

— Să fi avut defecțiune la mecanismul de direcție? — vru să se edifice căpitanul.

— Măi, dar suspicioși mai sînteți voi ăștia?... Pe tine te-ar duce mintea la cu totul altceva.

— Nici aseară, pe strada Îngustă, n-a fost mai clară soco-teala...

— Doar nu vrei să spui că și aici și-a băgat dracul codița? Defecțiuni mecanice nu există — spun asta din constatările de pînă acum — de dormit la volan, n-a putut, doar după cîțiva metri de rulare e greu de presupus așa ceva... Între timp, deținînd adresa furnizată de proprietar cînd ne-a anunțat dispariția mașinii, am aflat de la colegul lui de cameră — unul așa... bărbos, îl cheamă Otto, că decedatul nostru a plecat la ora unu fix din hotel, spre oraș, unde, se pare, a fost chemat... Oricum, pînă mîine dimineată aflăm noi care a fost cauza accidentului. Te voi anunța.

Novac rămase pironit locului, cu privirea în jos. Tresări ușor și îl chemă pe Ursan la mașină.

— Interesant și tipul ăsta! Anunță dispariția mașinii, o găsește și de părere bună o ia la goană și omoară un copil, pe urmă pune la grea încercare rezistența esenței de lemn tare a salcîmului în raport cu tabla aia ruginită — încercă Ursan să pună cap la cap evenimentele cunoscute, cu gîndul ascuns și de a-l provoca la discuție pe insul care ocupa locul din dreapta șoferului.

— Interesant! — bolborosi într-un târziu Novac, de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn adînc. Incredibil dar adevărat, ca în emisiunea aceea de la televizor. Aceasta a fost, poate, ultima mutare a asasinului.

— Cînd se vorbește de ultima mutare, implicit se poate vorbi și de mat! Desigur, în această situație remiza este exclusă, — aprecie Ursan, incitîndu-l pe Novac la o discuție ceva mai amănunțită.

— Sper că asasinul nu a făcut mutare de mat, ci, numai o amenințare... așa că, se poate para mutarea aceasta, pe care, el ca și noi, o apreciem ca foarte bună. Bineînțeles, fiecare din punctul lui de vedere!

— În două zile, trei morți! Unul dintre acești morți este, desigur, al nostru, mă refer la Adriana Goga. Ceilalți doi, deși sînt ai celor de la Circulație, vor trebui să rămînă și în vederea noastre...

— Chiar dacă nu a existat elementul intenționat, în accidentul de aseară, tot va trebui să întocmesc un nou raport, pe care comandantul îl va citi mîine la primele ore ale dimineții — se îndură Novac, să-l potolească pe mai tînărul său ortac cu care se pornise să descopere asasinii.

— O legătură parcă ar exista între cele trei victime...

— Greu... greu... de găsit! Mașina roșie, face totuși legătura, dar dacă se ia în considerare acest lucru, poate să ne și deruteze — zise Novac, privind cu coada ochiului spre șofer, care depunea eforturi deosebite să mențină o viteză maximă de rulare de 20—25 km la oră.

— E groaznică ceața asta — mirii cu răutate cel de la volan.

Novac recapitulă datele furnizate de maiorul Brad: proprietarul autoturismului de culoare roșie era Iulian Sima, în vîrstă de 34 de ani, originar din Brașov, necăsătorit. În urmă cu zece ani cîțiva prieteni de-ai lui încropiseră o formație de muzică ușoară. Se aciuiseră pe lîngă ei încercînd ca în pauzele programului de muzică să-și prezinte numerele sale de iluzionism, și asta a durat pînă în urmă cu o zi... Sîmbătă pe la ora zece a anunțat dispariția mașinii, aflată de dimineața parcată lîngă hotelul Grand. Iulian Sima a decedat în noaptea de sîmbătă spre duminică, la ora unu, aflat în drum spre oraș, circuliind cu viteză mare la volanul autoturismului personal, care a derapat, a părăsit carosabilul, a survolat șanțul și s-a izbit în-

tr-un salcîm... Îl privea insistent pe Ursari, care se apucase să dezlege cuvinte încrucișate și hotărî să-i răpească această plăcere.

— Mititelule; facem o verificare de date?

— Sînt cam puține dar facem! — încuviință locotenentul trăgîndu-și cu greu privirea de pe revistă.

— Susții că ar exista o legătură între dispariția celor trei...

— Ar fi bine să pornim pe varianta asta! Căpitanul își aprinse cu gesturi absente o țigară și, pufăind din ea cu plăcere, spuse:

— Modul în care a fost pusă la cale moartea Adrianei Goga, e lămurit. Rămîne de găsit: autorul și mobilul crimei. Copilul George Maxim — să acceptăm varianta ta — vede imediat după ora doisprezece, ieșind din blocul de pe strada Îngustă, o femeie, o persoană care e cu certitudine asasinul Adrianei...

— Mai bine zis asasina! — ținu să precizeze Ursari. Doar era vorba de o femeie.

— Bun!... Sîmbătă după ce am plecat de aici, cei din bloc — la necazuri oamenii se unesc, parcă spunea cineva — speriați cum erau, s-au adunat și au început să discute despre incendiu și despre moartea Adrianei. În acel moment copilul George Maxim povestește celorlalți despre persoana îmbrăcată în verde, ce ieșea din bloc în timp ce el se întorcea de la școală. Criminalul, sau vreun complice de-al acestuia, aude spusese copilului și pune la cale eliminarea singurului martor...

— Aici e aici! În acest caz, criminalul locuiește în bloc!

— Așa se pare. Valeria Buza a declarat că în momentul în care copilul își susținea relatarea, erau de față doar locatari din bloc. Dacă se acceptă că cineva ar fi dus știrea mai departe...

În acest caz, asasinul se îndepărtează...

— Nu te aprinde așa, sînt doar supoziții...

— Bine, dar acceptîndu-se această variantă, făptașul se află fie în bloc, fie în imediata lui apropiere, el putea deci auzi spusese copilului sau că cineva — complice sau vreun cunoscut — i-a furnizat știrea fără să-și dea seama.

— Ipoteza noastră va rămîne în faza aceasta. Miine te interesezi ce au făcut locatarii din bloc, sîmbătă, între orele cinci și șapte după masă, de la ora cînd am plecat noi și pînă în momentul lovirii copilului. Și, ca să mergem pînă la capăt cu presupunerea noastră, agresorul, aflînd că există un martor care l-a văzut ieșind din blocul incendiat... demarează cu mașina din fața blocului cu fațadă albastră încercînd să pună în aplicare planul înfricoșător de a ucide copilul. Cotește pe strada Îngustă.

localizează victima, o lovește și dispare de la locul accidentului... Ajunge cu mașina la camping, o dosește pentru a nu fi găsită de lucrătorii noștri de la Circulație, iar noaptea pe la ora unu remușcarea a două crime îl cuprind și pornește spre oraș cu o viteză nebună; pierde controlul volanului și își primește pedeapsa ca orice răufăcător, aterizînd în șaleimul de peste drum, unde i se curmă șirul zilelor...

Ursan se răsuci în scaun, în căutarea unei poziții mai confortabile, continuînd să privească în ochii căprui ai căpitanului.

— Asasinul Adrianei Goga — reluă Novac firul povestirii sale — îl elimină pe micul martor tocmai cu automobilul anunțat dispărut. Niște lucruri nu sînt suficient de clare: agresorul — să zicem că îl cunoștea pe copil — cu motorul ambalat destul de tare, apare cu precizie matematică la colțul străzii, identifică victima și-o lovește fără cruțare. Buun! Dar, n-ai crede în varianta cu „elementul intenționat“, din moment ce afară nu se vedea nici măcar la cinci pași, deci criminalul nu-l putea vedea pe copil. Să mai facem o socoteală: în intervalul de timp scurs de la urcarea asasinului în mașină și pînă la apariția lui în strada Îngustă, copilul nu mai putea fi în mijlocul străzii și ar fi venit degeaba, în plus, mașina putea fi recunoscută și i s-ar fi aflat identitatea.

— Să mergem pînă la capăt! — îl îndemnă Ursan.

Căpitanul se opri lingă geam, aprinse o nouă țigară, trăgînd din ea cu sete. Privind spre Ursan, zise:

— Se pare că suprimarea copilului nu are la bază elementul intenționat, dar mașina roșie prea și-a făcut simțită prezența în ultimul timp și unde mai adaug că prezența de care ziceam a fost semnalată în fiecare caz în directă legătură cu moartea... Și acum, ultimele precizări: minorul Maxim putea fi omorît atît de proprietarul mașinii, care prin telefonul dat la Circulație își crease un alibi perfect, fie de persoana care a furat ieri mașina. Dacă admitem prima posibilitate, atunci iluzionistul Sima ar fi putut s-o ucidă pe Adriana Goga. Rămîne de văzut motivul pentru care a făcut el acest act criminal. Dar morții nu vorbesc!... așa că trebuie să descoperim noi adevărul. Între timp m-am edificat asupra unui singur lucru: explozia a fost adresată Adrianei Goga și nicidecum soțului ei, desigur că va trebui verificat acest lucru încă o dată. Asta, ca să nu jiți! Și va fi sarcina ta.

— Bine, dar...

— Un moment! În baza celei de-a doua posibilități, persoana care a furat mașina — dacă, într-adevăr, a furat-o — nu

s-a ferit ca aceasta să fie văzută în fața blocului și să acciden-teze cu mare ușurință copilul — avea identitatea nedescoperită de către proprietarul mașinii. Ca să elimine orice urmă, a putut să pună la cale și moartea iluzionistului.

— Acest lucru pare inutil din moment ce proprietarul mașinii nu știa cine anume i-a furat-o... Vina poate fi aruncată și pe iluzionist. Zău că nu știu ce să mai cred; am intrat într-o încurcătură din care n-o să putem ieși nici remorcați cu buldozerul... Apropo, parcă și copiii care se jucau împreună cu George susțineau că n-ar fi existat o anumită intenție din par-tea celui de la volan, de lovire. Dar și mașina roșie a apărut toc-mai acolo unde nu trebuia. Un lucru îmi ațîță curiozitatea...

— Un moment! — ceru Novac. Mașina cum de nu a fost găsită de la ora zece, cînd a fost anunțată dispariția ei, și pînă seara la șapte, cînd a fost folosită din nou la accidentarea co-pilului? Să fi fost parcată într-un grajd? — încercă Novac să-și răspundă propriei nedumeriri.

— Altfel e greu de găsit un răspuns. Vroiam să...

— Ai cuvîntul băiețuș! Eu am cam obosit.

— Cum a ajuns mașina din nou în posesia proprietarului și de ce el — care avea obligația să o facă — nu a anunțat ser-viciul Circulație, după ce a găsit-o? — îl provocă din nou Ursan.

— Posibil, a găsit-o noaptea tîrziu și imediat a pornit spre oraș ca să-i anunțe pe cei de la Circulație...

— La ora unu noaptea? Pe ceața asta? Putea da și un tele-fon; era mult mai simplu și mai operativ. Ceva nu e în clar!

— ... ori că el a folosit-o!

— ?!!

Căpitanul își aprinse o țigară, se așeză pe scaun și începu să bată ritmic cu degetul în masă. Într-un tîrziu concluzionă:

— Orice variantă am analizat-o, ne vom izbi de un singur mare semn de întrebare: De ce a fost ucisă Adriana Goga?

Afară se înnoptase de-a binelea.

Un val de ceață izbi fața căpitanului, cînd acesta ajunse în strada Îngustă, umezindu-i obraji. În buzunarul stîng al par-desiului pipăi bricheta de aprins aragazul, întrebîndu-se me-reu: cui i-o fi aparținînd?

— Noi am sosit aseară pe la ora zece, cu un accelerat — răspunse Zamfira Rogoz, locatară de la apartamentul cinci. Di-

mineată plecăm la socri după copii. Știți, noi sîntem de la țară, și cînd plecăm de acasă pentru mai mult timp, lăsăm copiii ori la părinții mei, ori la mama soțului. Am auzit ce s-a întîmplat ieri pe aici. Ne e și groază să mai deschidem ușa, de cînd am auzit că vecina noastră a murit. Și la noi s-a simțit miros de gaz, după cum vedeți, ne-a căzut tencuiala în camera în care stăm de obicei.

Novac deduse că această cameră avea perete comun cu bucătăria de la apartamentul familiei Goga.

— V-aș ruga să-mi spuneți ce știți despre familia Goga — le acordă Novac tot creditul soților Rogoz — și în general, cîte ceva despre fiecare dintre vecinii dumneavoastră.

— D-apăi — începu Miron Rogoz, care mai păstra în vorbirea sa graiul din satul natal — familia Goga sînt niște oameni care se caută numai cu părinții lor, ai ei sau ai lui. Nu știu să fi venit la ei alt om străin. Da chiar de-o venit, o plecat repede. Io, cum să vă spun... mă mai duceam pe la ei să le mai repar cîte o conductă de apă, ori să le mai schimb cîte un robinet, că io mă pricep, că-s instalator.

— Ce fel de oameni erau?

— Păi, cum să fie... așa ca toți oamenii cu școală mai multă: nu-și răcesc gura pentru toate nimicurile.

— Ați observat ceva deosebit în comportarea lor în ultimul timp, adică înainte să plecați în concediu? — se adresă Novac de această dată Zamfirei Rogoz.

— Se mai certau cîteodată... Prima oară i-am auzit cam cu vreo trei săptămîni înainte de a pleca noi în concediu. Era într-o dimineață pe cînd să plecăm la serviciu...

— No, iar ai treabă cu ei, tu, Zamfiră?! Ce, iar nu încapi de oamenii ăștia? — interveni Miron.

— La apartamentul unu cine locuiește? — o provocă din nou căpitanul, făcînd abstracție de „intrarea” de odinioară a soțului acesteia.

— Aia care trăiește cu...

— Taci tu din gură! — o dojeni din nou Miron. Căpitanul socoti că trebuie să procedeze altfel:

— Vă avertizez că vecina dumneavoastră, Adriana, nu a fost doar victima unei explozii de gaz. Ea a fost ucisă!

Pe fețele celor doi soți, căpitanul citi uluirea.

— Trebuie să-l prindem pe răufăcător! Vă rog să-mi spuneți tot ce știți, fără reținere! În munca noastră și cele mai mici amănunte devin importante. Poftiți! — îi îndemnă căpitanul.

— Dacă-i pe-aşa, atunci v-o spun verde: muierea aia trăieşte cu fostul nostru contabil şef... Vecina noastră era o femeie tare cumsecade şi nu cred că cineva să fi vrut s-o omoare. Era tare bună la suflet şi n-o făcut la nimeni rău — apăsă cu vintele Miron.

— Dumnezeuule! Cine s-o omoare? — exclamă Zamfira, speriată.

— Despre ăilalţi ce să vă zic? — reluă Miron. Sub noi, la trei stă o... doamnă. Una Maxim. Că şi copilul ei o pătit-o rău de tot! Sărăcuţa! Că şi necazurile astea tot pe ăi mai amăriţi îi lovesc, că o mai avut unul, dar şi ăla o murit, dar de boală, nu ca ăsta... Vis-a-vis cu dumneaei stau soţii: Suman. No, ăştia-s necăjiţi că n-au copii... chiar jos, la intrare, stă Valeria. Aia îi singură că fata i plecată la Craiova, iar apartamentul doi o rămas gol de cînd au plecat.. D-apăi nouă nu ne vine să credem că cineva o vrut s-o omoare pe contabila noastră. Io pe asta n-o mai cred. Da cum vă puteţi gândi la aşa ceva? Mare minune! — exclamă Miron, rămas cu privirea asupra Zamfirei, năpădită de lacrimi.

— Eraţi pe drum simbătă în jurul orei două după masă?

— Eram. Da; eram!

Cum pe Zamfira o podidise binişor lacrimile, Novac socoti să amîne interrogatoriul pentru o altă ocazie, cînd Miron nu va fi acasă; Zamfira părea a fi bine pusă la punct cu ştirile din bloc numai că prezenţa lui Miron o stînjenea în a-i face destăinui, aparent insignifiante, despre ceilalţi locatari de la scara A.

De la cofetăria din colţ se aprovizionă cu cîteva pachetele de bomboane şi prăjituri. Apoi se arată foarte încîntat de acadelele găsite, gîndindu-se că Ăla Micu' o să se bucure mult pentru ele.

Luni dimineăta, căpitanul venise la serviciu mult mai repede decît îi era obiceiul. Începuse să răsfoiască filele carnetului, unde îşi notase discuţiile purtate cu locatarii imobilului de pe strada Îngustă... Şedinţa cu comandantul durase pînă după ora opt, iar acesta îl mai reţinuse pe căpitan încă o jumătate de oră după discuţiile purtate cu ceilalţi subordonaţi. Locotenent-colonelul Filip parcursese din nou rapoartele întocmite de Novac, le balansă cîtva timp în mîna dreaptă şi, cînd şi ridi-

că privirea de pe ele spre a-și potrivi ochelarii, care îi alune-caseră de la rădăcina nasului, se adresează căpitanului:

— Citind din nou ultimele două rapoarte, analizând din nou împrejurările în care a avut loc decesul Adrianei Goga, apare un element comun pentru aceste trei cazuri: mașina roșie! ... Anumite investigații, ai făcut?

— Am întreprins o anchetă la blocul în cauză, însă trebuie să mai fac unele cercetări asupra persoanelor care, mai mult sau mai puțin, au avut tangență cu victima, atât pe linie de serviciu, cât și în afara acestuia.

Locotenent-colonelul Filip, cu o mișcare lentă își fixă ochelarii aproape de rădăcina nasului, și-l privi pe căpitan prin lentilele cu destule dioptrii, trăgând următoarea concluzie:

— Mașina roșie apare de la începutul pînă la sfîrșitul rapoartelor tale. Presupunerea că ar exista o legătură între dispariția celor trei persoane, nu e deloc rea! Deocamdată poți merge pe acest fir. Alte probleme?

— Mă chinuiesc să aflu mobilul crimei.

— Găsește-l pe criminal! Pe urmă o să-ți spună el de ce a procedat așa. Și, grăbește-te!, mai avere și alte treburi de rezolvat ... Lunea viitoare va trebui să pleci la instructaj! Deci peste o săptămînă — îi reaminti Filip ziua scadenței.

Novac părăsi biroul comandantului, gîndindu-se că va fi puternic presat de timp.

Sediul întreprinderii la care lucrase Adriana Goga, era la marginea de sud-vest a orașului. ... De cîteva minute stătea la o masă într-un birou, așteptînd să fie chemat la directorul unității.

După ce puse receptorul în furcă, directorul, îl primi amabil:

— Ocupați loc, vă rog! Așa-i dimineața la noi. În special luna, telefoanele nu conținesc. Directorul dădu la o parte hîrțile care-i acopereau biroul, punînd în fața căpitanului o scrumieră. E mult prea tristă întîmplarea aceasta; întreprinderea noastră pierde foarte mult. Adriana Goga era un contabil șef foarte capabil și foarte serios, iar soțul ei face o treabă bună la serviciul aprovizionare.

— De cît timp a fost promovată în funcție? — încercă Novac, grăbit și el, să intre cît mai rapid în subiect.

— În curînd s-ar fi împlinit un an. Achim, fostul contabil-șef a fost trecut în funcția de șef serviciu personal; el a avut unele deficiențe pe linie de serviciu, poate din cauza vîrstei, dar nici sănătatea nu-l prea ajută. Cu această ocazie am reușit să promovăm și noi cadre tinere în funcții de conducere.

— Considerați că Adriana Goga, prin această avansare, și-a creat un dușman în persoana lui Achim?

— Dacă e să mă refer la relațiile dintre Adriana și Achim, pot să afirm că nu am observat nimic deosebit, deși i-am urmărit pe amîndoi cu mare atenție. Despre Adriana... Chiar în zilele trecute mi s-au prezentat de către Achim, cîteva referate întocmite de contabilă șefă asupra activității necorespunzătoare a trei dintre contabilele noastre, în care dînsa propunea sancționarea acestora...

— Despre cine era vorba?

— Liliana Balica, Maria Orza și Zita Suman! Primele două lucrează neglijent și comit o serie de greșeli în acte, iar cea de-a treia de vreo lună încoace lipsește mereu de la serviciu, pierzîndu-și vremea prin oraș după cumpărături, pentru concediul în care urmează să plece. Dar nu știu dacă ce v-am spus are vreo legătură cu incendiul...

— Am uitat să vă spun — interveni căpitanul — Adriana Goga nu a fost, așa cum ați aflat, victima unui incendiu provocat în urma exploziei gazului metan: ea a fost ucisă!

— Cum?!!! — se miră directorul, apoi se retrase în scaun de parcă cel aflat în fața sa ar fi fost criminalul.

— Explozia în care Adriana și-a pierdut viața, a fost pusă la cale de mîna unui asasin. Din acest motiv v-am deranjat — zise Novac.

— Cine a putut face așa ceva? Păi, femeia asta n-avea dușmani! Era un om de o rară conștiințiozitate și corectitudine. Deși, cam rigidă în metodă, unele lucruri le mai trecea și ea cu vederea, dar oamenii mai trebuie și modelați, fiindcă mai sînt destui care nu se achită în mod corespunzător de sarcinile profesionale.

Directorul făcu o pauză. Știrea despre moartea Adrianei îl speriasse.

— ...desigur, dificultăți mai apar în timpul serviciului — reluă el. Conflicte mai sînt... Ne mai certăm... Dar că se poate ajunge pînă acolo încît să iei viața unei persoane pentru că te-a criticat în vreo ședință sau că te-a muștruluit pentru a te corecta... la asta sincer să fiu, nu m-am gîndit.

— Mă gîndeam la un motiv ceva mai... aparte. Ar putea exista așa ceva? Sau ar putea fi cineva, care să?...

— Nu! — răspunse categoric directorul, năpădit de gînduri negre.

— Totuși, nu ați remarcat ceva deosebit, în ultimul timp, în comportarea Adrianei?

— Deosebit, nu! O știam preocupată de niște nereguli, găsite de ea în unele acte întocmite încă de pe vremea cînd contabil șef era Achim. Nu știu cum a dat de ele... Nu mi-a spus exact despre ce este vorba, dar m-a făcut să înțeleg că îmi va prezenta o situație completă după ce avea să mai facă și alte verificări.

— Ați mai discutat cu cineva despre aceste nereguli?

— Mi-am adus aminte acum că ați adus vorba; eu am și uitat de ele. Sînt sătul de greșelile descoperite cu ocazia reviziei de fond, efectuată de către inspectorii băncii, deoarece în urma acestui control Achim a cerut să fie schimbat din funcție; și-a dat singur seama că nu mai poate face față atîtor probleme...

— Vă înțeleg — spuse căpitanul. Întrucît timpul nu vă permite să vă rețin prea mult, aș dori să stau de vorbă cu o parte, cel puțin, dintre colegii de serviciu ai victimei — consideră Novac că era timpul să-l lase pe director cu treburile lui foarte numeroase și foarte grele, care îl asaltau în acea zi de luni, dovadă erau telefoanele care le întrerupsese de nenumărate ori discuțiile.

— Șeful serviciului personal, Achim, îi curioaște foarte bine pe toți și vă poate ajuta să stați de vorbă cu cine doriți. Luați legătura cu el — îl rugă directorul, strîngîndu-i lui Novac mîna cu căldură.

CAPITOLUL IV.

CÎTE O ÎNMORMÎNTARE PE ZI

— Luni —

Pe Achim îl găsi într-un birou mic, așezat la o masă, pe care se afla un telefon; alături era o mașină de scris, iar de perete erau lipite trei dulapuri din tablă, cu fișele personale și cărțile de muncă ale salariaților. Era un bărbat care se apropia de 50 de ani, înalt și lat în umeri; părul cărunț și bogat, pentru vîrsta lui, îi dădea mai degrabă un aer de dirigior, decît de economist; purta o cravată roșie și un sacou portocaliu de catifea, sugerînd lipsa de gust în selectarea îmbrăcămînții. Fizionomia lui Novac, necunoscută, îl determină să-și oprească mișcările degetelor de pe claviatura mașinii de scris; Novac se prezentă, apoi mai făcu doi pași și se așeză pe scaunul ce i se oferise.

— Contabilitatea — începu Achim — cuprinde șase persoane: contabilul șef, contabilul principal — Iacob, contabilii: Constantin Porumb, Liliana Balica, Maria Orza și casiera Zita Suman.

— Cîte ceva despre fiecare...

— Contabilul principal Iacob...

— Mai bine să începem cu dumneavoastră — se răzgîndi Novac, aflînd din carnetelul pe care și-l deschise de curînd, că acest nume apăruse în investigațiile sale, — pe urmă o să ne ocupăm și de ceilalți... M-ar interesa să aflu ce ați făcut în ziua de sîmbătă, începînd cu ora șapte dimineața! Sesizînd tonul direct și hotărît al căpitanului, Achim înghiți în sec de cîteva ori, clipi des din ochi și agitat cum era, se răsuci în scaun, apoi reveni la poziția inițială. Nu prea era obișnuit să fie luat atît de categoric dar realizează repede că în fața sa nu

se află vreunul din angajații întreprinderii, ci un lucrător de la poliție. Strânse tare de colțul mesei și în cele din urmă se hotărî să spună:

— De la șapte am întocmit și am dat curs deciziilor de încadrare în unitatea noastră, ale noilor angajați. De la ora zece am plecat în oraș, iar pe la 12 m-am întors...

— Văd că nu ne înțelegem — se aprinse căpitanul. Din moment ce un coleg de muncă de-al dumatăle este omorît, e cazul să știu ce au făcut persoanele din jurul lui, la orele cînd i se pregătea moartea.

— Doar nu vrei să spunei că Adriana a fost ucisă?

— Întocmai!! Și dumneavoastră îmi veniți cu aproximații... Novac observă cum de astă dată fața lui Achim se îngălbeni; ridurile de sub ochi înmulțindu-i-se parcă.

— Nu se poate așa ceva!

— Credeți că am chef de glume?

— Femeia nu putea să aibă astfel de dușmani, încît să-i dorească moartea.

— Înseamnă că are dușmani, însă nu chiar atît de mari, ca să-i pună capăt zilelor.

— Fiecare avem; mai mari sau mai mici...

— Cunoașteți vreo persoană cu care Adriana era în conflict?

— Nu! Cine să fie? Să nu credeți cumva că îi purtam pică pentru că a fost numită în locul meu. De fapt, eu am cerut să fiu schimbat din acea funcție. Începuse să-mi fie greu... Îmi este cu mult mai ușor în noua funcție... și să știți că eu am propus ca ea să-mi ia locul...

— Nu cred nimic din ceea ce spuneiți! Pînă nu-l voi afla pe criminal, dumneavoastră sînteți unul dintre suspecți.

Achim nu reuși să mai scoată nici un cuvînt. Își încruntă privirea, pe care o ținea ațintită asupra dușumelei; o cută mare i se adînci între sprîncene. Novac își ceru între timp permisiunea să aprîndă o țigară și acum scotea norișori de fum, concomitent pe gură și pe nas.

— Continuați! Dar cu precizie și cu martori, dacă se poate...

— La ora zece am plecat în oraș, știu și ceilalți, și am început să caut pe la aprozare struguri, dar n-am cumpărat.

— V-ați întîlnit cu cineva cunoscut?

— Nu! Probabil am salutat pe cineva... Nu mai rețin... Apoi am intrat la cofetăria „Flora“.

— Fumați?

— Nu. Tocmai din acest motiv am intrat la „Flora”, acolo **nu** se fumează și se găsește mai ușor loc.

— Cam pe la ce oră ați ieșit din cofetărie?

— Cred că se făcuse unsprezece. Rețin, că de acolo am luat-o înspre anticariat, unde mi-am pierdut restul timpului, apoi am luat autobusul și pe la douăsprezece cred că deja ajunsesem la întreprindere.

— Și în tot acest timp, nu v-ați întâlnit cu nimeni cunoscut, care să întărească spusele dumneavoastră? — întrebă Novac, gândindu-se de ce oare Valeria Buza reprezintă pentru Achim, nici mai mult nici mai puțin decât un anticariat ci, dimpotrivă, în raport cu vârsta femeii, el ar fi o piesă de „anticariat”.

— Rețin că am salutat niște cunoscuți mai vechi, sau m-au salutat ei pe mine, dar eram grăbit și nu am stat la discuții — ca să zic așa — cu nimeni.

— Sper că despre restul personalului știți mai multe lucruri, doar ați lucrat cu ei mulți ani.

Telefonul curmă brusc convorbirea celor doi. Discuția pe care Achim o purta cu cineva aflat la celălalt capăt al firului, reuși să-l scoată din tensiunea provocată de prezența căpitanului.

După ce își stinse țigara pe o farfurie mică, ce servea drept scrumieră — în biroul lui Achim nu se fumase pînă atunci —, căpitanul se adresează din nou interlocutorului său:

— Chemați-l pe Constantin Porumb!

— E plecat în concediu. E navetist și, cum toamna la țară este foarte mult de lucru, omul a solicitat concediu, care sînt sigur, nu e de odihnă...

— Atunci pe Liliana Balica; dînsa nu cred că merge toamna la... porumb — încercă Novac, să mai descrețească, cu o glumă nevinovată, fruntea lui Achim.

— Fiți amabil, dînsa se află la casierie, unde se mai fac plăți și adună bani pentru coroana pe care o vor duce astăzi la înmormîntarea Adrianei, cîtiva dintre angajații întreprinderii. Sper să fiți înțelegător, să o lăsăm mai la urmă! După ce rosti aceste cuvinte Achim deveni trist și luă o mină care se potrivea mai bine pentru cei care merg în urma dricului.

— Locuiește la blocul întreprinderii?

— Împreună cu cealaltă contabilă: Maria Orza. Amîndouă fiind necăsătorite, au fost repartizate într-un apartament cu două camere.

Ușa se dădu la o parte, binișor. Căpitanul se întoarse spre ușă deoarece cum privea înainte peste umărul lui Achim, nu

ven cum să prindă în cîmpul vizual statura scundă a noului venit.

Iacob — contabilul principal, se opri lângă masa lor. Veseleul zîmbet pe care îl afixa, reuși să-l dispună pe căpitan. Capul mic prevăzut cu un nas rectiliniu, deasupra căruia sprîncenele stufoase se împreunau, se mișca greoi pe gîtul scurt sfîndat între umerii încovoiați... Căzătura dintr-un pom pe cînd se juca cu alți copii, pe cînd îl părăseau dinții de lapte, l-a demorocit, rămînînd infirm pentru tot restul vieții. Șira spinării — încovoiată — nu mai voise să crească, în schimb picioarele erau continuat ascendența, creînd o neplăcută disproporție a fizicului.

— Moartea Adrianei Goga — colega dumneavoastră — ne determină să facem noi cunoștințe — începu Novac. O persoană neidentificată a pus la cale moartea ei! Desigur, că trebuie să știm ce au făcut simbătă persoanele din jurul Adrianei, și să aflăm care au fost relațiile pe care le avea cu personalul de la locul de muncă. Zîmbetul de pe fața lui Iacob deveni acru, depărînd apoi repede la colțul gurii.

— N-aș fi crezut dacă mi-ar fi spus-o alții. Și așa, îmi vine greu să cred că o femeie ca Adriana să fie ucisă. Cine a putut să facă un lucru atît de odios? Și urmărind ce?

— Asta doresc să aflu și eu! — se aprinse căpitanul, în mîntea căruia se perindau și cele două accidente de circulație, despre care cei din fața sa știau încă prea puțin. Ați părăsit simbătă sediul întreprinderii?

— De dimineață și pînă aproape de ora trei, am fost tot aici, unde împreună cu cele două fete am așteptat să sosească banii. Aș fi vrut să plec simbătă în oraș — aveam de rezolvat unele probleme personale — dar de mult timp pentru mine mersul pe jos nu mai reprezintă o plăcere... După ora trei am plecat cu un prieten, care a binevoit să mă ducă cu mașina pînă acasă, unde locuiesc doar cu mama.

Straiele negre, în care erau îmbrăcați cei pe care Novac îi interogase, i-au dat de înțeles că erau pregătiți să o conducă pe Adriana Goga pe ultimul ei drum.

În jurul orei treisprezece, un convoi straniu, ivit dintr-un val de ceață, se legăna în urma dricului, și avansa încet, pînă se pierdu cu întreg șirul de îndoliați. Trecătorii se opreau tăcuți, impresionați de mulțimea care se scurgea prin fața lor.

Știrea despre moartea Adrianei, întristase parcă întregul burg. Lumea știa că Adriana și-a pierdut viața în urma exploziei gazului metan, însă foarte puțini cunoșteau faptul că cineva a încercat și a și reușit să o treacă în lumea tristă și rece de dincolo. Căpitanul trecea în revistă întregul șir cernit, încercând astfel să depisteze fizionomii ce l-ar fi putut interesa...

În biroul lui Novac, în așteptarea unor telefoane, tânărul locotenent Ursan, dezlega cu nesaț careurile apărute în revista al cărei număr apăruse de curînd, care-i aducea de două ori pe lună noutăți din lumea cuvintelor încrucișate și a enigmisticii. În cîteva ceasuri Ursan dezlegase mai bine de jumătate din careuri. Se feliită în sinea sa, pentru timpul record în care reușise să le dezlege.

În acel moment trudea la colțul din dreapta sus al unui careu, unde nu găsise un cuvînt format din trei litere, a cărui definiție suna cam așa: „Făcut cu cap“. Repetă în gînd definiția cuvîntului de cîteva ori, apoi sări în picioare de bucurie și trecu repede, cu litere mari, în cele trei căsuțe rămase libere, cuvîntul: „Git“. „L-am dat gata și pe asta“ — își spuse Ursan, apoi începu să dezlege un careu ceva mai greu... Completa cu mare grijă un nou cuvînt în momentul în care pașii căpitanului se făcură auziți pe coridor.

— Cum stai, rebusistule, cu informațiile pe care ți le-am cerut? — îl întrebă căpitanul, de cum intrase în birou.

— Puțintică răbdare... —ceru locotenentul, întinzîndu-se de-a lungul mesei, ca să-și apropie carnetelul. Știți ceva?

— Dacă-mi spui?!!

— Tot mă-ntreb, cum de a avut comandantul îndrăzneala să ne desemneze tocmai pe noi cu rezolvarea acestui caz?

— În orice mod s-ar analiza acest lucru, reiese clar că șeful nostru a dat dovadă de mult curaj, ca să facă astfel de alegeri. La vremea aceea nu avea pe altcineva la îndemînă și ce s-a gîndit el: „Ia să văd eu dacă «juniorii»ăștia nu pot fi cuprinși în lotul lărgit“? Numai că eu, am trecut demultșor de vîrsta junioratului...

— Înseamnă că remarca e valabilă doar pentru mine!

— Dar ce crezi, că eu am mai făcut vreodată chestii din-astea? La poliție lucrez de mai bine de șase luni, iar la judiciar

doar de cîteva săptămîni; mai mult cu sportul am avut de-a face. Adevărata meserie abia acum văd că începe...

— În ceea ce priveşte...

— Mai repede rebusică! Mă cam grăbesc.

— Soţii Rogoz... ăştia au plecat sîmbătă cu maşina de la baile Herculane, pe la ora opt. Cel puţin aşa mi-a declarat recepţionarul de la cazare.

— Atunci, cum se face că au ajuns acasă cu trenul?...

— Au avut un mic carambol, au lăsat maşina la un service, dar de acolo au călătorit pe căile ferate. Le-a fost jenă să ne spună. „Aha! Din acest motiv Miron era mai puţin „cuvîntăţel” — calculă Novac.

— Bine, dar cum ai aflat? Ai vorbit deja cu familia Rogoz?

— Erau plecaţi de acasă. Şi ce mi-am zis: să dau un telefon la ADAS, unde, în cazul în care erau asiguraţi, trebuiau ca cel tîrziu astăzi să anunţe avariile suferite de autoturismul lor.

— Mai nou umbli şi cu... compoziţii proprii!

— Noroc că au fost asiguraţi, altfel... Inginerul Goga a fost tot timpul la serviciu pînă la ora cînd a fost anunţat despre incendiu. Aşa că... e clar!

Căpitanul cu ţigara, — stînsă demult în colţul gurii, completă cu grijă spaţiile rămase goale pînă atunci în carneţelul său. Îşi aprinse ţigara şi îl întrebă pe Ursan:

— Alte noutăţi mai ai? Despre părinţii inginerului Goga, ce ai aflat?

— Am stat de vorbă cu ei; sînt bătrîni şi bolnavi! Nici măcar nu s-au putut deplasa la înmormîntarea nurorii lor. Se arătau foarte afectaţi de acest lucru. Mi-au spus că nu au dat pe la feciorul lor de astă-vară, de prin iunie, dar şi atunci au fost aduşi cu maşina, altfel nu se încumetă să plece de acasă. Bătrînul are peste şaptezeci de ani.

— Cu colegul lui Sima ai discutat?

— Fireşte! Mi-a declarat că în noaptea de sîmbătă spre duminică, Iulian Sima a primit în două rînduri telefoane de la o femeie, astfel că în urma ultimului telefon, s-a îmbrăcat şi a zis că pleacă spre oraş. N-a precizat cu cine avea de gînd să se întâlnească...

— Dacă am şti şi orele la care s-a vorbit...

— Băiatul o ştie şi pe asta! Prima oară telefonul a sunat la ora doisprezece şi jumătate, apoi, putem fi siguri de asta, i-a deraniat din nou pe la ora unu. Otto, colegul lui Iulian, a mai

precizat că niciunul dintre ei nu adormiseră. Era unu fix! „Deci, la ora unu“!

— Ora corespunde cu cea furnizată de ciobani! Se pare că n-a fost nimic suspect în moartea iluzionistului. Mai ai ceva?

— Am aici o expertiză de la Gaz Metan. Ei, consideră că timp de două ore și jumătate — între orele 12 și 14 și 30 de minute — interval considerat de noi, în care cel ce a montat bricheta și a deschis ochiul mare de la aragaz, ar fi ieșit atîta gaz încît ar fi aruncat blocul în aer. Unde să mai adăugăm că robinetul a fost deschis la maximum...

— Înseamnă că asasinul a intrat mai tîrziu

— Nu știu cum au reușit ei să calculeze, dar se apreciază clar: durata eliberării gazului în spațiul locuinței a durat aproximativ 30 de minute!

— Potrivit acestor calcule, asasinul a intrat în cameră, cam la ora 14. — observă Novac.

— Și încă ceva! Administratorul a văzut-o pe Valeria Buza, plecînd imediat după discuția cu minorul Maxim, spre blocul acela cu fațada albastră!

— Interesant! — exclamă Novac. Îți amintești că acolo ne-am oprit noi sîmbătă seara cînd verificam itinerarul autoturismului care îl lovise pe copil? Mă rog frumos, dar cum ai reușit, într-un interval atît de scurt?

— Din dosarul aflat la Circulație, am cules datele despre Sima. Își întocmeau și ei dosarul. În rest, am rezolvat telefonic. Declarațiile o să le iau mai tîrziu. V-am așteptat. Știam cît de mult vă interesează. Căpitanul privi spre locotenent, cerîndu-i și alte noutăți, dar acesta zîmbi copilărește și ridică din umeri, semn că informațiile au fost deja epuizate.

Novac luă receptorul din furcă, formînd un număr.

— Cu Circulația, vă rog! Maiorul Brad e acolo? Îl caută căpitanul Novac. Aștept!

— Salutare căpitane! Tot suspicios ai rămas? — răsună în receptor vocea puternică a maiorului. Te ascult.

— S-a terminat expertiza tehnică a mașinii?

— Concluzia finală a inginerului mecanic confirmă spusele mele la fața locului: autoturismul nu prezintă nici o defecțiune tehnică! Avariile apărute în urma coliziunii, nu au fost luate în calcul. Rămîne și acest accident, un caz obișnuit al urmărilor nefaste, provocate de viteza excesivă, cu care unii conducători auto se expun pericolelor, pe timp nefavorabil.

— E clar, deci!

— Accident obișnuit de circulație! — a fost ultimul cuvânt al maiorului Brad.

Lista întocmită de căpitan cu posibili asasini, era destul de mare, iar în dreptul câtorva nume puse un mare semn de întrebare. „Culmea ar fi — își zise el — ca asasinul pe care îl caut cu atita îndirjire încoace și încolo, să fie tocmai iluzionistul, care a pierit în accidentul „obișnuit“ de circulație — cum l-a catalogat maiorul Brad — de duminică noaptea, din pândurea de lângă „camping“.

— Rebusică, ești tu atent la nenea câteva clipe, să-ți spună el una bună?

Ursan era numai ochi și urechi.

— Aseară l-am cunoscut pe unul Miron Rogoz, al cărui fel de a vorbi îmi place tare mult. Înainte de a pleca de la el, omul m-a servit cu un păhărel de țuică. Era foc, nu altceva! Ca să mă încurajeze și pe mine, Miron al meu, a tras pe nerăsuflăte cam o sută de grame din țăria din care eu abia am putut gusta. Am rămas tablou. Atunci i-am zis: „Nu e cam mult așa dintr-o dată, mai ales că e și foarte tare“? La care el mi-a răspuns: „D-apăi, io domnule dragă, trăiesc o țiră dar bine!“ Era să explodez, nu altceva. Auzi tu la el: „o țiră, dar bine“. Ursan se porni în hohote de râs.

— Tare aş vrea să-l văd cum arată — își exprimă el dorința.

— Ocazia o vei avea în curînd! Nevasta lui e tare vorbăreată și am impresia că ea e responsabilă cu radio-șanțul la bloc. Mi-ar fi spus mai multe despre ce și cum se petrec lucrurile pe scările lor, dar Miron nu a lăsat-o. Totuși, am dat de un fir, pe care o să-l urmăresc, la o nouă vizită, pe care neapărat le-o voi face. Trebuie să prind momentul cînd Miron nu e acasă.

— S-o invităm aici!

— Cu asta trebuie procedat altfel. Dacă o luăm ușurel, spune totul.

Cu administratorul blocului, Novac se întîlni chiar jos la intrarea de la scara B. Căpitanul își nota într-un carnețel, de pe afișier, numele persoanelor care locuiau la acea scară.

— Despre locatarul de la apartamentul unu, ce îmi puteți spune? Văd că nu răspunde... — observă Novac, luîndu-și mîna de la sonerie.

— Nici nu mai încercați. Abia în săptămîna asta se vor muta. Sînt doi tineri recent căsătoriți...

— Și la doi?

— Juristul întreprinderii. Nu e acasă...

— Dar la trei?

— Un pensionar. E bătrîn, singur și bolnav. Își așteaptă feciorul de la Baia Mare.

Căpitanul îl chestionă pe chelul și mătăhălosul administrator fără cruțare, dornic de a afla noi amănunte și despre ceilalți locatari, dar nu află nimic deosebit; acesta îi confirmă din nou că Valeria Buza, imediat după accidentul suferit de copil, a plecat spre blocul cu fațada albastră...

— Aproape toți am fost la înmormîntare — reluă administratorul. Unii au mai rămas prin oraș, dar sînt sigur că se vor întoarce în cel mult o oră, doar nu vor umbla prin oraș așa, în haine de doliu. Femeile știu că vor veni mai repede, de fapt fetele de la patru au și sosit.

Novac mai întrebă pentru a nu știu cîta oară:

— Ceva deosebit în relațiile dintre familia Goga și ceilalți locatari, nu ați remarcat?

— Nu se vizitau cu nimeni din bloc și nu aveau cu nimeni relații, mai apropiate. Erau oameni cumsecade, altceva nu pot să vă mai spun.

— Sîmbătă, înainte de masă, ați fost acasă. Ați remarcat cumva vreo persoană străină intrînd sau ieșind din bloc?

— M-am întîlnit, pe la vreo zece, cu domnul Achim. A intrat la Valeria Buza și a ieșit înainte de ora doisprezece.

— N-ați văzut vreo mașină de culoare roșie staționînd cam între aceste ore în fața blocului?

— În tot acest timp am stat, la subsol, doar o dată am ieșit și atunci l-am văzut pe domnul Achim. M-am chinuit să înlocuiesc un robinet de la cazanul cel mare... Ceva huruit de mașină am auzit, de parcă n-ar fi avut tobă la eșapament, sau un zgomot asemănător. De văzut n-am văzut-o.

Căpitanul, după ce se despărți de administrator, bătu de cîteva ori la ușa apartamentului patru. Tinerica blondă care se ivi în prag, îl privi surprinsă și contrariată pe Novac, cînd acesta se prezentă. Din antreu o zări, prin ușa întredeschisă a unei camere, pe colocatara acesteia, în momentul în care își aranja hainele cernite în dulap.

Căpitanul se așeza cu grijă pe scaunul din bucătărie, care scîrțîia sub el la cea mai mică mișcare.

Blondina cu năsuc obraznic și față arămie i se prezentase: era Liliana Balica, astfel încît deduse că brunetica, ce de acum terminase cu aranjatul hainelor în dulap, nu putea fi alta decît Maria Orza. În timp ce Novac îi oferea o țigară Lilianeii, în

pragul bucătăriei se ivi Maria, curioasă să afle identitatea dar mai ales fizionomia bărbatului venit în vizită, și încă neanunțat.

— Eu nu fumez. Eventual, la o cafea... — refuză Maria țigara ce i se întindea. Apropo, să vă fac una?

— Am mai băut vreo câteva pînă acum — se codi Novac.

— Totuși... — insistă Maria.

— De acord cu dumneavoastră — se învoi căpitanul cu un zîmbet complice, pufăind calm din țigară.

Liliana, rămasă în picioare, privea tăcută, cu ochii micșorați, norișorul de fum ce îi ieșea din gură; Novac observă două buze bine desenate și roșii, ce întregeau un chip drăgălaș, căruia i se mai spune în mod curent păpușă.

— Îmi plac foarte mult romanele polițiste, numai că nu se prea găsesc — făcea Maria aluzie la instituția ce o reprezenta tipul acesta vinjos și ciudat... — dispar de cum ies de sub tipar. Le cumpără lumea una-două, iar noi ne mulțumim cu cele vechi, pe care le citim și le recitim. Vă dați seama cât le mult pot să-mi placă...

— Ofițerii — completă Liliana.

— Parcă ție, nu? — i-o întoarse Maria, în timp ce turna cafeaua în cănille de pe masă; și aroma ei plăcută ajunsese repede la nările căpitanului.

— A fost lume multă la înmormîntare?

— Multă, foarte multă! — exclamă Liliana.

— Poate nici la înmormîntarea de mîine, a lui George, n-o să fie atîta lume, ca la asta.

— Numai că o să fie mai mare jalea — sublinie Novac.

— Toate necazurile s-au adunat pe blocul nostru, de parcă noi sîntem cei mai păcătoși oameni de pe pămînt — se tîngui Maria. Ceva parcă nu e la locul lui.

— E normal să credeți așa, din moment ce se aude că Adriana Goga a fost victima unui incendiu pus la cale de o mină de asasin — răscoli Novac rana, care îi determinase pe toți cei chestionați pînă acum să se întrebe: Cum de a fost posibil așa ceva?

— Am auzit vorbindu-se că, într-adevăr, a fost omorîtă — preciză Maria, devenind tristă. Ție nu ți-am spus Liliana?

— Ba da! Toată lumea astăzi la înmormîntare discuta numai și numai despre acest lucru.

— Nu vi se pare cam ieșită din comun întîmplarea asta?

— Numai un nebun putea face un lucru atît de îngrozitor. Un om întreg la cap n-ar fi omorît-o — zise Liliana, care se

mai învioră puțin de cînd discuția o luă pe acest făgaș interesant. Noi nu știm să fi avut dușmani... de moarte. În ultimul timp și pe noi ne lua cam tare. Prea des ne verifica actele... Greșeli facem și noi, destule așa zice... Nu știu ce avea în ultimele zile, mai precis în ultimele șase-șapte săptămîni, că s-a apucat să răscolească toată arhiva. Lucra cîte trei-patru ore după program și nu mai era cum o știam înainte...

— Ce acte verifica? — întreabă Novac.

— Lua dosarele la rînd... încă și pe cele de acum cinci ani. Cum să vă spun: toate actele care se adună într-o lună, se prind într-un dosar, unde sînt cusute împreună. Pe astea le studia — preciză Liliana.

— Era mai nervoasă după verificarea lor?

— Mai agitată! Poate și din cauza oboselii... — adăugă Maria.

— Totuși, la ce acte ați observat că a insistat mai mult?

— Ce acte? Statele de plată! — răspunse Liliana.

— N-ați reușit să vedeți, ce anume i se părea nelalocul lui?

— Nu; nu mi-am putut da seama — zise Liliana. Știu eu?...

Căpitanul își aprinse o altă țigară, întrebînd:

— Ce fel de om era?

— Despre toți morții se vorbește numai de bine! Nu-i de mirare dar așa cum o știau toți, că-i foarte severă, înclin să vă spun despre ea numai lucruri de laudă. Dacă făceam actele la timp, și așa cum trebuie, îi puteam cere învoire și pe două zile, că ne-ar fi dat... Ei îi plăcea ca lucrul să fie făcut bine și la timp. Era de-o conștiinciozitate rară și, drept să vă spun, cunoștea o meserie clasa întâi — încercă Maria să fie mai deschisă la vorbă.

— Sîmbătă cum v-ați petrecut timpul?

— După ce contabilă șefă și casierita au plecat la bancă, am mai lucrat pînă la doisprezece, apoi le-am așteptat. Noroc cu colegul Iacob care ne-a distrat cu o groază de bancuri; ne-a mai făcut cîte o epigramă, altfel muream de plictiseală.

— La ora cînd a fost lovit copilul, unde erăți?

— Făceam baie — spuse Liliana.

— Eu priveam la televizor — preciză Maria.

— Mai rețineți ce se prezenta în acel moment la televiziune?

— Da, începuse teleenciclopedia — declară Maria.

— Fetelor, vă mulțumesc pentru ospitalitate — spuse

Novac. Liliana și Maria se priviră una pe cealaltă, oarecum mi-nite de hotărîrea bruscă de a pleca a căpitanului.

Novac coborî încet scările. Privi din nou lista locatarilor de la scara B, își scoase carnețelul și bifă cu pixul în dreptul apartamentelor unu și patru, iar în dreptul celorlalte înscrise un U, semn că sarcina verificării acestora cădea pe umerii lui Ursan.

Se făcuse târziu. Cei de acasă îl întâmpinară cu un „a venit tătucu“, rostit de copiii care îl asaltau în vestibul. Țăla Micu' n-avea cum să-i sară de gît și era mulțumit că reușise să-l prindă de un picior; îl strîngea disperat, de frică să nu-i scape ca în alte dăți. Căpitanul mai făcuse un pas, trăgîndu-și cu greu piciorul, pînă la ușa bucătăriei, de unde soția lui îi privea cu duioșie. Se opri, simțind din ce în ce mai tare strînsoarea de la genunchi; se aplecă ridicînd trupul băiețelului pînă în dreptul capului său. Urmă un moment de căutare, apoi îl sărută pe copil, pe nas; în altă parte nu s-ar fi putut, deoarece era mînjit rău pe obraz cu magiun. Nevastă-sa, îl luă pe copil din brațele căpitanului și îl duse la chiuvetă unde mititelul se zbătea sub jetul de apă, care îi îndepărta repede petele roșii de dulceață de pe față. Țăla Micu', printr-o mișcare scurtă, se desprinse din mîinile maică-si, se lăsă pe covor, iar de acolo se tiră pe sub masă pînă la picioarele căpitanului.

După o jumătate de oră, Țăla Micu' îl trăgea pe căpitan de mîineca hainei, exprimîndu-și dorința suverană:

— Vleau călale... Vleau călale...

Căpitanul în patru labe și cu băiatul în spinare, era un bidiviu prea leneș, pentru un călăreț atît de dornic:

— Di calu, di!... Di calu, di!... — se amuză copilul, trăgînd de o sfoară, ce reprezenta hățurile, care lăsau o dungă vineție la rădăcina nașului lui Novac, unde au fost puse, după ce le-a ținut un timp în gură la cererea călărețului. Mai făcu de două ori ocolul camerei apoi se lăsă lat pe covor, gîfîind:

— Bolnav calu, bolnav calu!

— Mamăăă! — se porni Țăla Micu' pe strigat și plîns: Cheamă-l pe nenea doctolu, că moale calu!

Novac se răsuci pe spate, aplicînd o nouă stratagemă, iar copilul alunecă pe covor și se opri din plîns. Ca să stăvilească pofta de călărie a copilului, Novac puse la cale o nouă joacă, pînă ce, amîndoi, adormiră pe canapea, toropiți de oboseală.

CAPITOLUL V.

ATENȚIE, FILMĂM!

— Marți —

Ursan reuși să-și păstreze forma bună în dezlegarea cu vintelor încrucișate; îi mai rămăseseră de dezlegat două careuri, ultimele din revistă, careuri fără o temă precisă, fiind întocmite de autori, care îi dădeau de obicei, mare bătaie de cap. Din acest motiv, Ursan se prezentă mai repede la serviciu: el știa că dimineața când avea mintea mai limpede găsește cu mult mai repede sensul figurativ al cuvintelor definite. Trecu la penultimul careu. „Ar fi un record personal — își zise el — să dezleg toată revista, în numai două zile. Sigur, aș putea fi declarat campion județean, dacă cineva ar cronometra timpul record în care mă încadrez“.

Pe coridor se auziră pași.

— Bună dimineața, rebusistule! Te-ai sculat cu noaptea în cap și dezlegi, dezlegi, nu glumă!

— Să trăiți! — salută scurt Ursan. Mă gindeam că pînă veniți...

— Băiețăș, ai aici o listă cu cei care locuiesc la scara B a imobilului de pe strada Îngustă. După masă îi întrebi cum și-au petrecut timpul în ziua de sîmbătă. Pînă atunci, frumosule, fugi cu mașina de serviciu și adu-i aici pe: păpușica de la unu orizontal scara A, dar și pe iubitul ei de la serviciul personal — Achim. Nu uita, pe la ora unu, va trebui să participi, ca delegat oficial, al instituției noastre, la funeraliile minorului Maxim.

— 'Nțeles, să trăiți! — se conformă locotenentul.

— Ieri, ți-am dat ceva de lucru...

— Rezolvat! — răspunse vesel Ursan, apoi privirile îi alunară pe filele carnetelului său. Zita Suman, va pleca în concediu de odihnă, pe care intenționează să și-l petreacă în străinătate, împreună cu soțul ei, începînd de duminică viitoare.

— Numai dacă ne-ar ține!... Tare mă tem să nu greșim, fiindcă după toate cercetările, se pare că este implicată în povestea asta, iar dacă, totuși, are vreun amestec, avînd o dată pașaportul în buzunar, va trăi cu certitudinea că ne-a tras în țepă, și nu-i exclus să facă vreo mutare prin care se va demasca mai ușor.

— Comandantul s-a arătat de acord cu propunerea noastră, dar mi-a făcut cu degetul să fim băieți vigilenți. În astfel de cazuri...

— Încă n-ai venit? — se răsti amabil Novac.

— Deja sînt pe scări — strigă locotenentul, închizînd cu mare iuteală ușa.

Mașina condusă de locotenent avansa prin faldurile de ceață, care la acea oră a dimineții, era foarte deasă, reținînd întinericul și prelungind perioada cu vizibilitate redusă. Farurile automobilelor alternau faza mare cu faza mică la intersecția din centru. Claxoanele se puseră în alertă, astfel că vacarmul se făcea auzit de la mare depărtare; un lucrător de la Circulație, apărut parcă din asfalt, reuși, în sfîrșit, să descongestioneze artera principală a orașului. Ursan, după trei km de mers, ajunsese pe varianta de la marginea orașului și luînd linia de demarcație între roți, înainta cu mare dificultate, mulțumindu-se cu o viteză ce arareori depășea treizeci de kilometri la oră.

Între timp, Novac, chemat la comandant, reveni în birou trîntind ușa, mai tare decît îi era obiceiul; comandantului îl zorea din nou! În astfel de situații, căpitanul era cuprins de nerăbdare și devenea extrem de agitat. Nu mai știa nici el de unde să reia firul atît de încîlcit al evenimentelor din ultimele zile.

Ursan își făcu apariția în prag:

— I-am adus! Îi țin în anticameră, sau îi chem?

— Lasă-i deocamdată să cugete mai bine la ceea ce ne vor declara oficial — răspunse Novac, și, ridicîndu-și privirea spre locotenent, zise: dacă soții Rogoz au plecat pe la ora zece de la băile Herculanee, iar după aceea au mai avut și necazuri cu tamponarea mașinii, e explicabil cum de au ajuns atît de tîrziu acasă și, cred că nu puteau atenta la viața Adrianei. Îi radiez de pe listă, însă sub rezerva că nevasta lui Miron, care e la cu-

rent cu tot ce se petrece în bloc, îmi va face o destăinuire semnificativă.

— Am aici un plic. Mi l-a dat maiorul Brad. Conține datele finale ale necropsiei cadavrului lui Sima. Mie mi se par interesante, sper că și dumneavoastră...

Rezultatele expertizei medico-legale erau consemnate pe o filă albă, fără antet oficial, pe care Ursan i-o înmînă căpitanului.

Căpitanul se așeză greoi pe scaun și începu să citească; în acest răstimp Ursan socoti că Novac dacă trăsesse de cinci ori aer în piept, atît de mult îl captaseră datele prezentate.

Își aprinse încă o țigară. Ochii i se micșorară, iar mușchii circulari ai orbitelor se bulbucară și se înroșiseră. Cutele de pe frunte i se adînciră mult și un șanț mare și adînc îi brăzda fruntea. Din nările căpitanului mai țîșni o rafală de fum, apoi bolborosi:

— Urmă de somnifer în stomacul victimei! Zău, că asta e bună! De cînd maiorul Brad îmi poartă atîta grijă? Oare nu cumva are de gînd să paseze dosarul de la Circulație la Judiciar?

— Știți cum a zis? „Dă-i, te rog, acest plic suspiciosului ăluia de căpitan. Spune-i că mai mult de atît nu s-a putut obține în urma analizelor de laborator. Au fost terminate abia astă-noapte tîrziu, iar băieții, la insistențele mele, au tot repetat analizele și, ca să vezi, măi băiete, au descoperit urme de... somnifer. Dacă suspiciosul ăla nu mi-ar fi sugerat, nici eu n-aș fi insistat atîta!“.

— Mă bagă la cheltuială maiorul — observă Novac. Să fi adormit iluzionistul la volan? Dacă știa că are de mers, de ce a mai luat somniferul?

— L-o fi luat din greșeală — îi sugeră Ursan. Cîte medicamente folosește lumea în ziua de astăzi, nu ar fi lucru mare să le mai și încurce. Am citit undeva că alții au pățit-o și mai rău...

— Probabil, că le-a luat cu bună știință, numai că s-a ivit ceva neașteptat și a fost nevoit să plece. Ori i le-o fi strecurat cineva în mîncare sau în băutură? Posibilități ar fi fost.

— Trebuie să aflăm adevărul, altfel n-o să mai dăm de capătul acestui lanț de nenorociri.

— Dar dacă cineva a fost interesat ca Sima să dispară?

— Așa ceva nu s-a mai pomenit! — exclamă Ursan. Putem fi siguri că avem deja două crime de rezolvat. Nici nu-i sigur dacă accidentul copilului n-a fost ceva asemănător și o să ne trezim pe cap cu o colecție de crime de rezolvat. Mai știi?...

— Oare nu sîntem, totuși, suspicioși? — folosi Novac termenul uzitat de maiorul Brad.

— Fiți sigur, că nu! Datele demonstrează...

Novac trase un ultim fum din țigara ce începuse să-l ardă la degete; o stinse cu grijă, ducîndu-și automat mîna la cap. Migrena care îl mai asaltase cu cîteva zile în urmă, începuse să-i dea din nou tîrcoale.

— Unde plecați? — se interesă Ursan.

Căpitanul, aflat lingă cuier, îi răspunse cu oarecare înîrziere:

— Să caut un algocalmin; simt că îmi plesnește capul. Dar mai întîi o să trec pe la comandant să-i duc vestea cu somniferul, sau poate că el o cunoaște deja...

— Cu ăștia ce fac? Trebuie să mă duc și la înmormintare.

— Le iei declarațiile, și apoi poți să pleci. N-o să stau prea mult, cred că într-o oră mă voi întoarce. Pe frumuseța de la unu orizontal, o ajuți să-și scrie declarația, iar pe Achim, nu e cazul; știe el mai bine decît tine cum se dă o declarație.

Amintește-le, că se dau pe bază de semnătură! Și... spor la treabă — îi ură Novac, trîntind ușa în urma lui.

Coborînd scările dădu din nou, în buzunarul pardesiului, peste bricheta de aprins aragazul. Aerul rece și umed de afară, îl înviorase; și, cu capul cufundat în guler, dispăru agale... Deodată dintr-un val de ceață, se ivi o arătare feminină, îmbrăcată într-un fulgarin de culoare deschisă, iar doi ochi mici, verzui îi atrase privirea ca un magnet! Migrena îi dispăru instantaneu și căpitanul schiță un zîmbet, care făcu o fericită pereche cu cel de pe fața Zitei. Novac strînse cu afecțiune mîna înmănușată care i se întindea.

Zita Suman era una dintre femeile care atrag bărbații... Deși se apropia de patruzeci de ani, frumusețea n-o părăsise deloc, ba dimpotrivă, îi accentua noblețea figurii...

— Încotro porniră-ți pe vremea asta... încetoșată? — întrebă Zita, trăgîndu-și mîna din strînsoare.

— În căutarea unui calmant pentru durerile de cap...

...Dumneavoastră cu ce treburi pe la noi, stimată doamnă?

— În chestiunea cu pașapoartele... Trebuia să plecăm încă de săptămîina trecută și nu știm nici acum data exactă... Mi s-a spus că nu am actele în regulă. Acum aș dori să se stabilească o zi... ca să știu ce am de făcut. Mă înțelegeți, nu știu ce să fac. Poate mă ajutați, cumva... Mi-am retras și cererea de plecare în concediu. E atîta lume încît mi-e groază să mai stau. Directorul știe că sînt plecată la bancă, iar eu...

„Deja Ursan a și ajutat-o, numai să nu...”

— În cinci minute mă întorc! — se offeri căpitanul.

Urcase scările într-un suflet și se opri în fața ghișeului la care așteptau o mulțime de cetățeni; se apropie de unul din ofițerii care eliberau pașapoartele:

— Pentru soții Suman, la cererea judiciarului, s-a convenit, din câte știu, ca viza de plecare să fie valabilă începînd cu duminica viitoare; tot așa a rămas?

— Ce am stabilit odată, rămîne stabilit — îi răspunse un ofițer frumușel, ce zîmbi de după fereștriuca mult solicitată. Căpitanul pășea încordat pe coridor, ca și cînd vestea ce avea să o comunice femeii cu ochi verzui și iscoditori, abia acum ar fi aflat-o. Îl izbi în față picla umedă de afară.

— Pentru dumneavoastră, mai repede de duminică, nu am reușit! Mîine după masă, la ora cinci, puteți ridica pașapoartele. Vă convine?

— Desigur! — răspunse mulțumită Zita.

— O să vă însoțesc pînă la farmacie. Poate dăm și de o cafea fierbinte; eu unul simt nevoia unui întăritor.

— Dacă o să meargă repede, vă țin companie, pe urmă trebuie să mă duc la înmormîntarea copilului acela... În fiecare zi cîte o înmormîntare! — exclamă Zita, ridicîndu-și gulerul fulgarinului.

— Parcă sînteți angajați la pompe funebre, de cînd cu atîția morți pe capul vostru. Zău că și eu m-am săturat! Ochiul verde al semaforului le dădură cale liberă spre farmacie.

Cofetăria era ticsită de lume. Cu greu se mai putea găsi o masă liberă. Într-un colț, la o masă, două scaune neocupate îl determină pe Novac să înainteze... Căpitanul se așează în așa fel încît să poată reține ușor fața persoanelor care, eventual, ar fi salutat-o pe Zita. La masa lor se opri un ospătar, care le aduse două cafele mari... Dar nu Zita era asaltată de salutări, ci Novac era silit să răspundă, la o mulțime de zîmbete și semne discret făcute de cunoscuți de-ai lui. „Cînd ești cu o femeie frumoasă te salută toți amicii. Și cu cîtă înclinație” — constată căpitanul.

— Poate ne vom lua cu vorba și s-ar putea să uit: după ce o să vă întoarceți de la înmormîntare, v-aș ruga să treceți pe la noi, spre a se consemna în scris tot ce mi-ați declarat duminică și, nu uitați, să treceți tot ce știți în legătură cu Adriana Goga, precum și programul din ziua de sîmbătă — o preveni Novac.

— Toate ca toate, dar cine s-o omoare? Eu, cel puțin, nu pot crede așa ceva. Pentru ce? Așa de pomană? N-ai crede... Ce rost are să iei viața unui om, unui semen de-al tău, compus din sînge, carne și oase ca și tine?...

— Vedeți, eu trebuie să răspund la toate aceste întrebări, pe care singură vi le-ați pus... Și încă la alte cîteva — obervă Novac.

— Și chiar vreți să-l prindeți?

— Păi, cum altfel?!

— Din cîte știu, focul nu lasă nici o urmă după care să demarăm cu investigațiile.

— N-o să-mi scape! — se ambiționează căpitanul.

— Punem rămășag!?

— Doar miza să nu fie prea mare.

— Pe un sărut! Sînteți de acord?

— Da! — răspunse mecanic Novac, fără să-și dea seama. Pentru moment, de semnificația mizei puse în joc. Apoi tresări dintr-un somn, simțindu-se mai tînăr, din ce în ce mai tînăr.

Între timp insistențele lui Ursan nu reușiră să-i determine pe Valeria Buza și Achim, să-și scrie declarațiile, pentru care de fapt au fost chemați. Locotenentul se enervă de-a binelea, cînd se convinse că cei doi au de gînd s-o țină tot într-o tăgadă. De cîteva minute măsura biroul în lung și în lat; privi pe geam și se liniști văzîndu-l pe Novac întorcîndu-se cu pași repezi.

— Nu vor să declare nimic! — se lamentă Ursan. Au zis că tot ce știu vor declara numai în prezența dumneavoastră.

— Mă voi ocupa eu...

Valeria și Achim, cu capetele plecate, așteptau ca Novac să înceapă discuția.

— Sus capetele! Așa e că voi doi vă cam jubiți?

— Așa e! — răspunse încet Achim.

— Domnița nu e de aceeași părere? — o provocă Novac pe amfitrioana lui de duminică, cea care îl servise cu o cafea atît de bună.

— Ba da! — își deschise ea graiul.

— Aha! Deci, sentimentele sînt reciproce... Așa că putem începe.

— Păi, asta e... — prinse curaj Achim, rușinat că la vîrstă și la culoarea părului său, este nevoit să facă destăinuiți pe leme amoroase. Sîntem oameni maturi și n-am vrea să. Din acest motiv v-am așteptat pe dumneavoastră.

— Înțeleg despre ce este vorba! Voi ști să fiu discret — îi asigură Novac, apoi le întinse două coli de hirtie, poftindu-i pe fiecare la câte o masă, iar el se rezemă de geam.

Prin ușa ușor crăpată se ivi capul locotenentului.

— A sosit Zita Suman!

— Atît de repede? Nu merge la înmormîntare?

— După ce va da declarația — spuse încet Ursan.

— Du-o în biroul celălalt!

— Pe urmă plec și eu la înmormîntare.

— Executarea! — ordonă căpitanul.

Nu se făcuse ora cinci după masă și afară era deja amurgit. În birou, Novac, aplecat asupra dosarului, nu observă că în încăperea în care se afla, invadase intinericul... Zita scrisese în declarație tot ceea ce îi relatase căpitanului duminică, în cursul vizitei la domiciliu. „A plecat de la prietena ei, Nora, cînd la televizor începuse rubrica sport — socoti Novac. Accidentul copilului avuse loc cînd începuse teleenciclopedia. Trebuie să văd cîte minute a durat rubrica sport!“ Coborî la parter, în camera documentară — un fel de bibliotecă — unde se apucă să caute într-un ziar, programul TV din săptămîna trecută. Teleenciclopedia începuse la ora nouăsprezece și optsprezece minute, imediat după știrile sportive, care au ținut doar patru minute. În acest răstimp Zita nu se putea implica în accidentul copilului. Subofițerul nostru a susținut că evenimentul a avut loc pe la nouăsprezece și zece. „Ăstuia sînt sigur că nu-i merge bine ceasul, deoarece și cele două fete de la scara B au declarat că atunci cînd a început teleenciclopedia au auzt zgomot în stradă!“ Valeria Buza notase în declarația ei: „... După ora optsprezece am dat telefon la doctorița Tudor, să o anunț despre vizita ce urma să le-o fac. Trebuia să-i duc două kilograme de banane, promise de mai înainte. Bananele le-am cumpărat de la bufetul întreprinderii... fiindcă la noi au fost aduse de cîteva zile... Îmi amintesc că i-am vorbit despre incendiul blocului, dar și despre spusele copilului cu privire la femeia îmbrăcată în verde pe care el a văzut-o cînd se întorcea de la școală... În casă, la familia Tudor, n-am mai văzut pe altcineva. Am stat acolo pînă la ora optsprezece și patruzeci de minute, și după aceea am venit acasă. Pe urmă...“ — dar Novac începu să-și facă și alte socoteli, după ce termină de citit și analizat declarațiile: doctorița Tudor ar fi putut lovi ea, copilul. Primind datele furnizate de Valeria Buza, imediat după ple-

... putea să acționeze avînd o mașină la dispoziție, lovindu-l pe George. E posibil ca ea să-l fi cunoscut pe copil, doar erau vecini. Un singur lucru e cert: mașina roșie, cu motorul ambalajului, sau fără tobă la eșapament, a venit dinspre blocul cu fațada albastră. Dar ce interes să fi avut doctorița Tudor ca George să fie eliminat? Să aibă vreun amestec în toată tărășenia asta? Novac își pierdu din nou răbdarea; se ridică de pe scaun, pornind cu țigara în mînă, în inevitabila plimbare prin birou, semn că soluțiile spre care îi zburau gîndurile, erau tot mai cețoase.

Reuși să vorbească la telefon cu Nora, prietena Zitei, care confirmă cele scrise în declarația roșcovanei...

Era ora patru după masă. Ursan, aproape înghețat, sosi de la înmormîntarea minorului George Maxim; se sforța să păstreze o mină de om bine dispus.

— Ceva nou? — îl luă în primire Novac de cum apăruse la prag.

— Erau prezente cam toate persoanele care se aflau deja în atenția noastră; depinde cum se poate interpreta acest lucru. Se pune problema și a faptului, credibil, de altfel, că tragedia e, totuși, mare... În orice caz, vă voi întocmi un raport apoi îmi voi expune părerea personală, dar deocamdată, totul va rămîne în fața simplei ipoteze... Pe urmă am verificat din nou programul de sîmbătă al celorlalți locatari de la scara B, acum chiar de acolo vin; a trebuit să mai aștept o groază de timp, pînă au sosit și ceilalți.

— Mai avem unul de petrecut la groapă. Asta e mai departe, la Brașov. Mîine, împreună cu cei trecuți pe coala asta, să fiți prezenți acolo; dar nu oricum!

— ?!!

Așteptînd răspunsul căpitanului, Ursan prinse coala de un colț, se așează pe scaun și întrebă:

— Sorin ce caută cu noi? Din cîte știu, el e operator de film. Ce chestie! Filme, operatori, ... Hm!

— Nici o chestie! Turnăm filme, începînd de mîine... Scenariul îl știi, operator avem, tu vei fi regizorul și, eventual, scenarist, așa cum mai obișnuiesc și unii regizori nițel mai celebri decît tine. Acum, că îți cunoști echipa de filmare, mai rămîne de rezolvat problema trucajelor. În ceea ce privește machiajul, se pare că și nutrișoara ta va trebui să suporte anumite schimbări de decor, nu de alta, dar tot umblînd după informații, ai început să devii ceva mai cunoscut...

— Bine, dar cu trucajele, cum rămînem? — deveni din ce în ce mai curios Ursan.

— Găsești miine, la fața locului, o meto'dă, cu ajutorul căreia să poți filma în prim-plan, pe toți participanții.

— Aștia-s figuranții!... Dar un film mai are... personaje principale, mai are personaje secundare...

— Deocamdată te vei mulțumi doar cu figuranții care, în mod sigur, vor fi prezenți la reprezentatie în număr destul de mare... Rămîne ca aparatul de filmat să ne redea pe peliculă personajele principale care, desigur, ne interesează extrem de mult. Ce-i drept, încercarea noastră e și ea destul de... originală, dar nu avem de ales, din moment ce ancheta bate pasul pe loc, mai mult, dosarul lui Iulian Sima, în mod cert va fi transferat de la Circulație la noi la Judiciar; și cum datele pe care le deținem despre persoana iluzionistului sînt infime, trebuie să facem o investigație mai amplă, date fiind împrejurările în care lucrăm. Să anchetezi mai multe cazuri deodată, nu-i prea ușor...

Locotenentul căzuse pe gînduri. Își dădea seama că sarcina trasată de căpitan nu este dintre cele mai ușoare. Începuse să-și facă tot felul de planuri despre modul cum va proceda în ziua următoare. Deodată tresări:

— Oare critica dă specialitate ce o să spună? — continuă el să rămînă prin termenii folosiți, tot în domeniul celei de-a șaptea arte.

— Vedem noi la premieră ce treabă s-a făcut. Abia după aceea vin și comentariile de specialitate. Dacă lucrul e bine făcut, sînt sigur că ne vor angaja, dar cu contracte... însemnate, cei de la Hollywood — glumi Novac, văzînd că lui Ursan îi plac termenii lansați odată cu epocala descoperire a fraților Lumière. Echipa trebuie în așa fel pregătită, încît să fie mereu pe fază și să nu-i scape absolut nimic din ceea ce ne-ar putea interesa. Imaginile imortalizate pe peliculă vor trebui să redea cu claritate evoluția obiceiurilor și datinilor populare, în speță: bocetele de prin partea locului. Sper că ai priceput ce fel de film dorim noi.

— N-am eu mutră de regizor?

Novac, studiînd mai atent în acel moment fizionomia locotenentului, constată că Ursan, tocmai mutră de regizor nu avea.

— Aveți bilete — continuă căpitanul — pentru acceleratul de noapte; cu mașina nu se poate merge! Celelalte aprobări le-am obținut deja, inclusiv recuzita de care aveți nevoie. În această seară îi contactezi pe „cineaști“ și într-o oră să fiți cu toții aici.

— Dacă am fi dotați și noi cu o videocameră, alta ar fi situația, dar așa... cu atîta calabalic după tine, e mult mai greu.

— Alte posibilități nu sînt, știi bine; cu atît mai mult va trebui să-ți iei măsurile de rigoare — apăsă Novac.

Din strada Îngustă se trunchia la stînga o străduță ce se prelungea pînă la celălalt capăt al blocului cu fațada albastră, în care locuia doctorița. Căpitanul cerceta cu atenție blocul nou, dotat la parter cu garaje pentru mașini. „De aici, dintr-un astfel de garaj a plecat, în jurul orei șapte seara mașina roșie în cursa infernală a morții. Aici a fost și garată, altfel maiorul Brad și ai săi o depistau și nu se mai comiteau nici celelalte două accidente de circulație, în care și-au pierdut viața încă două persoane” — constată căpitanul.

...Doctorița Delia Tudor, urca încet scările blocului cu fațada albastră, aflat la nici cincizeci de pași de blocul în care locuise Adriana Goga; cam atît calculase căpitanul... Pardeziul deschis al doctoriței Tudor, se prelingea pe lîngă balustrada scărilor ce duceau la etajul trei. La ușa apartamentului treizeci și opt, doctorița lăsă din mîini cele două sacoze grele, iar în momentul în care căuta în poșetă după chei, Novac o interpelă:

— Doctorița Delia Tudor?

— Cu cine am onoarea? — întrebă femeia, întorcînd surprinsă capul, după ce deschise yala.

— Novac, căpitan de poliție! Putem sta de vorbă cîteva minute?

— Firește! Intrați! — îi făcu ea cale liberă.

— Miroase a banane pe aici! — o provocă Novac, de cum intrase, gîndindu-se că numai un nepriceput nu poate deosebi mirosul de banane care nu exista, de izul lacului ce acoperise de curînd pardoseala încăperii.

— O vecină, de la blocul unde a izbucnit sîmbătă incendiul, mi-a adus vreo două kilograme de la bufetul întreprinderii la care lucrează...

— Anchetez condițiile în care și-a pierdut viața Adriana Goga — hotărî Novac să-și anunțe scopul vizitei. Meseria mea, după cum vedeți, mă obligă să pun cetățenilor întrebări cam... nepotrivite. Puteți să-mi spuneți, ce program ați avut sîmbătă?

În așteptarea răspunsului, Novac, studiind fizionomia plăcută a femeii din fața lui, aprecie că nu depășise vîrsta de patruzeci de ani, deși părul, în întregime alb, îi dădea un as-

pect de bunică frumoasă. Puține fire își mai păstrau culoarea naturală pierind printre șuvițele albe, tunse scurt, Privirea ochilor negri ai doctoriței, după ce parcursese un drum circular de jur-împrejurul încăperii, de parcă atunci o vedea pentru prima dată, se opri pe figura căpitanului:

— Am avut program de consultații de la zece la doisprezece, pe urmă, pînă la două după masă, am avut cursuri cu studenții. Eram la colțul străzii cînd am văzut flăcările și apoi fumul gros ce ieșea pe geam. Cînd am ajuns în dreptul blocului, mașina pompierilor era acolo, apoi a mai venit încă una chiar în momentul în care mă aflam în dreptul blocului!... După masă nu am plecat de acasă. Pe la șase și jumătate m-a căutat vecina, care mi-a adus bananele, apoi a plecat, după douăzeci de minute.

— Soțul la ce oră a sosit?

— Cam pe la șapte seara. Nu există vreo seară în care să-î scape actualitățile...

— Cu dînsul cînd aș putea sta puțin de vorbă?

— Luni de dimineată a plecat la un curs de specializare, la Cluj, dar în fiecare sîmbătă va veni acasă; cursul durează o lună de zile.

— V-a vizitat cineva sîmbătă seara?

— Nu; nimeni! În afară de Valeria...

— În ce relații v-ați aflat cu familia Goga?

— Nu ne cunoșteam. Pe Adriana, totuși, din vedere o știam, însă n-am schimbat cu ea niciodată vreo vorbă.

— Din blocul de pe strada Îngustă cu cine vă mai vizitați?

— Ne mai caută cîteodată Valeria. De vizitat? Cu familia Suman — ne vizităm uneori; cum nici noi nici ei nu au copii, ne întîlnim cîteodată, de obicei la noi, așa ca să ne mai treacă vremea. Cu ei ne-am împrietenit din motive de... sănătate, ca să zic așa! Soțul meu i-a efectuat Zitei un tratament, dar fără nici un rezultat.

— Cum așa? — întrebă căpitanul. Din cîte știu eu, Zita Suman nu suferă de nimic, mai mult, aș înclina să cred că e mai sănătoasă decît s-ar părea!

— Într-un fel aveți dreptate! Nu pot avea copii: acesta-i diagnosticul! Dacă vreți să fiu mai explicită!

— N-am știut ce necazuri au; fiindcă e, totuși, un necaz să nu poți avea copii.

— Știu prea bine ce înseamnă acest lucru...

— Să înțeleg că nici dumneavoastră...

— Chiar așa! — oftă prelung femeia, și parcă dintr-odată fața ei distinsă deveni mai palidă, mai ștearsă...

— Ce specialitate aveți?

— Ca și soțul meu, endocrinolog.

— Sîmbătă seara, după șapte, ați văzut cumva vreo mașină de culoare roșie, în jurul blocului?

— N-am văzut, dar de auzit, am auzit chiar bine; un zgomot, un uruit de mașină am auzit, chiar sub geamul nostru, cînd se transmiteau la televizor știrile sportive. Soțul meu s-a enervat groaznic, chiar în acel moment se reluau fazele de gol, și cum imaginea s-a stricat, s-a apucat să strige, dar degeaba... Ce puteam face? Nimic!

Novac se ridică din fotoliu și se apropie de ușă. Pe noptiera de lângă canapea, lângă o veioză, zări un tub maroniu, în care se distingea vag conturul unor comprimate albe, de mărimea vitaminei C.

— E un somnifer... străin! Nu se găsește în comerț. L-am cumpărat din Germania Cine mi l-a recomandat, spunea că nu are efecte secundare — consideră femeia să dea un răspuns privirii întrebătoare a căpitanului... Știți, unele au. Nu vorbesc numai de somnifere, ci de medicamente în general. Sînt foarte bune! Doriți și dumneavoastră? Novac zîmbi înclinînd din cap. Își dorea așa ceva. Doctorița îi împachetă într-o hîrtie albă, cu grija și delicatețea unui farmacist, două dintre pastilele din sticluta maronie.

Mașina poliției înainta încet. Macaralele celor două uși din față coborau geamurile, în timp ce ocupanții locurilor din față se străduiau, cu capetele în afară, să asigure avansarea mașinii. Altfel, nu se putea circula! Novac se gîndi să meargă pe jos pînă la sediu, dar socoti că ajutorul pe care îl dădea șoferului în acele momente, era de mare preț.

Pașii îl purtară pe căpitan prin coridorul lung al clădirii... În laboratorul medico-legal se făceau de toate, astfel că găsise o bună parte din personalul de care avea nevoie.

— Mai păstrați mostre din organele lui Iulian Sima, mort în accidentul de circulație de duminică noaptea? — se adresă Novac, șefului de schimb, ce supraveghea activitatea celorlalți.

— ... Încă mult timp de aici înainte! — îi răspunse acesta.

— Aseară ați făcut, mi se pare, analizele chimice asupra organelor victimei și ați descoperit în stomac urme de somnifer...

— La insistențele maiorului Brad, am repetat analizele biochimice și am reușit să identificăm o substanță, ce pînă la urmă s-a dovedit a fi un puternic somnifer. Nu știu cine i-a băgat în cap o idee fixă: trebuie să găsiți ceva! Tot cu asta îi da mereu. El se aștepta să gădesc otravă, și iată că am dat de urmele unor substanțe care în mod sigur alcătuiesc un somnifer! Analizele sînt consemnate aici! Și medicul îi întinse trei coli de hîrtie, pe care erau trecute rezultatele expertizei medicol-legale. Azi urma să vi le trimit — reluă medicul.

— Mda! — mormăi Novac, măturînd cu privirea ultimele rînduri, ce consfințeau că în stomacul victimei se descoperiseră urme de somnifer. În cît timp se pot efectua analize comparative dintre substanțele din organismul victimei și cele din acest comprimat? — se interesă Novac, înmînîndu-i interlocutorului său, unul dintre cele două comprimate dăruite de doctorița Tudor.

— În maximum două ore, totul va fi gata! — îl asigură medicul.

— Aici aveți numărul meu de telefon de acasă — spuse căpitanul, înmînîndu-i un petic de hîrtie pe care mîzgălise cinci cifre. Sunați-mă cînd totul va fi gata!

În ultimele nopți, căpitanul dormea în același pat cu Āla Micu' și, în fiecare seară, un ceas înainte de culcare era afectat cālăriei. ... Cursul de cālărie se terminase de mult, iar Novac făcea în continuare pași mărunți și deși în bucătărie, așteptînd cu nerăbdare răspunsul celor de la laborator. Telefonul țîrîi:

— Alo! Căpitanul Novac?

— Eu sînt! — răspunse căpitanul, recunoscînd vocea medicului ce trebuia să-l sune, conșorm înțelegerii avute, cel puțin cu o oră în urmă.

— A fost cam greu... Am efectuat analizele comparative, dar am avut destule dificultăți, deoarece enzimele acționaseră asupra substanțelor din stomacul victimei, încă de cînd aceasta mai era în viață, apoi și pînă ce le-am recoltat și am reușit să neutralizăm acțiunea lor... Fenomenul ne-a cam derutat la început, pe urmă, după noile testări...

— Și care-i rezultatul? — se arată nerăbdător căpitanul.

— Substanțele supuse analizelor sînt absolut identice! Ambele au în compoziția lor radicali...

— Mersi! Ai de la mine un coniac, doctore! — i-o reteză scurt Novac, nelăsîndu-i nici o speranță acestuia de a-și susține pe mai departe pledoaria.

— Mai e ceva! Parcă ți-a mai rămas un comprimat. Fii atent cum îl folosești, să nu-l iei întreg; poate adormi un elefant!

Mașina lui Ursan, cam în jurul orei nouă, parcurse deja întreg traseul pe care urma să se deplaseze, pe la orele amiezii dricul purtînd corpul neînsuflețit al iluzionistului de odinioară, Iulian Sima. Locul de plecare spre cimitir, începea de la casa părinților acestuia și trebuia să traverseze orașul prin partea lui vestică. Ursan și ai săi, făcură din nou cale-ntoarsă pe itinerarul deja stabilit, iar mașina, ce le-a fost pusă la dispoziție, rula cu viteză mică, permițîndu-le să cerceteze în amănunțime toate posibilitățile oferite de traseu, în descoperirea unui loc adecvat instalării aparatului de filmat. Inițial, Ursan voise să prezinte echipa sa, ca fiind de la televiziune, deplasată aici cu scopul de a immortaliza pe peliculă obiceiul din popor, cu bocete din partea locului. Renunță la această idee, dintr-un considerent lesne de înțeles: „Anumite persoane, aflîndu-se în fața aparatului de filmat, pot să-și schimbe expresia feței, pentru a face pe artiștii“, și încercă să recurgă la o nouă stratagemă.

La Brașov ningeabundent, mult prea devreme pentru acea perioadă a anului.

— Stop! — dictă deodată Ursan.

Mașina în care era înghesuită echipa de filmare, se opri, la un pasaj de trecere peste șosea... Locotenentul coborî și se apucă să studieze în detaliu împrejurimile. La cîțiva metri înainte de intrarea pe sub pasaj, drumul se înălța brusc, apoi cobora lent și făcea o curbă la dreapta. Se urcară cu toții pe pasaj, de unde, operatorul își căută unghiul de filmare, adre-sîndu-se apoi mulțumit locotenentului:

— Poziția mai bună ca asta n-o să găsim. Priviți! Cînd oamenii vor urca dîmbul, le prindem fețele. Cred că e bine aici!

Ursan trimise doi dintre oamenii din echipă la cînzeci de metri în fața pasajului, apoi zise operatorului:

— Privește prin vizorul aparatului!... Și către ceilalți: ține-ți-vă capetele aplecate; vă aflați la o înmormîntare, nu la meci, și veniți unul în urma celuilalt, lăsînd între voi o distanță, și în lateral, de cel puțin cinci metri!

În momentul în care oamenii trimiși de Ursan se apropiară doar la cîțiva metri de pasaj, acolo unde drumul se înălța din cauza dîmbului de piatră, spuse:

— Ce impresie ai?

— Bună! — se bucură operatorul. Două probleme mai avem de rezolvat: prima, cea a asigurării curentului electric, a doua, deloc neglijabilă, mascarea aparatului.

— Încă o mașină mai găsim noi. O să-i rog pe colegii de aici să ne mai facă rost de o mașină, iar cablu găsim ceva mai ușor. Să vedem de câți metri e nevoie... „Ninsoarea asta a venit prea repede pentru această perioadă a anului“! — constată Ursan, afundindu-și pantofii în zăpada pufoasă. Se apropie de marginea pasajului, împingând încet cu pantoful stratul gros de zăpadă, care se desprindea în bucăți neuniforme și moi, ca de vată. Calculase că era nevoie de vreo cincizeci de metri de cablu, apoi mai făcu o nouă măsurătoare și se arătă mulțumit dacă va face rost de cel puțin douăzeci de metri, concluzie la care ajunsese după ce verifică în amănunțime terenul din jur.

— Vizibilitatea e mult prea slabă — se lamentă operatorul.

— Se poate monta un bec — propuse Ursan, gândindu-se la obscuritatea de sub pasaj...

— Nu despre asta e vorba! Fulgii de zăpadă au să ne cam incurce. Dar nu avem ce facee. Atît se poate, atît se face!

Ursan strîmbă dezamăgit din nas.

— Atunci să-i filmăm în momentul trecerii pe sub pasaj; acolo nu ninge! — propuse locotenentul.

— Ar fi o idee, însă cum explicăm prezența becului în plină zi!

— De data asta nu mai dăm explicații. Principalul e să prindem fețele celor din urma dricului.

Echipa se adună, pornind apoi în căutarea altei mașini și a cablului necesar. Zăpada contenise în cădere dar pentru puține clipe, apoi începu să ningă din nou, fapt care îi obligă să calce cu pași ceva mai sălțați prin nămeții formați încă de noaptea în jurul pasajului... După două sute de metri, au fost nevoiți să se oprească. Un autocar cu turiști bloca șoseaua în dreptul unui hotel, tocmai cînd acesta încerca să iasă din parcare. Deasupra lui, schiurile vilegiaturiștilor erau acoperite cu un strat de zăpadă și așteptau și ele, parcă nerăbdătoare, să fie luate de acolo și folosite pe pîrțiile cu irizări albastre din poienile munților. Motorul autocarului, ambalat peste măsură, nu reușea nicidecum să se redreseze pe aliniamentul șoselei. Mai mulți trecători puseseră mîna și urniră din loc uriașa mașinărie, ce arunca de sub roți, la cîțiva metri distanță, bucăți mari de zăpadă presată, amestecată cu ghiață.

La ușa cabinetului de endocrinologie al doctoriței Tudor, aproape douăzeci de pacienți așteptau să fie chemați înăuntru. Un pacient ce prezenta simptomele unui om pe care îl cam lasă nervii când e vorba de prea multă așteptare, refuză să mai respecte numerele de ordine intrînd nechemat în cabinet. Asistentă îl luă în primire și începu să-și descarce pe el toți nervii acumulați în ziua aceea. Discuția aprigă ce se încinse în anticameră, atrase atenția medicului, care după ce trecuse în registru datele celui din urmă pacient se îndreptă spre locul cu pricina. Cabinetul medical era acum locul discuției dintre Delia Tudor și căpitanul Novac, numai că de această dată rolurile se inversaseră radical, doctorița devenise pentru anchetator un pacient nou și unul dintre cei mai însemnați.

— Lucrurile au luat o întorsătură nefastă pentru dumneavoastră — începu Novac convorbirea, pe care o așteptase cu nerăbdare.

Auzind spusele căpitanului, fața distinsă a Deliei Tudor, se schimbă brusc. Bănuia că vizita căpitanului nu putea prevesti nimic bun, așa că o expedie pe asistentă și pentru moment nu mai permise primirea altor pacienți pentru consultație.

— Pe iluzionistul Iulian Sima, decedat duminică noaptea în urma unui accident de circulație, l-ați cunoscut? — reluă Novac ofensiva, arătîndu-i poza acestuia.

— Nu; habar n-am despre cine vorbiți! — se miră femeia analizînd încă o dată chipul bărbatului din fotografie.

— Atunci, cum vă explicați faptul că una dintre pilulele din tubul de somnifer din care m-ați servit, au ajuns în stomacul acestei victime? Analizele chimice demonstrează acest lucru; medicamentul nu se găsește pe piață și, fiind de proveniență străină... Vă rog să-mi spuneți adevărul, situația a devenit destul de gravă pentru dumneavoastră, și din punct de vedere profesional...

Femeia își opri pentru moment respirația, concentrîndu-se o clipă, încercînd așa, să dea căpitanului un răspuns pe măsură:

— N-am idee cum au putut ajunge din casa mea, aceste medicamente, în posesia altor persoane!... Nici cu soțul nu am reușit să vorbesc pînă acum; doar simbătă se întoarce acasă, fiindcă prin telefon n-am reușit încă să lămuresc situația, dar...

— Avea nevoie de somnifer?

— Tocmai acest lucru mă îngrijorează; el nu folosește așa ceva, eventual, a putut da vreunui client... o pilulă... nu sînt sigură de acest lucru.

— Va trebui să ne deplasăm la noi la sediu să consemnăm spusele dumneavoastră ...

Buza inferioară și bărbia doctoriței începură să tremure. Își lăsă privirile să-i alunece pe dușumea, iar mâinile ei, cu degete lungi și bine îngrijite, se albiră ca varul și zăceau pe masă fără vlagă în ele.

După plecarea acestora, asistenta ieși pe coridor decretînd:

— Pînă la ora paisprezece, cînd vine alt medic, nu mai ținem consultații!

Echipa lui Ursan își făcea ultimele pregătiri în așteptarea cortegiului funerar. De partea cealaltă a pasajului, două mașini, bot în bot, erau pregătite — pentru curioși — ca și cum una dintre ele ar fi rămas în pană de curent, iar de la cealaltă, prima împrumuta curent electric din acumulatorul celei de-a doua. Numai că firele prin care se scurgea curentul, erau ascunse sub zăpadă, iar din acest ascunziș urcau pînă pe pasaj la aparatul de filmat.

Încet-încet, raze de soare răzlețe, reflectau în stratul de zăpadă stelute din ce în ce mai strălucitoare. Soarele, apărut de curînd, le zîmbi peste virfurile argintate ale brazilor înalți de pe crestele munților. Zăpada devenea tot mai luminoasă, astfel încît n-o puteai privi decît din anumite unghiuri și atunci doar cîteva fracțiuni de secundă, deoarece îți creea senzația orbirii ...

Dricul tras de doi cai puternici, deschidea o pîrtie largă pentru convoiul cernit care îl urma. Era foarte multă lume, așa cum se întîmplă aproape la toate înmormîntările tinerilor. Caii se opinteau și scoteau nori de aburi pe nări, încălziți în plămîinii lor puternici. Se apropiau de pasaj.

Ursan făcu un semn discret, să fie pus în funcțiune aparatul de filmat aflat sus pe pasaj, și mascat de doi dintre băieții din echipă, operatorul, din poziția genunchi, își reglă unghiul de filmare! Caii erau doar la cîteva metri de dîmb! Ursan privi în stînga, apoi în dreapta, luă o poziție de trecător și comandă discret:

— Atenție, filmăm! Apoi spre operator, spunînd: „motor“!

Locotenentul se îndepărta încet de cei trei oameni de pe pasarelă, se opri puțin, dar de la acea distanță nu mai auzea zurnăitul ca de telefon al aparatului de filmat ... Se pierdu în

convoiul îndoliat, ajungînd printre cei din față... Pășea mult mai încet decît cei care-l încadrau, astfel încît în momentul cînd era depășit, putea să arunce cîte o privire în stînga și în dreapta, făcînd ulterior constatarea că se afla la cealaltă extremitate a șirului de oameni îmbrăcați în negru...

Cei trei de pe pasarelă își terminară treaba și se urcară într-o mașină, străduindu-se apoi, ca pe o stradă alăturată, să ajungă cît mai repede la cîmitir.

Pe mormanele de pămînt galben din jurul gropii, pe care zăpada se topea încet, locotenentul supraveghea îndeaproape ca unul din oamenii săi să poată poza cu un aparat minuscul, ce se ivea discret după reverul hainei, figurile jalnice ale celor aplecați asupra gropii — cunoscuți, rude, prieteni — ce urmăreau cu lacrimi în ochi cum cădeau primi bulgări de pămînt peste sicriul celui care a fost Iulian Sîma.

CAPITOLUL VI

BĂIATUL CU „ASPIRATORUL“

— Miercuri și Joi —

Mașina demară ușor din fața policlinicii.

Căpitanul Novac și doctorița Delia Tudor, așezați pe bancheta din spate, urmăreau cum ștergătoarele de parbriz reușeau cu greu să execute mișcarea de dute-vino, din cauza picurilor mari și grei, ce loveau puternic din față. Iarna își arăta colții, însă prea devreme...

— Vă declar sincer că nu am nici un amestec în afacerea asta și vă rog să vă căutați alți vinovați — începu din nou să se dezvinovățească doctorița, adunându-și ultimele puteri.

— Cîte pastile ați folosit din tub, înainte ca să-mi fi dat și mie două dintre ele? — încercă Novac să clarifice o obsesie proprie.

— Unul singur pînă acum! L-am luat, să mă conving dacă are sau nu acele efecte secundare; în cazul somniferelor, chiar după o singură pilulă, poți avea unele simptome curioase cum ar fi: iritații ale pielii, mîncărimi, stări melancolice prelungite, ... Dar adevăratul efect se observă după testări îndelungate. Personal, nu am sesizat nimic deosebit, atîta doar că efectul a fost instantaneu...

Căpitanul și doctorița, după ce urcară încet scările blocului cu fațada albastră, se opriră în dreptul apartamentului treizecișopt. Aflat în antreu, Novac luă inițiativa:

— Vă rog să aduceți tubul!

Doctorița turnă conținutul tubului pe un șervețel așezat pe masa din bucătărie. Numărarea împreună cincisprezece comprimate.

— Pe tub scrie că trebuie să conțină douăzeci de comprimate. Două mi le-ați dat mie, unul l-ați încercat dumneavoastră. Înseamnă că două lipsesc. Cum puteți să explicați diferența? Vă rog, e spre binele dumneavoastră!

Femeia rămase buimăcită privind pastilele albe împrăștiate pe șervețel, cu mâinile se sprijinea de marginea mesei și rămase așa, apoi tresări când auzi vocea căpitanului:

— Pînă ajungem la sediul nostru, pentru a se consemna depoziția dumneavoastră, va trebui să vă aduceți aminte cum au dispărut cele două comprimate. Poate le-ați dat cuiva, sau pur și simplu vi le-a sustras una din persoanele care vă vizitează.

La puțin timp după ce doctorița își semnase declarația, Novac aștepta nerăbdător, pînă ce comandantul puse receptorul telefonului în furcă. Novac îi prezentă situația nou creată, de găsirea somniferului în locuința Deliei Tudor și de asemănarea perfectă, dintre conținutul acestuia și substanțele găsite în stomacul lui Iulian Sima. Locotenent-colonelul Filip, încruntat, asculta cu interes informațiile ce i le transmitea căpitanul. Rămase un moment pe gînduri, apoi spre final interveni prompt:

— Trebuie să avem răbdare... În continuare, veți ține legătura cu cetățeanca, pe care noi o vom menține sub observație strictă și-i vom pune în vedere că, deocamdată, ar fi mai bine pentru ea să nu părăsească localitatea. Căpitane Novac — continuă el — trei persoane și-au pierdut viața și cauzele dispariției lor încă nu sînt elucidate, nu consideri că e momentul să preia altcineva cazul? N-o să-ți ajungă timpul!

— Deși e primul meu caz de acest gen, sper că pînă la termenul stabilit, cu ajutorul pe care mi l-ați acordat, să rezolv totul — nu se lăsă Novac mai prejos.

Sucursala Băncii Naționale era amplasată chiar în centrul orașului. Doar cîțiva metri de la ea străbătuse Novac, pînă la braseria unui hotel, unde se apucă să înfulece la repezeală din asortatul și recunoscutul „platou al casei”. Mai zăbovi cîteva minute, timp în care ospătara îi oferî o cafea caldută, însoțită de o linguriță, două bucăți de zahăr cubic și drept garnitură:

zîmbetul ei profesional. Răsfoind ziarul local, dădu peste un anunț ce aducea la cunoștința celor interesați organizarea unui concurs pentru ocuparea postului de contabil șef, post deținut pînă de curînd de Adriana Goga.

La intrarea în bancă, cineva îl luă în primire, apoi îl direcționează spre un ghișeu, după ce Novac își prezentă legitimația.

— Dintre componenții personalului existent acum la serviciu, aș putea sta de vorbă cu cineva care sîmbătă s-a preocupat de distribuirea banilor pentru retribuirea muncii la întreprinderea... în care lucrase Adriana Goga?

Femeia de la ghișeu îl măsură pe căpitan din cap pînă în picioare, și invers, încă de cîteva ori, apoi deveni amabilă:

— Înțeleg ce doriți! Inspectorul financiar Mohor, e domnul acela cu părul cărunț, de la masa din colț; dînsul vă poate ajuta, îi răspunse aceasta, arătînd din priviri direcția pe care trebuia s-o urmeze căpitanul.

Întoarse capul spre stînga și descoperi la masa indicată, fizionomia maturizată a fostului coleg de liceu: Mohor... Își strînseseră mîinile apoi schimbară vechi și plăcute aduceri aminte...

— Se poate, măi, Colombo să ne tragi tu „plasă“ la toți colegii, în iunie, cînd trebuia să vii la întîlnirea de cincisprezece ani? — îl dojeni Mohor, continuînd să studieze traiectoriile pe care se înscriseră ridurile de pe fruntea căpitanului.

— Am fost în misiune și n-am putut veni sub nici o formă. Parcă tu nu știi cum e la noi?! Ordinele sunt ordine! Se execută fără discuție! — încercă Novac o scuză tardivă. De fapt tot în misiune mă aflu și acum: anchetez cazul Adrianei Goga și sper să-mi dai niște relații...

— Dai o bere, pe urmă spun tot ce știu... așa ca la voi la interogatoriu.

— Berea o dau — se oferi Novac. Pentru început, cîte ceva despre Adriana, deși știu că nu era angajată de mult timp în funcția de contabil șef.

— Prea multe, nu! Din punct de vedere profesional, pot să-ți spun că era foarte bine pregătită, de asemenea deosebit de conștiincioasă, harnică, frumoasă... ce mai vrei?

— Ți-a vorbit despre anumite nereguli depistate de ea în actele întocmite în anii precedenți?

— Așa, măi, băiatule! Vezi bine că la „portretizare“ nu mă pricep însă la chestiuni de ordin financiar, parcă mă simt în largul meu — zîmbi prelung Mohor, și de sub un maldar de

hîrtii scoase un carneţel din care citi ceva, apoi zise: revizia de fond era planificată pentru acum două zile. Dar de cînd nu mai au contabil şef a trebuit s-o amîn pînă ce vor angaja altul, deja au dat anunţ în ziar şi concursul va avea loc în curînd... Dar ceva, ceva tot am să-ţi spun, doar n-am să te las să pleci cu traista goală. Revizia, data începerii ei, a fost avansată; Adriana îmi făcuse cunoscut cu cîteva zile în urmă că a mai depistat, şi ea, nişte nereguli în actele întocmite cu ani în urmă. De aceea mă cam grăbeam şi eu...

— Devine interesant!...

— Află de la mine că... Adrianei îi mergea mintea strună. Nu ştiu dacă ai aflat, dar Achim şi-a cerut demisia acum un an, tot în urma unei revizii, şi tot din cauza unor nereguli depistate în actele întreprinderii; nici n-ar fi de mirare dacă am găsi şi altele. Nu-i exclus să ne fi scăpat ceva!

— Nu ţi-a spus despre ce era vorba?

— Nu s-a referit la ceva anume — răspunse Mohor.

— Altceva te mai interesează?... Despre moartea ei ştim prea puţin — apăsă Novac. Credem că a fost ucisă!

— Am auzit, dar n-aş prea crede una ca asta — răspunse senin Mohor, ca şi cum acest eveniment ar fi avut loc cu mult timp în urmă.

— Au ieşit împreună din bancă, adică în acelaşi timp cu casierita?

— Era după orele treisprezece cînd eu le-am văzut ieşind de aici; mergeau la întreprindere.

— De la ora cînd au intrat în bancă şi pînă au plecat, era posibil ca una dintre ele să iasă din această clădire?

— Nicidecum; Adriana a fost nevoită să intervină, telefonic, pe la cîţiva beneficiari ce nu le-au virat anumite sume în cont, apoi a aşteptat să sosească reprezentanţii întreprinderilor respective cu hîrţiile de rigoare, în timp ce casierita şi-a pus la punct nişte situaţii... N-aveau cum să părăsească banca; au fost tot timpul sub ochii mei. De acest lucru poţi fi sigur!

Novac îşi privi ceasul şi strînse mîna lui Mohor, deoarece acesta refuzase să accepte berea promisă, propunîndu-i căpitanului un prilej mai potrivit.

După ce dădu o raită prin cîteva magazine spre a se interesa de încălţăminte pentru copii, căpitanul se opri la o vitrină cu jucării de unde cumpără pentru Ŭla Micu' o maşină basculantă, iar pentru ceilalţi, un mare pachet cu dulciuri.

Ursan, de cum intră dimineața în birou, se aruncă asupra revistei de cuvinte încrucișate, pe care o părăsise de mai bine de douăzecișipatru de ore. „N-are cei șapte ani de acasă“! — suna definiția unui cuvânt din șapte litere, la care locotenentul se chinuia de câteva minute și nu reușea să găsească cuvântul corespunzător. Își mai repetă de câteva ori în gînd definiția, dar se lăsă păgubaș fiindcă nu se mai putea concentra; era foarte obosit! Din anticameră, vocea căpitanului ajunsese la urechile lui și se aștepta ca Novac să fie peste măsură de furios. Dar nu era așa!

— Ehei! Ia uite cum arată un regizor celebru al zilelor noastre! — au fost primele vorbe pe care i le adresa Novac.

— Să trăiți! — salută locotenentul. Și de ce, mă rog, atît de celebru?

— Închipuie-ți că numai un regizor celebru nu trage duble. Ce te-ai face tu acum, dacă ar trebui să tragi o singură dublă măcar? Novac îl bătu ușor pe umăr, apoi își aruncă privirile pe revista de pe masa lui Ursan.

— Tot cu?... Ai găsit vreo definiție mai interesantă?

— Definiție, am găsit, însă n-am găsit cuvîntul, ca ăsta: „n-are cei șapte ani de acasă“. Auzi, definiție la el?! Ce cuvînt o mai fi?

Novac, privind în ochii locotenentului, zîmbi:

— Preșcolar, amice! E din nouă litere? Da! Țeapănă definiție! Numai că va trebui să fie reactualizată; mai nou, copiii merg de la șase ani la școală.

Ursan rămase uimit peste măsură de soluția exactă și promptă pe care i-o furniză Novac, apoi rîse, semn că înghițise gălușca.

— Ține cont, rebusel! E... o compoziție proprie! — apăsă Novac.

— Ați dezlegat la viața dumneavoastră, cuvinte încrucișate?

— Tu ce crezi? Altfel, te luam sub aripa mea protectoare, așa cum ești: începător în meserie, în schimb, rebusist vechi, de parcă această din urmă calitate ar putea fi folosită la ceva?... Cînd eram student m-am numărat printre cîștigătorii unui concurs fulger de cuvinte încrucișate. Țin minte că mi-au dat un ceas de masă; îl mai țin și acum, ... eram printre primii dezlegători în acea zi.

— De ce nu mi-ați spus pînă acum și ați ținut în taină acest mare secret? Și eu care,...

— Eu nu obișnuiesc să mă laud, ca alții!...

— Fir-ar să fie! — scrișni Ursan, simțind că astăzi nu-i merge deloc cu Novac. Socoti să schimbe discuțiile pe alt făgaș, altfel căpitanul era în stare să-l facă să mai înghită în sec încă de câteva ori. După un timp, spuse: nici nu mă întrebați cum a mers filmarea de ieri!?

— Mă interesează mai mult calitatea imaginii. Știu că la trucaje te pricepi! Chiar acum am trecut pe la băieții care se ocupă cu dezvoltarea. Mîine totul va fi gata... Sînt frînți de oboseală! Voi nu ați dormit chiar deloc?

— Două nopți la rînd nu am închis un ochi! Cînd am pornit, în tren era un frig mai ceva decît în Antarctica, iar aseară, la întoarcere, știți doar, unul dintre ai noștri a fost internat pentru operație la apendice și pînă am coborît, tot pe lîngă ei am stat cu comprese să nu pățească ceva grav. Criza îl apucase în tren!

— Puteai să mai stai pe acasă vreo două ore. Mai trăgeai și tu un pui de somn ca să-ți mai revii. Două nopți nedormite contează mult...

— Eram curios să aflu dacă imaginea a reușit sau nu.

— Toți regizorii, chiar și cei celebrii, au emoții în astfel de situații — îl ironiză căpitanul.

Ursan strîmbă din nas. Astăzi nu-i mergea cu căpitanul.

— O să mă angajeze la Hollywood? — încercă Ursan cu o ultimă efortare, să atenueze insinuarea căpitanului.

— Nu ar fi exclus să ai norocul ăsta! Au un post liber pentru filmele de groază; chiar de curînd am citit într-o revistă despre dispariția altui celebru regizor al filmelor de groază: Hitchkoch! Ai șanse reale dacă e așa cum am citit eu.

Novac se decise să termine cu momentele de tachinare pe ziua aceea, deși tare și-ar fi dorit să-l mai necăjească pe tînărul locotenent. El știa că e greu să prinzi zilnic astfel de vîrfuri spirituale, să-l poți dărîma pe un tip inteligent cum era Ursan. După ce făcu o mică pauză în care savură înfrîngerea locotenentului, pe un ton oficial, i se adresă acestuia:

— Pentru astăzi va trebui să mai verifici alibiurile a încă două persoane...

— Despre cine e vorba? — întrebă Ursan, luînd și el o mină sobră.

— Începi cu Ionel Suman! După aceea vei sta de vorbă și cu administratorul blocului: el e singurul care sîmbătă putea să acționeze nestingherit.

— Cu administratorul am discutat și eu dar și dumneavoastră, din câte știu. Dar dacă ziceți?... Și cu Ionel Suman?

— Îi luăm și lui o declarație în scris. Trebuie să verificăm totul... Mai bine zis: să reverificăm!...

Novac, după ce descoperi proveniența somniferului din stomacul lui Sima, își întocmi trei liste cu posibili asasini ai celor trei morți: Adriana Goga, George Maxim și Iulian Sima. Fiecare suspect era pus să acționeze — în mintea căpitanului — în funcție de orele la care au fost comise omorurile respective. Desigur că o parte dintre ei puteau comite o singură crimă, sau două, puțini rămâneau cu șanse de a comite toate cele trei crime. Asasinarea Adrianei a fost, desigur, premeditată, iar celelalte două, să fi fost greșeli comise de asasin? S-ar putea așa ceva?!... Nu e cam mult, doi morți pentru o singură crimă? Criminalul putea intra în apartamentul soților Goga numai cu cheile procurate de la unul dintre soți. Dar cheile de la mașina roșie de unde le-o fi procurat? Și aceasta în cazul în care nu iluzionistul a comis accidentul de pe strada Îngustă. Moartea lui Sima a putut fi provocată fie de viteza excesivă a autovehiculului, fie din cauza somniferului, pe care cineva i l-a strecurat în hrană sau în băutură, fără ca el să-și fi dat seama de efectul acestuia, apoi a fost nevoit să plece în cursă, în ultima lui cursă... Și, odată cu moartea lui, dispărea... Ce? Nu putea fi el autorul celorlalte două crime?...

Analizând acest noian de ipoteze, Novac se afundă într-un sir nesfârșit de întrebări, mai mult sau mai puțin posibile... Somniferul găsit în stomacul lui Sima complică, oricum, lucrurile. Sau poate le simplifică? „Trebuie descoperit un element nou, altfel ancheta va rămâne mult timp în faza inițială” — își zise Novac, încercînd să iasă din labirintul ipotezelor enunțate.

Simion Goga aștepta nerăbdător ca Novac să înceapă interogatoriul. Ochii lui rotunzi și negri se mișcau vioi în orbite, în contrast cu mina sa sobră, ce părea împietrită din cauza bărbii nerase... Cum căpitanul continua să scrie ceva în carnețel, Goga hotărî să spargă ghiata:

— Modul în care a decedat soția mea mă îngrijorează. Trebuia să-mi spuneți de la început cum stau lucrurile...

— Inițial, n-am avut certitudinea premeditării; nu puteam face asemenea afirmații. Acum sîntem convinși și vă cerem concursul...

Simion Goga înțelese repede totul și se hotărî să devanseze întrebările ulterioare ale căpitanului:

— Sincer să fiu, nu-mi pot explica motivul pentru care Adriana... În ultimul timp era foarte neliniștită, obosită... Toată ziua, de dimineața pînă seara: hîrtii, hîrtii! Odată ne-am și certat din acest motiv, mai ales că se angajase și în cerce-tarea, de altfel obositoare, a unor dosare vechi...

— ... în care depistase fraude financiare!

— De unde știți?

— Ei!!?... V-aș ruga să-mi spuneți, ce secret ascundeau statele de plată în care ea căuta cu atîta asiduitate?

— Concret, nimic! Atîta doar, am aflat că a depistat în ele operațiuni false, în urma cărora sume mari de bani au luat alte căi...

— Cam despre ce sume era vorba?

— S-a ferit să-mi spună, dar am dedus că erau sume deloc neglijabile.

— Cine, considera soția dumneavoastră, că se făcea vi-novat de aceste nereguli?

— Îl acuza pe contabilul șef din vremea aceea: Achim!

Novac formă la repezeală numărul de telefon al colegi-lor săi de la Economic, rămînînd cu privirea spre ușa ce se închidea încet în urma lui Simion Goga.

— Căpitanul Novac vă deranjează! Cu maiorul Cozoc, vă rog! ... Cînd sosește, rugați-l să dea o fugă pînă la mine

— răsună în receptor vocea ușor răgușită a căpitanului, poate și din cauza numeroaselor țigări fumate de cu dimineață.

☆

Împreună cu maiorul Cozoc, Novac avu acces la arhiva întreprinderii. Actele întocmite în fiecare lună, erau cusute în dosare foarte voluminoase, așezate în ordinea anilor, pe raf-turile din camera din care Liliana Balica și Maria Orza asigu-rau transportul acestora în biroul în care deja începuse veri-ficările...

„Desigur că în aceste dosare se află enigma morții Adria-nei Goga“ — gîndi Novac, aflat acum în fața ultimelor dosare pe care le întocmise fostul contabil șef: Achim.

☆

Pe la ora trei după amiază, din mașina cu care venise Ursan, după ce efectuează un viraj vijelios în curtea Inspectoratului, mai coborîră încă doi bărbați, pășind cu mers egal în fața locotenentului, privind unul la celălalt cu oarecare reținere și jenă. Se putea citi pe chipurile lor îngrijorarea și teama.

După încheierea cercetărilor efectuate asupra actelor întreprinderii, Novac și Cozoc, plecară obosiți și oarecum nemulțumiți, fiindcă nu descoperiseră greșeli ori fraude de ordin financiar în mormanele de dosare abandonate pe mesele din birou.

Se despărțiră în centru.

Novac își încheia pardesiul, privind îndelung străduța ce o avea de străbătut. La colț, se afla o plăcintărie, unde știa că găsește un iaurt rece, reconfortant. Închise ușa, aducînd odată cu el și frigul înăuntru; și un val de aburi îl învălui, toropindu-l. Stătea de cîteva minute sorbind din lichidul acrișor, lîngă măsuța înaltă. Începu să-și pipăie în buzunar bricheta de aprins aragazul... Se ridică de la masă și încercă să iasă din local, dar nu înainte de a acorda întîietate la ieșire, unei tinere, care în afară de gîndul de a găsi noi ocazii de distracție, părea că nu are alte preocupări.

— La ce vă referiți?

— Dumneata, poate nu știi ce importanță are semnătura care se pune pe această declarație! — îl preveni locotenentul. Ionel Suman respira adînc:

— Ah! Da. Era să uit! A fost o zi îngrozitoare! Atîtea... Pot să refac declarația? — se rugă înduioșător Suman.

— Pentru ultima dată! — ridică tonul locotenentul.

— Dar n-am mai scris nici o declarație în viața mea...

— Uitați ce ați declarat căpitanului Novac în ziua cînd v-a vizitat la domiciliu. Sînteți cam uituc: repetiția a durat doar un ceas și s-a desfășurat la alte ore decît cele pe care le-ați furnizat căpitanului... Ce repetiție spuneți că ați avut?

— Sîmbătă la ora zece, erați în cabinetul de endocrinologie, pentru analize, și nicidecum la repetiție cu echipa de teatru — îl avertiză din nou Ursan.

— ... într-o piesă de teatru — răspunse fără convingere Suman. Am un rol într-o comedie ... cu femei! ... Între doi-sprezece și unu după masă am fost... la o femeie!

Suman zîmbi, oarecum rușinat, iar Ursan încercă să treacă cu ușurință peste acest amănunt:

— Treceți numele și adresa ei, să putem verifica!

— E căsătorită!

— Am întâlnit cazuri și mai delicate, dar noi putem să fim și discreți. Acum puteți scrie de la început. Semnați, vă rog! — se adresă Ursan celui de-al doilea bărbat aflat în birou.

Administratorul blocului își potrive din nou pixul, cu mare grijă și apoi semnă.

Novac intră în birou și se așază lângă locotenent.

— Ce credeți despre această definiție? — îi ceru Ursan părerea. E rarisimă! „Câștigă la table“, pentru cuvîntul tini-chigiu!

— De nota zece! Cine a dat-o? — fu curios Novac.

— Un tînăr rebusist din Ploiești — răspunse Ursan, preocupat să dea gata ultimul careu din revistă, cu gîndul că încă nu era prea tîrziu să termine de dezlegat tot ce își propusese cu cîteva zile în urmă... Ursan își continua peripețiile în lumea cuvintelor încrucișate iar Novac se afundă în filele dosarului Adrianei Goga, așteptînd ca Ionel Suman să-și termine de scris declarația. Deși, dezlegarea mergea încet și arareori găsea cîte un cuvînt — interesul lui creștea vizibil, iar satisfacția era cu atît mai mare cu cît cuvîntul definit era mai greu de găsit. Într-un timp se ridică puțin în picioare și era cît pe-aici să scoată un chiot de bucurie, dar nu cuteză să-l deranjeze pe Novac... Acesta sesiză mișcarea ascendentă a locotenentului, trăgînd apoi cu ochiul spre revista din stînga sa: „Rebusul a mai găsit o definiție grozavă! Nu m-aș fi mirat dacă ar fi sărit pînă în tavan. Oho! Are încă multe cuvinte de găsit: careul e aproape nedelegat“ — își zise căpitanul. Se apucă din nou să răsfoiască dosarul; lectura pentru a nu știu cîta oară, declarațiile, rapoartele, rezultatele celor trei necropsii... Analiză din nou pozele realizate la locul accidentelor și incendiului, apoi privi spre Ursan — absorbit pe de-a întregul de revista lui; își aprinse o țigară, pe urmă își sprijini bărbia în podul mîinii stîngi. Concomitent, ochii aproape că i se închiseră: se puse din nou pe gînduri încercînd să reconstituie mental un film al cărui scenariu nu-l știa exact, dar și cu deficiența că pelicula i se rupea des.

— Am terminat! — tulbură liniștea din birou, vocea lui Suman.

Novac luă coala în mână și după ce se răsuci încet în scaun, astfel încît Ursan îl putea zări din profil, o citi cu mare atenție.

Tușind scurt își drese vocea, apoi spuse:

— De la șapte la zece, la serviciu. . .

— A fost! Am verificat — întări Ursan.

— De la zece la medic, pînă la ora doisprezece fără ceva. . .

— M-am cerut de la șefu — zîmbi Suman.

— Rezultatele de la laborator s-au dat la ora doisprezece fără un sfert — preciză Ursan.

— Între doisprezece și treisprezece, în vizită la Amalia Proca. . .

Ursan făcu din umeri.

Ionel Suman, cu un zîmbet ștrengăresc se arăta rușinat, dar și mîndru în același timp, așteptînd cu nerbădare ca Novac să treacă peste acest pasaj din declarația sa.

— Pe la ora unu și cîteva minute erați la Casa de cultură. Repetițiile n-au durat mai mult de o jumătate de oră; pe urmă ați jucat remi, apoi ați plecat la meci; da? — întrebă Novac, privind spre Suman.

— Asta așa este!

Căpitanul îi făcu semn discret lui Ursan să-l urmeze, apoi se scuză față de amîndoi, pentru că el trebuia să lipsească puțin, și părăsi încăperea.

În anticameră, Novac se adresă locotenentului:

— Din pămînt, din iarbă verde, o găsești pe Amalia Proca și verifici dacă e așa cum spune amicul nostru.

— O să fie cam greu. . . E căsătorită!

— O să declare ea. . . Eu îl mai rețin puțin, încă vreo jumătate de oră, poate și mai mult, ca să nu aibă timp să-i telefoneze femeii. Încă nu ai ajuns? — se răsti în glumă căpitanul.

— Sînt deja în mașină! — se execută Ursan și, în momentul în care încerca să iasă pe ușă, se ciocni de maiorul Cozoc aflat pe coridor.

— Poftim în birou — îl invită Novac. Mai sînt cu cineva. . .

— Atunci, nu mai intru. Ești sigur că există nereguli în actele pe care le-am scotocit atîta? — întrebă Cozoc, tare agitat.

— Sînt convins de acest lucru — îl asigură căpitanul.

— Mîine îmi iau ajutoare și mai dau un asalt. Te las; am și alte treburi.

Ionel Suman stătea lingă ușă în așteptarea căpitanului.

— După meci ați venit direct acasă?

— Am mai comentat cu niște necunoscuți fazele, apoi am pornit spre casă, unde m-am întîlnit cu inginerul Goga, care urla disperat. Am pornit cu el la Spitalul de Urgență și de acolo la morgă.

Novac îi oferi din nou un scaun. Aprinse veioza de pe birou, apoi mai aprinse un bec. Nici acum nu putea să precizeze ce culoare avea părul interlocutorului său.

— Nu cred că se făcuse ora nouă seara, cînd m-am întors de la părinții inginerului... Cu greu m-am despărțit de el; vroia să meargă din nou la morgă, să-și vadă nevasta.

Telefonul de pe masă întrerupse discuția celor doi. De la un telefon public, Ursan comunica justetea celor declarate de Ionel Suman.

— De ce nu vii?!!

— Am o pană...

— Fă-o și vino repede; mai avem de lucru în seara asta. Trînti receptorul în furcă, apoi îl expedie pe bărbatul din fața sa, a cărui siluetă de balerin îl atenționa pe Novac că e cazul să facă și el ceva cu burticica lui.

— Ce faci cu aspiratorul ăla? — îl întrebă Novac pe unul dintre cei doi bărbați de la criminalistică, chemați în biroul lui.

— Ca să putem acționa în locul de care ați zis, trebuie să ne înarmăm cu tot soiul de aparate; altfel, e cam greu să dibuim urme.

— Și eu care credeam că ți-a propus nevastă-ta un program „administrativ”... A venit și rebusistul meu — reluă Novac — auzind dinspre curte duduitul motorului care-l lăsase în pană pe Ursan în plin centru.

La imobilul cu numărul doisprezece, de pe strada îngustă, mașina opri.

— Ce facem?!! — se interesă Ursan. El nu era pus în temă cu scopul noii acțiuni inițiate de căpitan; la plecare, acesta îl zorise și nu-i mai lăsase locotenentului răgaz pentru întrebări.

— Eu o să fac o vizită la niște „cunoscuți“. Până atunci, voi veți încerca să depistați în care din garajele blocului cu fațada albastră, a fost parcată mașina cu care s-a comis accidentul de simbătă seara.

— De unde știți că a fost parcată în garajele de la blocul nou? — încercă Ursan să afle raționamentul de care Novac se lăsase condus înainte de a lua această decizie.

— Tu mi-ai spus că cineva a anunțat dispariția mașinii. Dacă era parcată în aer liber, oamenii lui Brad o găseau chiar dacă ceata a fost atât de deasă — răspunse Novac. Nu demult mi-a venit ideea...

— Dacă o să terminăm mai repede, unde o să vă găsim? — întrebă cu o voce scăzută băiatul cu „aspiratorul“.

— Claxonați de două ori! — stabili Novac semnalul întâlnirii. La scara A, apăsă pe soneria de la apartamentul cinci.

Îi deschise un copil de vreo cinci — șase ani, după aprecierea căpitanului. Novac insistă să rămână în bucătărie. Se așează pe un taburet în apropierea ușii. Zamfira Rogoz îi oferă alternativa unui pahar cu vin sau a unei cești cu ceai.

— Prefer un ceai cu esență de rom — alese căpitanul.

— Cum doriți! Eu îl beau cu lămâie; e foarte bun pentru ficat. Soțul și copiii beau mult ceai — se destăinuie femeia, iar după aceea apucă de miner un ibric mare de culoare roșie ornamentat cu buline albe. Îl umplu cu apă punându-l pe aragaz, apoi se îndreptă spre bufet în căutarea unui chibrit.

Novac sesiză situația și îi sări în ajutor.

— Încercați cu asta! — spuse el, întinzându-i bricheta de aprins aragazul, pe care o purta de câteva zile în buzunare.

— Asta e bricheta noastră! — sări băiețelul care îi deschisese ușa lui Novac, la sosire. Mămico, e a noastră! Vezi semnul? E a noastră!

Femeia îngălbeni.

— Tu, du-te în camera ta și vezi-ți de-ale tale! — îl expedie femeia pe copil, din bucătărie.

— Nu vă supărați, de unde o aveți? — întrebă Novac.

— Soțul a primit-o de vreo doi ani, de la cineva. Nu știu de la cine — zise mirată Zamfira. N-o mai foloseam de mult timp.

— Sînteți sigură că e a dumneavoastră?

Femeia făcu o scurtă pauză, apoi zise:

— Acum, da! Țin minte, că pila s-a defectat, iar soțul meu a înlocuit-o și a rămas acest semn, după care a recunoscut-o și copilul. Dar cum de a ajuns la dumneavoastră? Îmi

amintesc că mai era înainte de a pleca în concediu. De fapt, nici n-am prea folosit-o, mai mult copilul se juca cu ea.

— Când v-ați reîntors, ați observat și alte obiecte lipsă?

— Absolut nimic! Nimic nu a fost clintit de la locul lui, anume parcă am verificat când am intrat în casă.

Novac se hotărî să schimbe discuția, amintindu-și de comportarea Zamfirei în ziua când le-a vizitat familia și când soțul n-a lăsat-o să mărturisească anumite lucruri.

— Data trecută când v-am vizitat, spuneai că soții Goga se cam certau în ultimul timp.

— Vă spun totul, numai să nu afle Miron... — se declară de acord femeia. Aprinse cu grijă gazul, cu bricheta pe care i-o înmînase Novac, reglă încet debitul flăcării, și se destăinuî: N-am fost prietenî cu familia Goga, doar soțul mai mergea uneori pe la ei de le mai repara cîte ceva... Într-o după amiază, acum vreo patru săptămîni — înainte de a pleca noi în concediu — i-am auzit certîndu-se! Ușa le-a rămas deschisă. Domnul inginer striga mai tare și spunea cam așa ceva: „Anunță-i pe cei de la bancă, să vină în control și să descopere ei. De ce, tocmai tu? Mai bine las-o dracului. De ce te bagi în afacerile lor? Și ce dacă au furat atîția bani?...” Vocea doamnei se auzea rar, dar, totuși, am înțeles ceva: „Sînt prea mulți bani, tu nu înțelegi odată că e vorba de cîteva sute?...” Alteva n-am mai înțeles nimic, deoarece cearta lor a încetat. Dar, vă rog, să nu afle soțul...

— Cum vă explicați dispariția brichetei?

— Nu pricep cum a dispărut din moment ce în casă n-avea cum să intre nimeni, cheile au fost tot timpul la noi.

— La acest lucru ar fi bine să vă gîndiți foarte serios. Cu bricheta aceasta s-a declanșat focul în apartamentul soților Goga!

Novac avea în fața sa o stană de piatră. Zamfira Rogoz, care știa multe din lucrurile care se întîmplă în bloc, și se arăta bună de gură, de data asta nu mai scoase un cuvînt; mîinile, fără vlagă în ele, îi căzură de-a lungul corpului și borboane mari de sudare îi invadară fața. Ceaiul clocotea pe foc; Novac învîrte încet robinetul aragazului; auzi apoi claxonul mașinii conduse de Ursan, care îl chema să coboare.

Și-ar fi dorit să-l revadă pe Miron, dar omul al cărui principiu de viață era: „Să trăiești un pic, dar bine!” — nu era acasă.

★

— Ampatamentul și ecartamentul, corespund perfect cu cele ale mașinii cu care și-a pierdut viața Iulian Sima — îl informă unul dintre criminaliști, când se urcă în mașină.

— Garajul aparține familiei Tudor de la apartamentul treizecișiopt! — îi aducea Ursan o altă informație. Soții Tudor n-aveau cheile de la garaj, iar după ce doctorița și-a dat consimțământul, am avut noroc cu el, că e mare specialist altfel... zise Ursan, arătând spre băiatul cu „aspiratorul“. De altfel, soțul doctoriței. duminică nu era acasă, de luni a plecat nu știu unde... la reciclare.

— Cum vă explicați parcare a unei mașini într-un garaj. încît proprietarul habar să nu aibă de acest lucru?

— Doctorița Tudor n-avea cheile, n-avea cunoștință de staționarea unei mașini străine în garajul lor...

— ...N-are habar nici de dispariția unor pilule care au dus la moartea lui Sima, într-un cuvînt, nu știe nimic...

— Soțul ei va reveni doar sîmbătă și cum astăzi e joi...

— Mă pune pe gînduri femeia asta — se amări Novac.

CAPITOLUL VII.

STOP CADRU LA CIMITIR

— Joi —

Cunoscutul restaurant din Piața Trandafirilor, la acea oră, era asaltat de prea multă lume, ca să mai poți găsi o masă liberă. Undeva, în mijlocul încăperii, pe un podium, o formație de muzică ușoară încerca să le facă o seară plăcută consumatorilor.

La intrare, un grup numeros, așezase mesele cap la cap, desigur că aniversau ceva; unul dintre ei se ridicase cu un pahar în mână și ceilalți îl imitară. Începură cu toții un cântec. Novac își propusese să cineze în acea seară la renumitul restaurant de pe corso. Găsi un scaun liber, vis-à-vis de orchestră și la venirea ospătarului comandă un bitter, o bere și o friptură, care îi sosită nesperat de repede.

Din instrumentele formației de pe podium, ieșeau acordurile unei melodii antrenante, ce reușise să convingă consumatorii, care, perechi — perechi, se deplasau spre locul amenajat pentru dans.

Atmosfera se înviorase.

Novac continua să-i privească pe muzicanți și în solitudinea lui încerca să lege filmul acțiunii ce avuse loc acum câteva zile, dar pelicula se rupea de câte ori încerca să devină operator de proiecție, — de evenimentele care se derulau aici.

— Ospătar! — se adresă el, celui care-l servise pînă atunci.

— Cu ce să vă mai servim?

— Doresc să vină responsabilul!

Ospătarul, mirat, șterse câteva firimituri de piine de pe masă, o mai ocoli o dată, apoi dispăru prin ușa din celălalt capăt al sălii ce dădea în bucătăria restaurantului.

— Aveți vreo nemulțumire? — întreabă șeful de sală.

— Mai degrabă unele nelămuriri... Sînt căpitanul Novac de la poliție; mă interesează orele de program pe care le are formația ce vă stă la dispoziție.

— Aha! — se edifică noul venit, apoi se așează pe scaunul rămas liber la masa căpitanului. De la opt la zece seara, cîntă la noi, iar de la unsprezece, la ora unu noaptea, cîntă la restaurantul de la Camping; marți și miercuri seara nu a cîntat, unul dintre membrii formației s-a accidentat mortal cu mașina, și ceilalți au fost ieri cu toții la înmormîntare, la Brașov. Lunea nu au program — mai adăugă acesta.

— De dormit, unde dorm? — se interesează căpitanul.

— Cazarea e la Camping, acolo își termină programul și rămîn și peste noapte.

— Cum așa? Formația pleacă în fiecare noapte cu toate instrumentele? — se miră căpitanul.

— Nu chiar cu toate, doar cu o parte din ele. La ora zece vine o altă formație și rămîne doar solista, care e angajată permanent la noi. Trebuie să mai diversificăm și noi programul, altfel ne pierdem clienții — îl lămuri șeful de sală.

— Văd că de cîntat nu cîntă rău!... Despre viața lor particulară, ce îmi puteți spune?

— Nu prea multe... Au contract cu noi doar din octombrie. Vin, de obicei, seara pe la șapte, mai fac repetiții, apoi de la opt, cum v-am spus, încep programul, iar la zece, poate mai repede, pornesc spre Camping, la cel de-al doilea program al serii. Novac mai analizează încă o dată mustața șefului de sală, aranjată impecabil, apoi se hotără să continue:

— Simbătă seara pe la ora șapte, toți membrii formației, se aflau aici? Vă rog, să vă reamintiți!

— Încă pe la șase... Îmi serbam ziua de naștere și i-am invitat și pe ei. Toți erau aici, sînt sigur de asta!

— Altceva vă mai reamintiți?

— Iluzionistul era cam necăjit, nu-și mai găsea mașina.

— Ce vîrstă ați implinit? — schimbă Novac macazul.

— Patruzeci de ani!

— Va trebui să ciocnim un pahar împreună. Sîntem deodată!

Fetele celor doi bărbați se înveseliră instantaneu.

— Un vin bun? — întreabă șeful de sală. Mă numesc Ion... Dar Novac nu reuși să audă și restul, deoarece sunetul strident ale instrumentelor formației îi stînjeneră auzul. Privi pe ecusonul de la pieptul acestuia și-i află numele de familie.

— Un singur pahar! Aș mai dori și o cafea, dacă se poate.

Șeful de sală plecase, după ce băură împreună câte un pahar cu vin, iar Novac rămase singur privind des la ceas, așteptînd să treacă și cele douăzeci de minute, câte mai rămăseseră pînă la încheierea programului. Deși obosit peste măsură, căpitanul era satisfăcut de un singur lucru: nu Iulian Sima îl lovise cu mașina pe minorul George Maxim!... Ieșind în hol, se îndreptă spre telefonul public instalat lîngă ușa ce dădea spre stradă, apoi formă un număr și ceru de urgență o mașină, ce trebuia să sosească în maximum un sfert de oră în fața restaurantului... Se urcă în mașina poliției și aceasta viră puternic pe urmele Trabantului, care pornise spre Camping. Rămase mai bine de un sfert de oră pînă la începerea programului de muzică în restaurantul de aici, iar Novac, aflat într-un birou de la parterul hotelului, îi primi pe cei patru muzicanți, pe care îi urmărise.

— De pe la ora șapte eram cu toții în restaurant. Am fost invitați de șeful de sală la aniversarea zilei lui de naștere — îi răspunse bărbosul din fața lui.

— Pe la ce oră ați coborît în oraș?

— Pe la ora treisprezece cred că deja pornisem, însă am ajuns destul de tîrziu din cauza ceții.

— De unde a aflat Sima că mașina lui a fost furată, din moment ce aceasta era parcată în oraș? — întrebă căpitanul.

— Pe la ora nouă, Sima a primit un telefon din oraș, de la prietenul căruia i-o dăduse la reparat. Acesta i-a spus că el o lăsase în zori, pe la șapte fără un sfert, în parcare din fața hotelului „Grand“, iar la ora cînd dădea el telefon, mașina nu mai era acolo. Aceasta, v-am mai spus, se întîmpla pe la nouă dimineța. Iulian a dat imediat telefon la Circulație, să i se caute mașina.

— Care este numele persoanei căreia i-a fost încredințată mașina pentru reparație? L-ați recunoaște pe insul în cauză, dacă l-ați revedea? — insistă Novac, analizînd fizionomia celui din fața sa.

— Nu știu despre cine este vorba. Deși eram prieteni de mulți ani, nu-mi spunea niciodată ce are de gînd să facă și cu cine se întîlnește. În ultimul timp îl auzeam vorbind des cu o femeie la telefon, dar nu i-am văzut împreună niciodată. Nu știu ce să cred despre el. Am auzit că are și un copil, dar mamă... Bărbosul dădea semne de nerăbdare. Mai era doar puțin timp pînă la începerea programului.

— Ceilalți puteți pleca! Dumneavoastră mai rămâneți o clipă! ... După ce ați ajuns în oraș, Sima ce a făcut pînă la ora șase seara?

— Nu știu; însă era tare agitat. Poate din cauza mașinii.

— Simbătă noaptea, după terminarea programului, tot așa agitat era? Sau poate ați observat ceva deosebit în comportarea lui!

— Era mai agitat ca de obicei! Pe la douăsprezece și jumătate noaptea, a primit un telefon de la o femeie. Poate aceeași îl ruga să se liniștească și să ia un medicament pentru calmare, iar după o jumătate de oră telefonul a sunat din nou: era aceeași voce de femeie care îl ruga să vină în oraș, probabil la locul lor de întîlnire.

— Nu știți cu cine vorbea! N-ați recunoscut vocea?

— Nu. Era o voce frumoasă, plăcută! A, da! Era să uit! Femeia i-a mai spus că ea i-a luat mașina din parcare de la „Grand“, și că la ora aceea, adică la douăsprezece noaptea, mașina trebuia să fie deja adusă de cineva la Camping. Îmi amintesc și acum, că l-am văzut pe Iulian venind de jos și desfășcînd o hîrtie în care erau mototolite două comprimate din calmantul de care-i vorbise femeia. L-am văzut cum a înghițit o pastilă, apoi s-a așezat pe pat. După aceea, femeia a dat din nou telefon, pe la unu' fără ceva. Încă nu adormisem!

— V-a trebui să dați o declarație în sensul celor spuse — îl avertiză Novac.

— Peste o oră avem o pauză de cinsprezece minute. Dacă mai așteptați ... vă rog!

Căpitanul urcă în hotel.

Era o cameră cu două paturi de cîte o persoană, foarte aproape unul de celălalt; le despărțea o măsută, pe care era pusă o cană mare de apă, două pahare, iar pe colțul mesei era așezat telefonul. „E și normal, că bărbosul a auzit toată conversația de la această distanță“ — aprecie Novac, apoi reveni în antreu! mic dotat cu două dulapuri. Într-unul din ele, căpitanul descoperi o perucă blondă, o scurtă verde, feminină, o rochie din material sintetic tot de culoare verde și, într-un colț găsi o pereche de pantofi de damă, negri și murdari. „În aceste haine era îmbrăcată persoana pe care George Maxim a văzut-o ieșind din bloc simbătă, pe la ora doisprezece“ — se edifică Novac, apoi își zise: „În sfîrșit dau și eu de ceva palpabil,

după cinci zile de căutări“. Înveli tot ce găsi într-un cearceaf și coborî din nou în biroul pus la dispoziție de responsabilul hotelului.

Novac și bărbosul se strecurau cu greu prin grupul de turiști aflați în hol, care așteptau repartizarea în camere.

— Ce înseamnă asta? — se miră bărbosul, când i se arăta hainele din cearceaf.

— Asta vreau să știu și eu — zise Novac. De unde și cum au ajuns hainele în dulapul acela?

— Dulapul din stînga este al meu. În care le-ai găsit?

— În cel din dreapta!

— Habar nu am! Nu am idee!... Cînd am plecat, la Brașov — luni, cînd a fost scos cadavrul de la morgă — drept să vă spun, nu m-am uitat în dulapul lui Iulian. Bărbosul începu să tremure vizibil.

— Ce persoane străine v-au vizitat în ultimul timp?

— Femei, în orice caz, nu! Colegi sau prieteni mai vin uneori...

— Ai timp să scrii declarația acum, sau?...

Novac îi întinse două coli de hîrtie și un stilou.

Afară era frig. Cerul era curat și plin de stele.

Filmul imaginar pe care și-l făcea în mintea lui, acum începea să prindă contur și rula coerent preț de cîteva secvențe legate cap la cap, apoi se rupea iar. Încă o serie de lucruri neclare mai continuau să planeze și îl puneau în mare încurcătură pe căpitan.

Mașina în care se afla Novac, țîșni din parcare de la Camping, în noaptea rece pe asfaltul încă umed, lucru ce îl determină pe șofer să conducă prudent, mai ales acolo unde curba devenea periculoasă, îndeosebi în astfel de condiții.

Pe cei de acasă îi găsi dormind. Patul în care trebuia să se afle Ála Micu, era gol, sigur că soția lui, bănuind că va veni tîrziu îl dusese în altă cameră. Căpitanul nu putea să închidă un ochi măcar, lucru care i se întîmpla des în ultimul timp. Se decise, în sfîrșit, să fărîme singurul comprimat ce îi mai rămase de la doctorița Tudor. Luă cam o treime din el, apoi înghiți pe nerăsuflăte un pahar cu apă. Se așeză pe fotoliu și așteptă ca somniferul să-și facă efectul; dar trecură douăzeci de minute și nu constată nici un efect, nici măcar vreunul dintre cele „secundare“.

Dimineața pe la cinci, Novac, făcut ghem pe covorul de pe parchet, încerca să se ridice, dar nu reușea nicidecum — era aproape țeapăn! Adormise instantaneu și căzuse de pe fotoliu. În cameră erau numai nouă grade, iar pe parchet și mai puțin. Se prinse de capătul canapelei și reuși cu greu să ia poziția unui biped. Se lăsă pe fotoliu și abia acum realizează că somniferul își făcuse brusc efectul, dar după vreo jumătate de oră! „Desigur că iluzionistul a adormit și el brusc, ca și mine, când se afla la volan, cam la o jumătate de oră după ce l-a luat, iar în acel moment greutatea corpului s-a transmis și asupra picioarelor, care au apăsât mai puțin pe frînă și mai mult pe accelerație“ — își zise Novac, răstignit pe fotoliu. „Și totuși, somniferele au efecte „secundare“!“ — socoti el, calificând calitatea comprimatelor ce i le dăruise și i le recomandasese cu atita căldură doctorița Tudor.

Maiorul Cozoc de la biroul economic, cu încă trei ajutoare, începu o altă serie de verificări asupra actelor șterse de praf, doar cu o zi în urmă, din arhiva întreprinderii. Din nou cele două fetișcane, Liliana Balica și Maria Orza, asigurând transportul dosarelor. Iacob — contabilul principal — dădea o mină de ajutor echipei lui Cozoc, aflată acum în efervescența verificărilor. Maiorul chemă la telefon o nouă echipă, pe care o trimise la diferite adrese, pentru verificări grafologice și pentru luarea unor declarații de la diferite persoane care au încasat în mod ilegal sume de bani, iar ele nici măcar nu știau că au efectuat lucrările pentru care au semnat statul de plată.

În jurul orei trei după masă, toate concluziile erau înscrise pe cîteva coli de hîrtie, pe care maiorul Cozac le așeză în fața ochilor fostului contabil șef — Achim, ce se apucă să studieze cu mare atenție cele scrise de maior; iar pe măsură ce înainta în lectură, chipul îi devenea tot mai desfigurat; transpiră, apoi se albi ca varul, înfiorîndu-se sub calvarul deznădejzii.

Înainte cu cinci ani ca Achim să fie eliberat din funcție, pe unele state de plată, trei dintre contabili au trecut nume fictive, sau adevărate, de persoane, cu sume de bani, ce erau apoi încasate și împărțite după reguli ce Cozoc se străduia să le afle.

Jos, la subsol, în sala de proiecție, imaginile se perindau pe ecranul improvizat.

— Stop! — strigă deodată Novac, apoi reluă pe un ton ușor: Ursane, copilul e al decedatului?

— Da; de unde știți că avea copil? În dosarele noastre apare: necăsătorit, iar de copil, nici pomeneală — răspunse locotenentul.

— De ce crezi tu că v-am trimis la Brașov? Am aflat că are un copil și am vrut să verific dacă băiețelul are... și mamă; altfel, nu era cazul să faceți așa drum lung. Simplu de tot. Nu?

— Ce chestie! Să aibă și mamă!!? Destul de interesant!

— Cum ați aflat atât de repede?

— Am aflat de la Otto, colegul lui Iulian. Tu ce ai aflat?

— Iulian Sima a avut copilul cu una din alea... — începu Ursan. Când a împlinit trei ani, nenorocita aia de maică-sa a venit cu el la părinții lui Sima și le-a spus că copilul este al lui Iulian — feciorul lor — și că-l lasă la ei un timp, deoarece ea trebuie să se interneze într-un spital, pesemne că era bolnavă — așa mi-a spus bunica lui. Mama lui Sima spunea celor ce se aflau în preajma sa, în timp ce se întorcea de la înmormîntare, că mama copilului, de cînd l-a lăsat acolo, n-a mai trecut pe la el. Și asta, ne determină să credem că nu avem de-a face cu o femeie din cele serioase.

— Azi dai o fugă pînă la Brașov și culegi informații cît mai exacte despre mama copilului, direct de la bunicii lui. Cauți poze de-ale lui Sima, verifici la sora acestuia cînd a venit după hainele fratelui său, dacă nu a văzut în dulap și hainele de care am dat eu!...

Rola începu din nou să se rotească, iar bîzîitul aparatului de proiecție îi aduse lui Novac, o amintire plăcută din copilărie, cînd venise la ei în sat caravana cinematografică, care le-a proiectat un film în aer liber, direct pe peretele imaculat al școlii. Atunci a văzut el pentru prima dată un film și din momentul acela a stat tot timpul lîngă aparatul de proiecție, ce făcea un zgomot asemănător cu aparatul lîngă care era așezat acum. Novac îi identifică pe membrii formației de muzică ușoară cu care evoluase și Iulian, ce pășeau încet, foarte aproape de sicriu și duceau o coroană mare de flori. Nu reuși să depisteze și alte fizionomii cunoscute! Personajele principale — pe care le căuta cu înverșunare — încă nu se întrezăreau din marea mulțime.

— A avut cam multe admiratoare iluzionistul nostru — tulbură Ursan liniștea din sala de proiecție, la vederea chipurilor de tinere din convoiul cernit, ce avansa prin zăpada proaspăt căzută. Dar nu primi nici un răspuns. Novac mai comandă de câteva ori „stop“, mai ceru ca filmul să fie derulat de câteva ori în ambele sensuri, studie prim-planuri, dar nu reuși să descopere ceva deosebit.

— Nu uita să aduni date cât mai exacte cu putință pentru portretul-robot al mamei copilului — completă Novac.

— Până sosesc eu, cred că va fi dezvoltată pelicula realizată cu aparatul acela minuscul de fotografiat — mai rosti Ursan.

Doctorița Tudor se afla în apartamentul ei, pe care nu îl părăsise de două zile. Concediul medical, în care se afla, se datora unei depresii nervoase, ce o năpădise de când căpitanul o puse în gardă asupra provenienței somniferului, ajuns nu știu prin ce căi, tocmai în stomacul lui Iulian Sima. Acum se știa că nu i le-a strecurat nimeni în mâncare, dimpotrivă, le-a luat cu bună știință.

Ușa se deschise încet. Silueta corpului bine proporționat al doctoriței se distingea discret prin capotul auriu, în care a fost întîmpinat căpitanul Novac.

— Am vorbit cu soțul meu la telefon. Își amintește că a dat cuiva două pastile, dar nu mai știe cui... Dar nu se mai poate aștepta pînă sîmbătă, cînd o să fie acasă?

— Spune-ți că somniferul nu are efecte secundare, — zise Novac, după ce se convinge că femeia din fața lui se simte în apele ei.

— N-am spus asta! Adevăratele efecte secundare ale unui medicament se constată numai în urma unor analize chimice de laborator și în urma unor testări îndelungate asupra pacienților. Dar și o simplă migrenă, după ce te-ai sculat, poate fi categorisită ca efect negativ — preciză doctorița.

— Dimpotrivă, l-ai folosit? Ce efect a avut?

— Cel scontat. Cu precizarea că...

— ...somnul a venit mai tîrziu decît mă așteptam și efectul adormirii a survenit brusc! — replică Novac. Cam după o jumătate de oră! Așa e?

— De unde știți?! — se miră doctorița. Pe mine m-a surprins îmbrăcată de zi, și nu de culcare — continuă să confirme,

ceea ce Novac verificase deja în noaptea precedentă, când a rămas ghem pe dușumeaua rece — cu pijamaua descheiată — la o temperatură cam nepotrivită pentru organism. „Deci știa ce efecte are somniferul; rezultă, că putea să acționeze cu siguranță“, — aprecie Novac, apoi spuse:

— Eu am scăpat cum am scăpat; m-a adormit brusc și am petrecut cinci ore pe dușumea, dezbrăcat, cu ușa camerei deschisă, însă pe Sima l-a costat viața!...

Pentru prima dată de când începură discuția, chipul femeii își schimbă culoarea, acceptabilă până atunci. După câteva clipe deveni și mai palidă; Novac socoti că e cazul să o ia mai ușurel, altfel pătea ca și data trecută, când a fost nevoit să-și amâne discuția, și adăugă după ce se convinse că femeia își mai reveni:

— Ați mai văzut undeva o astfel de jucărie simplă de aprins aragazul? Știu eu, la vreun vecin sau în alte împrejurări, poate...

— În magazinele din Cehoslovacia, acum patru ani — îi răspunse doctorița, de data asta mult mai sigură pe ea.

— Despre familia Suman, ce îmi puteți spune?

— Deși unora li se pare că nu au și ei necazuri, vă spun doar dumneavoastră că și ei au destule probleme... Abia acum Suman a făcut niște analize medicale, în urma cărora s-a constatat că are anumite glande care nu funcționează normal, și din acest motiv nu pot avea copii.

— I s-a comunicat diagnosticul?

— Soțul evită să-i spună. Cred că trebuie să procedăm puțin mai delicat. O astfel de știre te poate distruge, dacă te prinde nepregătit — se ținui femeia din fața căpitanului.

— De ce țineți mașina afară? — se interesă Novac.

— Soțul a pierdut cheile de la mașină și, odată cu ele, și pe cele de la garaj. Nu știu ce sistem complicat de deschidere are garajul, și soțul nu voia să-l strice, sperînd că va găsi cheile sau că va angaja un mecanic specialist să repare ușa. Nu știu cît de special este sistemul, fiindcă băieții aceia trimiși de dumneavoastră l-au deschis cu foarte multă ușurință: fără nici o cheie!

A sosit momentul pe care Novac îl aștepta cam demult.

— Închipuiți-vă, doamnă, că medicamentul acesta a favorizat moartea unui cetățean. Soțul dumneavoastră va trebui să-și reamintească neapărat cui și când a dat pastilele... Cred că mă-nțelegeți!?

— Firește!

— Cînd ați vorbit cu dînsul?

— Cu vreo oră în urmă. Abia am reușit să-l gădesc — spuse femeia, a cărui chip se luminează instantaneu și paloarea acceptabilă a feței, de pînă atunci, dispăru, apărînd pe fața ei distinsă un zîmbet care reuși să-l mai aducă și pe căpitan în apele lui...

— Totuși, dacă aflați noutăți de la soțul dumneavoastră, vă rog, să mă căutați imediat. La revedere!

Coborî strada Piezișă pînă la barul unde găsea întotdeauna o delicioasă cafea turcească, pe care o servi, și de astă dată, în picioare, rezemat de peretele zgrunțuros al încăperii.

Abordă din nou străduța, îndreptîndu-se spre Inspectorat. Pe masă îl așteptau datele complete privitoare la expertiza criminalistică făcută de băiatul cu „aspiratorul“, în garajele blocului cu fațada albastră. Pînă și nervurile cauciucurilor corespundeau cu cele ale mașinii roșii, în care iluzionistul zburase, în chip de planor, peste parapet, aterizînd în acel salcîm... Se instalează repede la volanul unei mașini și porni să-l caute pe maiorul Cozoc, care îi promise cu o zi în urmă, că astăzi va face lumină în situația deloc clară în care zăceau actele contabile ale întreprinderii de la marginea orașului.

— Intră, căpitane! — îl pofti maiorul, cînd Novac abia crăpă ușa unui birou al contabilității.

— Ești aproape de final? — se interesă Novac.

— Mai sînt de clarificat unele lucruri, dar, în general, pot să-ți spun la ce rezultate am ajuns.

Cozoc își deschise servieta și scoase un carnet, unde erau consemnate toate observațiile pe care el și echipa lui le-au făcut în urma unei intense activități.

— A fost și multă alergătură; să cauți atîtea persoane în oraș, nu e o treabă ușoară, plus că am dat și peste destule nume fictive; pe urmă expertize grafologice, declarații peste declarații, pentru ce?...

— Pentru optsprezece mii de lei!

— Trei contabili au fost reținuți și și-au recunoscut vina, nesperat de repede pentru noi. În ceea ce privește situația lui Achim, ea se agravează din acest moment pentru neglijențe în serviciu, el fiind răspunzător de aceste nereguli, pentru că el își punea viza controlului financiar preventiv pe actele de plăți. E adevărat că nu putea verifica actele în cea mai mare

amănunțite, dar nu se poate admite ca o persoană să semneze trei state de plată în aceeași lună.

— Toate astea s-au întâmplat cu mulți ani în urmă — zise Novac.

— Cu vreo șapte sau opt. Am ajuns să dezgropăm și noi morții, așa cum mai faceți și voi uneori...

— Consideri că era posibil ca unul dintre contabilii arestați de voi să fi atentat la viața Adrianei Goga? — îl iscodi Novac.

— Personal, cred că e greu de presupus acest lucru. Pentru cinci — șase mii de lei, cât ar fi revenit pentru unul dintre ei, nu se face să iei viața cuiva, mai ales în astfel de condiții. Unde mai pui că unul dintre acești contabilii lucrează acum la altă unitate, iar doi dintre ei au ieșit la pensie și nici măcar nu locuiesc în oraș.

— Înseamnă că nu am făcut nimic — zise Novac nemulțumit.

— Cum... n-am făcut nimic? S-a depus o muncă titanică și am reușit să-i rețin pe răufăcători, și toate acestea în timp record, iar tu de colo, mai ai îndrăzneala să spui că n-am făcut nimic — sări supărat maiorul. Păi, munca noastră, e zero?

— Nu la asta m-am referit. Eu unul vă felicit pentru operativitate! Cred că ți-ai bătut propriul record cu afacerea aceasta? Nu?

— Mersi — răspunse acru maiorul.

— Eu mă gândesc la morți, iar voi la nereguli financiare.

— Fiecare cu creanga lui de producție — replică, de astă dată mai amabil, Cozoc.

Novac se îndreaptă spre casierie, unde doi ochi verzi, cu privirea lor fascinantă, reușiră să-l facă din nou să uite de necazurile sale, sau să-i mai aline unele migrene rebele.

— Cam multe treburi dificile ați avut în săptămîna asta pe cap — rosti căpitanul, închizînd ușa casieriei.

— Nu mai pot! Două înmormîntări, controlul celor de la economic și plecarea noastră în concediu, cu toate pregătirile de care e nevoie, m-au obosit foarte mult — spuse roșcovan, păstrînd în ochi aceeași privire pătrunzătoare.

— Mai rămîneți la program? — întrebă Novac. În cazul în care timpul vă permite, și v-ar face plăcere, sînteți invitata mea la o cafea în drum spre casă, sau poate aveți alte treburi mai importante de făcut?

Zita Suman îl privi zîmbind:

— O cafea ar fi nimerită, mai ales că astăzi eu am să fac cinste.

— Nu se cuvine ca o doamnă să-i plătească unui bărbat consumația, cînd acesta o invită — replică Novac.

— ...Prezentabil și amabil ca dumneavoastră — completă roșcovana. Credeți că am uitat?

— Aha! Problema cu pașapoartele... Legea nu-mi permite să accept nimic în schimbul unui ajutor dat cetățeanului, la nevoie...

— Eu nu uit niciodată, nimic! — sublinie Zita, în timp ce preda actele și cheile unei tinere intrate în încăpere. Să mergem!

Mașina alerga pe noul pod, construit peste calea ferată, apoi se opri la semafor și, după ce acesta le dădu cale liberă, spre centru, Novac apăsă puternic pe accelerație. Parcă mașina în fața noului hotel „Continental”.

— Încercăm la bar? O să găsim mai ușor locuri, — propuse Zita. Au fost întîmpinați de obscuritatea specifică barurilor, fiind nevoiți să mai zăbovească cîteva clipe la intrare, pînă își obișnuiră privirile cu întunericul. Găsiră două locuri la o masă lîngă un geam întredeschis, pe unde năvălea aerul rece și curat de afară.

Zita își scoase țigările din poșetă, oferindu-i una și căpitanului, apoi începură să fumeze amîndoi în tăcere.

— Spuneți că nu uitați niciodată nimic!

— Dacă e important — se corectă tardiv Zita.

— Ați putea să-mi spuneți, unde ați văzut acest obiect, cu care se poate aprinde gazul într-o bucătărie? Bineînțeles, dacă l-ați mai văzut!

— La familia Rogoz... deși nu e un lucru important.

— Cum să nu fie, din moment ce de la scînteile acestei brichete s-a declanșat incendiul de sîmbăta trecută din apartamentul soților Goga! — spuse Novac, în timp ce continua să apese pe lama în formă de liră, ce avea la un capăt o pilă, și cînd se freca de celălalt capăt al ei, declanșa scînteii. În acel moment căpitanul se aștepta să surprindă o reacție aparte pe fața Zitei, dar nu obținu nici un rezultat în urma tentativei lui.

— Vă rog să mai aduceți încă șase prăjituri la pachet — se adresă el barmanului, în timp ce așeza cele două cafele pe masă.

— Imediat! — răspunse acesta.

— Ce faceți cu atâtea prăjituri, doar n-o să le mîncați singur pe toate? — se miră Zita, cînd văzu voluminosul pachet adus de barman.

— Îmi plac și mie, dar astea sînt pentru copii.

— Ciți copii aveți?

— Șase!

— Ciți?

— Șase! Dar ce vă mirați așa?

— Cît de fericit puteți fi — zise cu invidie roșcovana.

— Cineva spunea că după moarte, noi trăim prin copiii noștri. Dați-vă seama, eu am șapte vieți: una a mea și șase ale lor!

— Sînteți un paraleu! — îl flată Zita, adăugînd apoi imediat: Dacă o să am ocazia vreodată, țin neapărat să vă văd familia!

— Oricînd! — spuse Novac, în timp ce achita nota de plată barmanului, deosebit de amabil, aflat acum în picioare, lingă masa lor.

— Și ... nu uitați! Am dat un rămășag...

Ursan, analiza pentru a nu știu cîta oară, pozele în care Sima, bronzat și pletos, zîmbea încadrat de chipuri tinere de fete și băieți. Puse deoparte cinci dintre ele, socotind că vor prezenta interes deosebit pentru căpitan. Se dedică apoi în întregime dezlegării ultimului careu din revistă, pe care nu reușise să-l termine; a fost prea ocupat în ultimele zile, iar puterea de concentrare i-a scăzut considerabil, găsind cu greu sensurile figurative ale cuvintelor.

Presupunînd că va avea mult de lucru în după amiaza acelei zile, căpitanul dăduse o raită pe acasă; mîncase la re-pezeală, iar copiii, bucuroși de prăjiturile aduse, au fost mai cuminți ca de obicei, și apoi au început să-și pregătească lec-țiile pentru a doua zi. Ąla Micu' nici măcar nu a ieșit să-l în-tîmpine pe tătîcul lui. Era preocupat cu reparația capitală a basculantei pe care o primise doar de cîteva zile, iar acum se străduia cu asamblarea părților componente; și s-a arătat foarte mulțumit constatînd, cînd a terminat lucrarea, că i-au mai rămas piese de schimb pentru încă o reparație.

Scoase anevoie mașina parcată pe o stradă alăturată, în-conjurată de alte vehicule, stopate acolo doar de cîteva minute. Porni apoi în viteză spre Inspectorat.

— Ingeraş, cînd ai aterizat? — îl stîrni Novac pe locotenent, cufundat cu totul între copertile unei reviste.

— Aproape de o oră. Aduc şi veşti rele — se lamentă Ursan.

— Să le auzim pe cele bune! Pe urmă vom mai vedea... — încercă Novac să-l antreneze pe tînărul de la masă, pe a cărui faţă citi multă oboseală.

— Am aici portretul-robot al mamei copilului, făcut după descrierea bunicii acestuia — începuse Ursan să prezinte veştile bune.

Novac studie cu atenţie liniile trase de locotenent pe coala de hîrtie şi ajunsese la concluzia, deloc falsă, că desenul prezenta caricatura, şi nu portretul femeii care şi-a abandonat odrasla, cu aproape doi ani în urmă. Novac vru să pronunţe cuvîntul „caricatură” dar Ursan nu merita asta după atîta alergătură, aşa că luă o mină sobră:

— Prezintă desenul făcut de tine şi, separat, în scris, detaliile. Cei specializaţi în robotizarea portretelor, sper că vor face un lucru bun, care să ne ajute la depistarea mamei copilului.

— Mama copilului nu era una din alea... cum am crezut eu Bătrînica spunea că femeia aceea arăta a avea bani mulţi era bine îmbrăcată şi trimitea des sume mari de bani şi pachete voluminoase, dar niciodată din aceeaşi localitate. Pe mandatele poştale era întotdeauna alt scris, ea avînd grijă să nu-şi dezvăluie identitatea. Nu am dat nici de învelitoarea vreunui colet, din care să depistăm ce scris avea.

Privirile lor se opriră asupra citorva poze de grup, înşirate de Ursan. Cinci dintre ele, le atraseră atenţia.

— Alte poze mai interesante, n-am găsit! — se scuză locotenentul.

— Dacă nu erau şi cu femeii, sînt sigur că veneai fără nici o poză.

— Să fie aceasta? Parcă se aseamănă cu desenul meu — evită Ursan să intre în clinciurile căpitanului.

— Femeile, sînt femeii!

— Mie îmi spuneţi? — nu se lasă mai prejos locotenentul.

Novac se porni în hohote de ris:

— Auzi domnule, cine vorbeşte de femeii! De fapt nici nu poţi fi un regizor cu adevărat celebru dacă nu eşti tare în materie de femeii. E şi normal, la vîrsta înaintată pe care o ai şi la experienţa îndelungată de viaţă, de nici douăzecişicinci de

ani, nu-i de mirare să fii așa „tare“ în chestiuni femeiești — și întărită căpitanul. Mai bine să așteptăm portretul-robot și apoi să ne pronunțăm — își potoli cu greu Novac hohotele de ris, în care alunecase.

— Când am pornit din Sibiu...

— Dar acolo, ce ai mai căutat?! — i-o reteză capitanul.

— Femei! Mai bine zis, o femeie... Pe sora lui Sima... acolo locuiește și am așteptat să iasă de la serviciu, pe urmă am stat de vorbă cu ea...

— Ei, și?

— Susține că a văzut hainele acelea în dulapul fratelui ei, dar nu a îndrăznit să le ia, crezând că sînt ale unei prietene de-ale lui Sima și presupunînd că va veni proprietara după ele.

— Doar n-ai fi vrut să umble aia dezbrăcată!

— Asta ca asta, dar nu vi se pare curios că hainele au fost puse în dulapul lui Sima și nu în cel al colegului său de cameră?

— Tu zici ceva! Femeia îmbrăcată în verde știa care este dulapul lui Sima, probabil în urma unor vizite la... domiciliul acestuia. Dar bărbatul susține și acuma cu tărie că la ei în cameră nu au fost femei în vizită, de cum să-și mai lase hainele pe acolo. Dar cu ce s-o fi îmbrăcat după ce și-a părăsit hainele?

— S-o fi costumat în ele, doar pentru a intra în bloc, ca să nu fie recunoscută, sau le-o fi folosit un bărbat?

— Încurcată de tot, situația...

— Cred că cineva a vrut și, pînă acum, se pare că a și reușit, să îl facă răspunzător pe Sima de uciderea Adrianei Goga. Dacă într-adevăr el ar fi omorît-o, sigur că nu și-ar fi lăsat hainele în dulap, ci ar fi făcut totul ca ele să dispară.

— Despre mama copilului, ce părere ai?

— E o femeie de condiție bună, ca să folosesc un termen uzitat de bătrînică, dovadă banii trimiși, precum și coletele voluminoase expediate pentru copil. Spera, desigur într-o reîntregire a familiei! A părăsit copilul fie din cauza sănătății, pe care de altminteri a invocat-o, fie din cauza unor chestiuni de ordin familial... Chipul ei îl vom vedea în portretul-robot ce trebuie să sosească din clipă în clipă...

— Sau în diafilmul care se va derula peste și mai puține clipe.

— ...sau există deja în acesta poze — adăugă Ursan.

„...cu femeii!“ — era să spună Novac, dar nu voia să-i răpească locotenentului elanul.

Se dezvoltase și pelicula din minusculul aparat de fotografiat.

— Începeți! — ordonă Novac, trăgînd cu coada ochiului spre Ursan, ce se arăta într-adevăr foarte curios să vadă ce s-a reținut în momentul cînd Sima se despărțea de pămînteni.

Seria a doua a „premierei“ începuse! În jurul gropii, numai fețe lăcrimînde și oameni sfișiați de durere. Peste umărul unui bărbat, mascat cu doi ochelari mari și negri, un cap de femeie acoperit cu un turban, privea spre operator zîmbind parcă: dezvăluindu-și dinții dedesubt, printr-un rînjete de încordare.

— Stop! — dictă căpitanul. Un stop — cadru cu femeia cu ochelari negri dacă se poate — spuse el, privind spre operator, apoi se întoarse spre Ursan: Adu-l pe cel care a tras secvențele!

— Imediat! — se conformă locotenentul.

În sală se aprinse un bec. Căpitanul privi atent portretul-robot al femeii, adus în acel moment de cineva, și încercă să facă o comparație cu chipul aflat în stop-cadru pe ecranul sălii.

— Am efectuat pozele de pe o parte, la început — explică operatorul, după ce Novac îl întrebă din ce poziție s-a filmat. La urmă m-am mutat exact în partea opusă, adică vizavi, chiar atunci coborau mortul în groapă și toți au izbucnit în plînsuri și vaiete, iar eu am declanșat aparatul, știind că surprind cel mai important moment psihologic.

— Chipul acela nu pare să fie afectat de coborîrea sicriului în groapă, din contră, parcă rînjește și culmea ar fi să mai și rîdă...

— M-ați dat gata! — zise Ursan, privind admirativ spre căpitan. Persoana cu ochelari nu l-a iubit pe Iulian Sima!

— N-a venit pentru el, nici într-un caz!

— E și normal! A vrut să-și vadă copilul. De ce crezi că te-am trimis la Brașov?

— Vedeți, avem deja un personaj principal, primul dintre sutele de figuranți... — spuse Ursan.

Novac nu-i răspunse locotenentului și, privind atent în ochii celui care a efectuat secvențele din cimitir, îl întrebă:

— Îți amintești lîngă cine erai cînd ai immortalizat și acest chip de femeie? Fii atent! Direcția capului cu ochelari e întoarsă puțin spre dreapta, adică în stînga ta! Încearcă!

— Cînd am început să pozez, în dreapta mea se afla locotenentul Ursan, iar în stînga se afla un copil tare drăgălaș, el era singurul ce nu părea afectat de cele întîmplate, poate nici vîrsta...

— Dacă ai început filmarea de lingă Ursan, apoi ai trecut exact în direcția opusă, adică lingă femeie, atunci va trebui ca în secvențele ce urmează, să apară pe ecran locotenentul și copilul. Novac se răsuci spre bărbatului de la aparatul de proiecție și zise: Continuăți!

— V-am spus eu că o să ne angajeze la Hollywood — sări Ursan, cînd se văzu pe ecran cu mîna pe umărul copilului. Asta e! Am găsit-o pe mama copilului. Rînjetul acela e un semn de îndîrjire și nicidecum de compasiune.

— Stop! — spuse din nou Novac. Am găsit și mama și copilul! Mai bine zis: am găsit o mamă pentru acest copil, parcă s-ar fi putut altfel... Acum sînt sigur că vei avea o critică de „specialitate” favorabilă — îl gratulă căpitanul pe tînărul și atît de celebrul regizor.

Becurile aprinse invadară sala cu o lumină albă, iar acum toți cei ce au vizionat diafilmul se frecau la ochi.

— Ce ar fi dacă acestui portret-robot i-am aplica o pereche de ochelari? — propuse Novac, ridicîndu-se de pe scaun.

— Mai rămîn la vedere nasul și gura. N-ar fi mare necaz, dar ne lipsește rînjetul acela... — spuse Ursan.

— Dacă n-ar fi fost și turbanul, aproape că ne alegeam cu ceva, dar așa... Și, totuși, robotului îi mai lipsește ceva — adăugă Novac.

— Ce-i lipsește?

— Sonorul!

— La acest lucru nu m-am gîndit!

— Telefonul dat de femeie în noaptea de duminică la orele douăsprezece și treizeci de minute și apoi încă la o jumătate de oră după aceea, ar întregi acest personaj, pe care noi ne chinuim să-l dăm gata.

— La prima mea leafă o să fac cînte — îl asigură Ursan.

— Toată lumea face cînte cînd semnează pentru primii bani pe un stat de plată, nu știai?

— E vorba de a doua cînte. Ar fi pentru... sonor! — preciză Ursan. Știam că la prima leafă se dă de băut.

— Și eu, săracul de mine, care credeam că te pricepi numai la femei!

— Mă abțin! Astăzi nici filmul, dar nici eu nu prea stăm bine cu sonorul — stăvili Ursan tachinarea pornită de căpitan.

— Și acum să mergem, să punem la punct sonorul portretului-robot, fiindcă ochelarii i-am pus — îl zori căpitanul.

— Dar nu înainte de a vă comunica știrile rele pe care le-am adus de la Brașov — propuse locotenentul.

— Să le auzim și pe acestea!

Ursan luă o mină cît se putea de solemnă și începu:

— Astăzi în jurul orei treisprezece, copilul Dan Sima a dispărut în timp ce mergea acasă de la grădinița specială, după terminarea programului. Cum buncii copilului locuiesc foarte aproape de grădiniță, acesta mergea acasă, ca de obicei, nesupravegheat.

Novac își strînse pumnii, mușcîndu-și buza pe dedesubt.

— De ce nu mi-ai spus pînă acum?

— Prima dată ați cerut să vă spun veștile bune. Nici eu nu am insistat prea mult, deoarece am așteptat să terminăm odată cu filmul acela, crezînd că vom descoperi cine știe ce mare minune, și numai după aceea, în funcție de noile rezultate, să facem un nou plan de bătaie; vă repet, mă așteptam la mai mult din partea secvențelor care ne-au fost proiectate, iar dacă ar fi apărut ceva ce ne-ar fi putut ajuta, atunci știrea nu v-ar fi căzut atît de greu.

— Înțeleg — zise mîhnit căpitanul.

— Într-adevăr, lucrurile s-au complicat foarte mult odată cu dispariția copilului. Parcă e făcătură! Cînd ne apar în cale noi semne în legătură cu descoperirea asasinilor, atunci intervine ceva imprevizibil și ne dă totul peste cap, inclusiv ipotezele pe care le enunțăm în baza dovezilor existente.

— Să mergem — îi propuse cu un glas stins Novac.

— Cum considerați că vom face rost de sonor pentru portretul pe care îl aveți în mînă?

— Vom da pe rînd telefoane tuturor locatarilor din bloc, le vom înregistra pe bandă, apoi îl vom chema pe bărbatul Otto, poate va recunoaște vocea...

CAPITOLUL VIII

TELEFOANELE DE LA MIEZUL NOPTII

— Vineri —

Tinărul aflat la volan, nu era pentru Novac nici subaltern, nici ucenic, nu-i era nici coleg mai vechi, nimic altceva, decât un locotenent tinăr, trimis de comandant cu mai bine de o săptămână în urmă în biroul lui, fiindcă acolo era o masă liberă, deoarece ocupantul de pînă atunci al mesei era plecat în concediu, și la care locotenentul putea să lucreze în voie, la niște hîrtii ce trebuiau îndosariate în ordinea cerută de regulament. Trebuia să lucreze și el la ceva! Lui Novac, la început, i se păruse cam curioasă plantarea locotenentului în biroul său, în care, pe una dintre mese, începînd cu aceea zi, veșnic zăcea o revistă de cuvinte încrucișate. În primele zile căpitanul cu greu reușise să-i scoată din vocabular, locotenentului, expresiile: „Să trăiți!“ și „Am înțeles“. După cîteva zile Ursan îi deveni apropiat sufletește și îl considera ca pe unul dintre fii săi mai mari. Totul a început — prea repede pentru locotenent, poate prea tîrziu pentru căpitan — în acea zi de sîmbătă, cînd comandantul i-a zis: „Îl iei și pe Ursan cu tine!...“

— Semnalizează stînga! — îl dirijă Novac.

Mașina se opri în parcare de la hotelul Grand.

În bar se așezară la o masă de șase persoane, în apropierea ușii.

— Tot cafea servești și tu?

— Astăzi n-am avut nici atîta timp ca să pot bea o cafea — se cîină Ursan, apoi comandă cu fermitate și bățoșenie două cafele barmanului.

— Mă cam lasă balamalele și pe mine...

Novac nu-și mai auzi vocea; difuzoarele suspendate pe pereți declanșară o melodie, apoi altele, slagăre curgătoare, siropoase și sentimentale, aflate pe benzile magnetofonului, manevrat cu multă dibăcie de barman.

— Asta e cafea specială! — zise Ursan, analizînd conținutul din cele două pahare de douăsutecincizeci de mililitri.

Prinse paiul sterilizat de un capăt și îl despachetă, scoțându-l din învelitoarea lui. Amestecă încet conținutul maroniu, trase o înghițitură, apoi se retrase brusc:

— Frige binișor — îl preveni pe căpitan.

— Aveți două locuri libere? — le întrerupse discuția o voce de femeie, ce i se părea cunoscută căpitanului.

— Mimi, tu ești? Pentru tine... se poate? Ocupă loc, te rog!

Femeia, neobișnuită cu întunericul din bar, realizează târziu că în fața sa se afla o mai veche cunoștință: Novac, fostul ei prieten din copilărie.

— Tu erai? Zău că nu te-am văzut! Cum vii de-afară, nu mai vezi nimic în obscuritatea asta... Să vă prezint pe colega mea!

— Și eu, pe colegul meu — spuse Novac. Văd că amîndoi avem colaboratori foarte tineri.

— Luați loc! — deveni amabil, ba chiar jovial, locotenentul.

— Văd că mi s-au terminat — se miră Mimi, constatînd că în poșeta, în care scormonise adineauri, nu mai găsea nici urmă de țigări.

— Cu un Snagov, te servesc eu; domnișoara nu fumează? Știu că domnișorul nu obișnuiește...

— Și domnișorul mai trage cîte una, la o cafea, și mai ales în prezența unei fete atît de... — se fîstîci Ursan, lăsînd fraza neterminată.

— Ca să arate că-i bărbat! — nu se lăsă Novac.

Ursan schiță un zîmbet spuzit de scînteii, cu destinația Novac.

— Tu cum o mai duci?

— Ca toată lumea. Necazuri, bucurii... Am șase copii. Dar tu?

— Săptămîna trecută am terminat cu divorțul. Poate știi, am doi copii. Sînt mari.

— Doi băieți, dacă nu mă înșel.

— Exact!

— Unde lucrezi? Înainte parcă...

— La poștă! — răspunse Mimi, privind spre Novac și, trăgîndu-i cu ochiul, îl făcea atent; Ursan și fetișcana cu care venise Mimi, se înțelegeau de minune; locotenentul declanșase un atac, la care blondina cu greu reușea să-i facă față.

Novac începu să vorbească cu voce destul de tare, verzi și uscate, dar și el și Mimi trăgeau cu urechea la discuțiile agreabile ale celor doi tineri.

Se părea că Ursan ciștigă teren.

— La poșta din apropiere lucrezi? — întrebă Novac, când se convinse că reduta blondă, de lângă Ursan, era cucerită.

— Da — răspunse Mimi.

— Atunci, ești a mea! Tocmai spre poștă am pornit, avem de rezolvat unele probleme...

— Personale?

— Ei, aș!... De serviciu. Sper să mă poți ajuta cu ceva. Sînt înarmat cu un casetofon; doresc să înregistrez niște voci. Tu poți face treaba asta mai ușor decît mine. Mă înțelegi, voci, nu altceva.

— Încerc! — se oferi Mimi, trăgînd cu sete din țigara aprinsă recent. Dacă te grăbești, putem să și plecăm.

Își băură cafelele, iar Mimi își adună de pe masă restul de bani, înapoiați de barman. Privind în stînga sa, putură constata că tinărul locotenent nu-și pierduse vremea de pomană, ci o amețise pe mai tinăra ei colegă, continuînd să-i ciripească ceva discret blondinei, fiindcă se apropiase prea mult de urechea ei.

— Plecare! — decretă Mimi.

— Dacă noi nu mai sîntem tineri, asta nu înseamnă că alții nu mai au voie să se distreze! — spuse Novac.

Poșta era amplasată într-o clădire nouă, la răscrucea de drumuri și vînturi a orașului, dar aproape de zona centrală. Pe holul celui de-al doilea etaj, Mimi îi rugă să o aștepte.

Blondina se întîlnise cu Mimi doar întîmplător și o conduse pînă aici, iar acum cobora cu Ursan scările, plănuiind să-l aștepte pe căpitan jos, împreună cu acesta, pînă ce își isprăvește treburile.

Pînă la ora douăzeci și unu, cînd trebuia să-și ia postul în primire, Mimi mai avea o jumătate de oră la dispoziție, timp în care, era necesar să-l ajute pe căpitan, să înregistreze vocile posesorilor de telefoane — cinci la număr — din blocul întreprinderii, și al doctoriței Tudor.

— Cred că într-o jumătate de oră voi rezolva totul — îl asigură Mimi, în moment ce consulta din nou numele celor șase familii ce posedau telefon, de pe lista oferită de căpitan.

Rămăs singur în încăperea de la poștă, Novac încerca să facă din nou ordine, plănuiind o nouă conexiune a întîmplărilor care au determinat moartea celor trei persoane. Timpul care îi rămase la dispoziție pentru prinderea răufăcătorilor, era extrem

de scurt, doar patruzecișiopt de ore, din intervalul oferit inițial de către comandant.

Intr-un timp, Novac socoti: „Doctorița Tudor, putea să favorizeze accidentul stupid al iluzionistului — ea știa efectul medicamentului — dar refuză mai departe să recunoască amestecul ei în această întâmplare penibilă, mai mult, plasează totul pe soțul ei, care, nu e acasă. Aflase înaintea de ora șapte de relatarea minorului George Maxim, despre datele posibilului asasin al Adrianei Goga. Numai din casa ei, sau din gura copilului, putea asasinul să afle, că a fost observat în momentul în care părăsea imobilul de la numărul doisprezece. Unde să mai socotim că mașina roșie a fost parcată chiar în garajul lor. Să nu fi știut ea acest lucru? Nici soțul ei? De la ei din garaj a plecat asasinul pentru a-l suprima pe minorul Maxim. Își aprinse o țigară, apoi se puse din nou pe gânduri: iluzionistul Sima, dintr-o relație amoroasă cu cîțiva ani în urmă, se trezește pe cap cu un copil, lăsat în grija părinților săi, de o femeie ce se pare că nu ar fi una dintre alea care bat barurile. Oare de ce a abandonat copilul, dacă avea cu ce să-l crească? Dovadă sînt banii trimiși, precum și pachetele voluminoase. Ori că nu voia să știe familia ei: părinții, soțul, ori din alte motive! Atunci, cum de a putut să-l crească pînă la vîrsta de trei ani, și în ultimul timp nici măcar nu mai mergea să-l vadă, sau deja l-a și luat pentru totdeauna — răpindu-l de la grădiniță, făcîndu-se apoi nevăzută cu copil cu tot! Oare să nu fi contribuit și ea la moartea tatălui copilului ei? Dacă a contribuit numai, sau chiar l-a ucis pe iluzionist, atunci putea să-l ucidă și pe minorul Maxim. Bine, dar cu Adriana trebuia să se afle în conflict din punct de vedere financiar...”

Se descurajă pe moment, presupunînd că a mers mult prea departe cu imaginația lui, ce în astfel de cazuri, îl purta printre tot felul de situații, dintre cele mai incredibile. Azi e vineri și e aproape ora nouă seara, iar cazul trebuie rezolvat cel tîrziu pînă duminică după amiază, și eu am la îndemînă o jucărie care face scînteii și niște haine de damă! Femeia din filmul lui Ursan, care este și mama copilului, trebuie neapărat identificată, altfel... Își făcu noi griji căpitanul. Aruncă nervos capătul de țigară într-un coș de gunoi, apoi ieși pe coridor, în căutarea unui pahar cu apă. Gura îi era uscată, ca după o zi de coasă, într-o vară fierbinte, acolo în valea copilăriei... Mai erau puține minute pînă la ora nouă, iar Mimi, încă nu apăruse, ~~deși trebuia~~ să intre în schimbul de noapte. Novac obținuse dintr-un birou alăturat un pahar cu apă, apoi se scuza și mai ceru încă unul

de la aceeași femeie, ce lucra la un aparat, într-un birou aproape de capătul coridorului.

Se întoarse la locul lui de meditație, privind la ceas, își aprinse altă țigară, iar acum stătea pe scaunul de lîngă măsuță cu privirea pironită pe harta turistică a țării; își așeză apoi bărbia în podul mîinii stîngi și începu să scrie pe o hîrtie, numele cîtorva femei, considerate de el asasinii prezumtivi ai Adrianei Goga: Zita Suman, pînă nu demult, făcea tratamente sub îndrumarea medicului specialist Tudor. Cînd medicul a ajuns la un capăt al investigațiilor sale, din care a dedus că nu Zita era de vină că nu au copii, s-a decis să-i facă unele analize soțului ei, Ionel Suman; și s-a convins repede că acesta avea dereglate anumite glande și, din acest motiv nu puteau să aibă copii împreună. Conflicte financiare ar fi putut avea cu Adriana Goga, dar un casier nu întocmește state de plată, el doar efectuează plățile angajaților. Într-adevăr, Zita își dorea un copil, altfel nu făcea atîtea tratamente, care au costat-o timp și bani. Dacă ar fi înșușit sume de bani, în locuința lor ar trebui să se vadă acest lucru, deși nu se poate spune că nu ar exista o notă de lux. Două salarii, adunate timp de cinsprezece ani, desigur le-ar permite să aibă mai mult decît o mașină cumpărată în rate, neachitată încă, o locuință închiriată de la întreprindere, deci... În afară de astea, Zita are și un alibi aproape perfect; la orele cînd se pare că a acționat asasinul, ea se afla în prezența unor persoane care au dovedit acest lucru, mai puțin duminică noaptea, cînd putea da telefon în două rînduri la Camping.

Novac puse în dreptul numelui Zitei un mic semn de întrebare, ce putea fi șters, atunci cînd Mimi îi va infirma presupunerea, sau îngroșat — dacă vocea sa va fi recunoscută de Otto.

În schimb, cu Valeria Buza, amanta lui Achim, care avea și pică pe Adriana Goga, datele sînt mai interesante. Valeria are și gestiune. La acest din urmă motiv Novac avu o tresărire și regretă că nu-i ceruse maiorului Cozac să-i verifice gestiunea. La ora cînd asasinul pregătise moartea Adrianei, Valeria se afla împreună cu Achim, la ea acasă, în imobilul de la numărul doisprezece. De prezența acestuia se putea folosi pentru a se acoperi în cazul verificării alibiului, dar putea să urce în apartamentul soților Goga și să pună la cale moartea femeii. Valeria Buza putea fi tot atît de bine ea, persoana îmbrăcată în stralele verzi, pe care a văzut-o copilul. Înainte de a-i încercui numele, Novac socoti că aceasta putea fi și femeia care i-a lăsat părinților lui Iulian Sima copilul spre îngrijire, dar nu se

ăsemăna deloc cu femeia din filmul lui Ursan. De fapt chipul femeii din peliculă era foarte confuz iar după relatarea bunicii minorului Dan Sima, în vîrstă de aproape șaptezeci de ani, este greu de întocmit un portret-robot, care să se mai și asemene cu chipul care există în realitate. Valeria Buza a dus știrea doctorei Tudor, cu datele relatate de minorul Maxim...

De asemenea, Maria Orza putea să aibă un copil cu Sima, în vreo aventură la mare. Fiind necăsătorită, de la un timp și-a abandonat copilul, pe care l-a crescut o bună bucată de vreme, nu aici în localitate iar la urină nu se mai putea feri de ochii lumii, și a considerat că e cazul să-l mai crească și tatăl lui; ea, poate avea de gînd să se căsătorească. Rămasă însă cu sufletul la copil îi trimitea destul de des bani și lucruri. Maria putea să aibă conflicte financiare cu Adriana, de fapt și erau în conflict, ea fiind trecută într-un referat, înaintat către conducerea unității, pentru sancționare, întocmit de Adriana doar cu cîteva zile înainte ca aceasta să moară. Toate cele trei femei puteau să-și facă copie după cheile Adrianei, pe care le-ar fi putut sustrage din poșeta ei într-un moment favorabil. Căpitanul puse un mare semn de întrebare în dreptul numelui Mariei Orza.

În dreptul numelui Lilianei Balica, Novac puse un mic semn de întrebare, din considerentul că aceasta nu putea să aibă copii cu Sima, ea fiind prea tînăracă acum șase ani, și era cu mult mai tînăracă decît persoana descrisă de mama lui Sima. Dacă ea ar fi fost, bătrînica ar fi putut reține cu ușurință părul ei galben ca lanul de ovăz... Novac fuse oprit din analizele lui, de apariția lui Mimi.

— Aci, ai pe bandă, înregistrate, vocile de care mi-ai zis, dar... de fapt n-ar trebui să mă intereseze...

— Nu te înțeleg?!!

— De ce nu te interesează toate vocile din acel bloc, scara A și, doar a acelei femei — Delia Tudor — din alt bloc?

— În bloc nu sînt decît cinci persoane care posedă telefon.

— Totuși — spuse la plecare Mimi — sînt consemnate impulsuri, de curînd și puține, la o persoană care deține telefon, dar această nu este trecută pe lista ta.

— Nu se poate! — sări Novac. Numai aceste familii au telefoane!

— Așa o fi, dar colega mi-a dat aici un nume ce figurează și în cartea de telefoane, iar adresa exactă a acelei persoane, nu e în altă parte decît în apartamentul doi, de la blocul doisprezece, strada îngustă, scara A.

— Acolo nu mai stă nimeni de o lună! — repetă Novac spusese Valeriei Buza, care-i transmisese această informație, cu cîteva zile în urmă, atunci cînd își începuse investigațiile la imobilul cu pricina.

— Ei! — exclamă Mimi. Din acest apartament s-a vorbit de aproximativ patru-cinci zile; cam două convorbiri, dacă stăm să ne luăm după numărul de impulsuri înregistrate... Dar de ce te-ai busumflat, așa? Eu mă perpelesc și tu nici măcar nu cadidiesești să scoți un singur cuvînt.

Novac se buimăci cu totul. Doar cînd Mimi ajunsese deja pe coridor, căpitanul ieși repede pe ușă strigînd în urma ei un răspuns de mulțumire, privind satisfăcut banda pe care era imprimată și vocea care telefonase la Camping, cu cîteva zile în urmă, la miezul nopții.

Nu-i răspunse nimeni, căci Mimi apucase să intre într-o cameră din apropiere...

Coborî la parter, unde Ursan continua să-i facă curte blondei, fiind antrenați amîndoi într-o discuție agreabilă. Cum stăteau în picioare, lîngă o cabină telefonică, chipurile le erau puteau luminate de neonul din plafon. Novac, care nu văzuse prea bine pînă atunci chipul fetei, cînd se apropie, se întrebă mirat dacă fata de lîngă Ursan e într-adevăr una și aceeași persoană cu cea pe care i-o prezentase Mimi în bar. Ea era, dar acum părea strălucitor de frumoasă.

— Ursane, tu vezi și pe întuneric?

— Ce întrebare mai e și asta?

— Cu premiu!

Tinerii începură să rîdă, semn că au înțeles aluzia căpitanului. Căpitanul îl chemă pe Ursan de-o parte.

— Să-ți mai pun o întrebare: Cum poți face tu rost, la această oră tîrzie, de vreo doi-trei băieți harnici, dintre care unul să manevreze cu mare precizie un „aspirator” și alte scule trebuincioase într-un apartament în care nu mai locuiește nimeni de cei puțin o lună, dar din care se fac convorbiri telefonice clandestine?

— Cam lungă întrebarea! — remarcă Ursan.

— Întrebările lungi, au, de obicei, răspunsuri scurte.

— Doar nu vreți să spuneți că din apartamentul doi...

— Nu fi curios! Strică la frumusețe, iar acum cred că ai nevoie de așa ceva — zise Novac zîmbind.

Ursan scotoci grăbit în buzunar, în căutarea unei fișe.

— Vorbesc de aici — arătă el spre cabina telefonică.

— Eu vă zic noapte bună! — spuse fata, răsucindu-se pe tocurile pantofilor. Stau pe aproape. La revedere!

Priveau amândoi în urma ei cum se îndepărta tot mai adânc în noapte.

— Ar fi trebuit să o conduci — sublinie Novac.

— Cu femeile trebuie mers pînă la capăt — spuse Ursan, cu siguranța unui mare cunoscător în materie de cuceriri sentimentale.

— Mă faci să rîd — mirii căpitanul.

— Un regizor celebru... — începu locotenentul, îndreptîndu-se spre cabină, cîntărind parcă în palmă fisa dată de Novac.

Locotenentul se întoarse repede.

— Trebuie să mergem cu mașina după ei; ne așteaptă la sediu...

— Le e greu să care un „aspirator“ trei patru sute de metri? Toți au pretenții să aibă mașina la scară, altfel nu mai fac nici un pas pe jos!

Din parcare, de la hotelul Grand, mașina străbătu repede cei trei sute de metri pînă la intersecția din centru; Ursan semnaliză dreapta, urcînd încet străduța Piezișă, pe care Novac o urcase în ultimele zile de atîtea ori, pedestru. Apoi, cotind la dreapta, opri.

— Pe mine mă lași aici. Pînă îi aduci pe cei de la criminalistică, eu voi încerca să-l scol pe administrator, fiindcă ceasul arată ora zece și e destul de tîrziu.

După ce mașina demară domol, din cauza pantei, căpitanul întoarse capul și privi în adîncime strada îngustă, ca și cum avea să călătorească pe un drum necunoscut. Înainte de a face primul pas, ceva îi stîrnise curiozitatea: semnul de circulație, pe care îl descoperi sub crengile unui copac aflat chiar la capătul străzii! Din cauza ceții din zilele trecute, nu îl zărise pînă atunci. Indicatorul de circulație avertiza că circulația pe strada îngustă se face în sens unic!

Novac se mai zgîi încă o dată la tăblița rotundă ascunsă pe jumătate în crengile copacului, apoi porni hotărît spre imobilul de la numărul doisprezece. Nu apucă să facă decît cîțiva pași și se opri din nou. În direcția lui de înaintare, din strada îngustă se ramifica la dreapta, o altă străduță. Căpitanul se opri iarăși, socotind că pînă la stîlpul lîngă care avuse loc accidentarea minorului Maxim, mai erau cel puțin treizeci de pași. „Conducătorul mașinii de culoare roșie, după ce l-a lovit pe băiețel, cu toate emoțiile pe care le-ar fi avut după comiterea acci-

dentului. putea să vireze pe străduța asta și nu risca să întilnească un alt vehicul ce ar fi venit din sens opus, care i-ar fi putut bara calea și putea fi prins, deoarece pe această porțiune strada fiind atât de îngustă, nu pot trece două vehicule alăturate. Dacă mai punem la socoteală și declarațiile subofițerului nostru, care susținea că motorul era peste măsură de ambalat, înseamnă că cel de la volan, era un conducător auto foarte slab! Să circule el pe sens interzis! Putea foarte bine să o ia pe străduță și nu să se lase condus de hazard. Slab șofer! — concluzionă Novac. Se întoarse spre capătul străzii, dar nu făcu decît cîteva pași constatînd iarăși, parcă surprins de propriul său gînd: „Sînt aproape sigur că nu avea permis de conducere!“.

Între timp, patru bărbați, dintre care unul ținea în mînă un „aspirator“, se îndreptau spre scara B a blocului.

Administratorul, pășea înaintea lor, ținînd în mînă o mare legătură de chei, apoi intrară cu toții la cealaltă scară și se opriră la ușa apartamentului doi.

— De cînd nu ați mai intrat aici? — întrebă Novac.

— Să tot fie o lună de atunci — răspunse administratorul. Cei care au locuit aici, la cîteva zile după ce s-au mutat definitiv, au venit și m-au rugat să le deschid; își uitaseră niște lucruri în cămară.

— De ce, totuși, mai păstrează telefonul?

— În locul lor urmează să se mute un frate de-al bărbatului, și... consideră, că vor putea face economii. Știți, trebuie plătită o taxă pentru instalarea aparatului și cum au același nume de familie... dar mă rog, telefonul nu intră în atribuțiile mele. Măcar de ele să n-am parte, fiindcă am atîta bătaie de cap cu achitarea consumurilor, încît mi-ajunge..

Novac propuse un plan de acțiune:

— Prima dată, vom verifica dacă s-a intrat în apartament prin alt loc, decît pe ușă. Vom încerca geamurile, împingîndu-le!

Novac și cel cu „aspiratorul“ ajunse în spatele blocului și încercau rezistența geamului la o ușoară împingere. Un geam se deschise. Cu cotul, băiatul cu „aspiratorul“ împinse complet geamul.

— Pe aici s-a intrat! — zise el. Să vină și colegul meu!

Căpitanul începu să-i explice lui Ursan greșeala comisă de conducătorul aflat la volanul mașinii de culoare roșie imediat după accidentarea minorului Maxim, greșeală ce putea să ducă la imobilizarea mașinii iar făptașul, putea fi prins.

— După ce l-a lovit pe copil, putea să vireze pe străduta aceea — arăta Novac spre drumeagul ce se trunchea din strada îngustă. Era cam în pom cu regulile de circulație!...

— Vreți să spuneți, că în salcîm! — replică Ursan.

— Iulian Sima avea permis de conducere; altcineva era în pom cu regulile de circulație și chiar cu simpla conducere a unui autoturism... Dar să vedem ce se mai întîmplă în spatele blocului!

Aparatul depistă locul unde mîinile celui care intrase pe geam, exercitînd acțiunea de împingere asupra acestuia. Pe geam nu găsiră amprente! În cameră, pe parchet se distingeau urme clare de pantofi. La aterizare, greutatea corpului apăsă astfel că urmele lăsate pe parchet erau distincte, apoi, pe măsură ce pașii se îndepărtau de geam, urmele deveneau din ce în ce mai neclare, suprapunîndu-se, iar în apropierea telefonului erau aproape imposibil de identificat. Desigur, se vorbise de la acest aparat!

— Pe aici a trecut un bărbat — spuse mai mult ca pentru sine unul dintre băieții din echipă.

Novac nu își dădu nici o părere și continuă să privească cum se prelevau urmele de pe receptor. Băiatul cu „aspiratorul“ mulțumit și el de cele descoperite, își termină lucrarea și, după ce demontă discul telefonului, încercă să depisteze urme pe numerele discului. Dar nu găsi pe disc nimic edificator.

— Foarte interesant! — exclamă el. Nici pomeneală de amprente, doar niște zgîrieturi.

— Or fi urmele lăsate de vreun degetar sau de unghiile lăcuite ale unei femei — își dădu din nou Ursan părerea.

— Nu sesizez urme de lac de unghii — răspunse unul dintre cei doi criminaliști, în timp ce, celălalt învelea discul într-o pungă.

— Simbătă puține femei mai au lac pe unghii...

— Mai lasă-mă cu femeile tale! — i-o reteză Novac. Deși se pare că ar fi o explicație bună, dar cînd te aud pronunțînd cuvîntul femeie, pentru mine totul își pierde valabilitatea.

— Femeia este un element inevitabil într-o crimă! — întări Ursan.

— Iar începi? Dacă ziceai că acolo unde intervin femeile nu iese lucru curat, era cu totul altceva, dar văd că din nou încep să iasă maxime din gurița ta... Dimineată la ora șase treizeci ne întîlnim aici!

— În ceea ce privește amprente, băieții nu m-au încurajat deloc. Vagi! Vagi de tot! După aproape o săptămînă nici nu-i

de mirare dar... mâine după masă luăm toți locatarii la rînd: amprentele și pantofii. Știu că băieții vor face o lucrare a-nțiia. Îl prindem noi!

— Dar ce? Nu putea fi o femeie? Parcă a zis Otto. Nu-i exclus următorul fapt: pur și simplu o femeie a încălțat pantofi bărbătești și s-a strecurat în apartamentul doi.

— Trebuie să-i dăm de capăt! Zău că nu mai pot! Nu uita: dimineată la șase treizeci ne vom întîlni din nou în strada Îngustă! Noapte bună!

O pereche de pantofi bărbătești mărimea patruzecișuunu și amprentele lăsate de mîna stîngă pe receptor, destul de confuze, dealtfel, erau indicii care îi dădeau curaj și liniște lui Novac, socotind că a doua zi, o eventuală verificare a nervurilor de pe talpa tuturor încălțămintelor din bloc, va scoate la iveală un asasin: cel al iluzionistului Iulian Sima.

Adormise mai repede decît sperase. Ąla Micu' se dezvelea destul de des și trase plapuma și de pe Novac, astfel încît trupurile lor se chirciră pînă la ziuă de frig.

Dar seara, obișnuitul program de călărie, dinainte de culcare, nu mai avuse loc, deoarece Novac venise cu prea mare întîrziere acasă.

CAPITOLUL IX

REGULA JOCULUI

— Sîmbătă —

La locul stabilit de cu seara, locotenentul, se înființă de aproximativ cinci minute privind cum aburii din mașină se condensau pe geamuri. Novac își făcu apariția de pe străduța ce se trunchea din apropierea străzii înguste, pe acolo pe unde omul de la volanul mașinii, care-l lovise pe minorul George Maxim, putea să vireze după ce comisese accidentul; căpitanul, fiind convins că șoferul a făcut o greșală uriașă intrînd pe sens interzis.

Ursan apăsă pe butonul soneriei apartamentului trei. Sofia Maxim, pe cale să plece la serviciu, deveni statuia mirării cînd văzu în față doi lucrători de la poliție, la o oră atît de matinală!

— Ne-am gîndit că timpul pe care o să-l pierdeți, stînd de vorbă cu noi, va putea fi lesne recuperat; colegul meu vă va duce cu mașina și nu veți întirzia nici un minut de la serviciu.

Gazda dispăru cîteva minute, dîndu-i lui Ursan prilejul să facă următoarea constatare:

— Pe asta parcă am văzut-o în pozele pe care mi le-a dat mama lui Sima; nu vi se pare? Poate ne spune ea.

— Altfel nu mă sculam atît de devreme. Desigur că se aseamănă — întări Novac. Dacă ar avea și ochelarii aceia mari și negri, precum și rînjetul acela, mîine am avea și noi zi liberă, iar luni aș pleca liniștit la instructaj.

— Bine, dar la Brașov, la înmormîntare, nu am văzut-o!

— Sînt sigur de asta. La femei, sînt încredințat, te-ai uitat mai mult. Totuși... Mai știi, cu femeile astea vād că nu-i glumă! — insinuă Novac.

Locotenentul zîmbi complice și adăugă:

— ...Niște ochelari imaginari îi punem noi! Iar rînjetul acela imortalizat pe diafilm, în cimitirul de la Brașov, îl scot eu numai să mă lăsați...

Locotenentul nu mai reuși să termine fraza începută, fiindcă Sofia Maxim apăruse, mult prea repede, avînd în mîini două cești cu ceai fierbinte. „E mai bun decît toată cafeaua din lume“ — constată Novac degustînd cu lingurița.

— Moartea fiului dumneavoastră, desigur că v-a... — începu Ursan discuția.

Peste puțin timp din ochii femeii curgeau șiroaie de lacrimi însoțite de hohote de plîns. Femeia se cutremura din tot corpul; își micșoră privirea și cum suspina își dezveli buza de desubt. Cei doi, în acel moment i-au aplicat doi ochelari imaginari, încercînd să facă o comparație între fizionomia ei și cea a femeii din diafilmul făcut la Brașov. Dar nu era aceeași! Ursan n-o văzuse, într-adevăr, la Brașov!

Novac curmă suspinele gazdei cu o întrebare:

— Îl cunoașteți? — îi arată el o poză de-a lui Sima, într-un grup.

— Da! Desigur, iar aceasta sînt eu! Dar de unde o aveți?

— Iulian Sima a decedat într-un accident de mașină!

— Ce legătură are... cu copilul meu?

— Cu mașina lui a fost lovit copilul dumneavoastră.

Suspinele brăzdau din nou chipul femeii.

— Îi cunoașteți pe ceilalți din fotografie?

— Da. Pe toți. Acum vreo șase-șapte ani, întreprinderea noastră a organizat excursii pentru fruntașii în muncă. Întotdeauna făceam o escală și la mare, de trei zile, iar masa o serveam la același restaurant, cu meniu ardelenesc; Sofia Maxim mai suspină o dată adînc, apoi adăugă: La restaurantul la care serveam masa, cînta aceeași formație de muzică ușoară; dar începînd cu primele zile ne-am și împrietenit cu membrii ei, cu care ziua făceam plajă și sporovăiam cînd, bineînțeles, eram liberi.

— Deși momentul este nepotrivit, vrem să știm dacă între femeile din grupul dumneavoastră și membrii formației de muzică ușoară s-au statornicit relații mai mult decît amicale?

Sofia nu răspunse nimic, iar Novac se hotărî să adauge:

— Situația este delicată, dar puteți fi sigură de discreția noastră. Cred că și dumneavoastră vreți să-l prindem pe asasin?

— Cum eram divorțată recent — se urni într-un târziu femeia, încercam să mă atașez de cineva ... Atunci a apărut Otto, băiatul cu barbă din fotografie.

— Cu Iulian Sima cine s-a împrietenit? — forță Novac nota,

— A cam trecut de la una la alta ... așa că nu vă pot spune ceva precis. El își prezenta numerele lui și la alte localuri. Îl vedeam mai rar!

— Aveți încălțăminte bărbătească în apartament? — reluă căpitanul.

— Nu; nu sînt căsătorită! Ca să nu mai fiu deranjată și altă dată, poftiți ...

Ursan se ridică de pe scaun ...

Novac și-o închipui mai tinăra cu șapte ani și realizează că în vremea aceea trebuia să fi fost o femeie foarte frumoasă, din moment ce și acum, îmbrăcată în haine de doliu, avea atracție.

— Ce program ați avut simbătă? — fu curios căpitanul.

— Am avut o sesiune de comunicări științifice cu participarea tuturor celor care lucrează la cercetare. Am susținut în fața celor de la centrală două invenții și trei inovații. Dar aceste lucruri vi le-am mai spus.

— Între ce ore? — apăsă Novac.

— De la opt la trei după masă. S-a cam prelungit toată activitatea.

— Mulțumesc! Novac se ridică de la masă și zise: Pînă adunați farfuriile, noi o să coborîm, iar jos, vă rog să vă urcați în mașina din fața blocului. Colegul meu o să vă ducă la serviciu.

În fața blocului cei doi mai schimbă cîteva vorbe:

— Știe ceva, dar nu vrea să spună — începu Ursu.

— Păi, cum să facă astfel de confidențe unuia cu nutră de liceean, ca tine. Apropo, nu ți se pare că ai cam forțat nota, făcînd-o pe femeie să plîngă doar ca să-i scoți rînjetul acela? — zise Novac.

— Altă metodă n-am găsit, de rîs cred că nu era cazul pentru o femeie ce își pierduse singura odraslă cu șapte zile în urmă — se apără Ursan.

— Aplici metode noi, rebusistule ... Am să intervin pe lîngă comandant să-ți breveteze metoda și să o popularizeze și celorlalți din breasla noastră.

— Trebuie să apreciați că metoda a fost originală și n-aș crede că o să vînd patentul nici la rugămintea comandantului.

— Te-aș vedea eu... Astăzi trebuie răscolit tot blocul, pînă se vor găsi pantofii care și-au lăsat „amprente” pe parchetul din apartamentul doi. Sper, că proprietarul lor nu i-a vîndut. Nu uita să vii cu mandatul de percheziție, să nu ne trezim cu surprize neplăcute... Tot astăzi, trebuie să confruntăm vocile de pe bandă, poate Otto recunoaște vocea care a vorbit cu Sima în acea noapte la Camping.

— Numai dacă ne-ar ajunge timpul. Cît despre locatarii din bloc, cred că n-o să-i găsim acasă pînă după amiază, pe niciunul... — spuse Ursan.

Sofia Maxim urcă în mașină și Ursan porni în mare viteză.

La cererea lui Novac maiorul Cozac formă două echipe care pe la ora nouă începură verificarea gestiunilor Zamfirei Rogoz, de la magazia de semifabricate, și a Valeriei Buza, de la bufetul întreprinderii. Era primul lucru pe care îl făcu Novac de cum ajunsese la Inspectorat, dar nu înainte de a privi nostalgic poza multiplicată a minorului Dan Sima, dispărut acum două zile, în timp ce mergea de la grădiniță spre casa bunicilor săi. Pe urmă se prezentă la comandant și-i raportă noutățile.

În drum spre Inspectorat, după ce a cerut ajutorul zugravilor ce dereticau prin apartamentul inginerului Goga, pentru a-i înfrumuseța și apartamentul său cu patru camere, pe care nu-l avea, Ursan reuși să dea de încălțăminte familiei, pusă toată într-un sac de hîrtie. Mai zăbovi cîteva minute, pentru a le lăuda lucrătura apoi, profitînd de un moment de neatenție al zugravilor, reuși să verifice tăpile încălțărilor inginerului. Dar nu găsi nimic care l-ar fi putut interesa. Reuși să mai cîștige timp pentru verificările de după amiază. Voise să fie scutit de orice surpriză.

Revista de cuvinte încrucișate rămase deschisă la ultimul zăreau, care îl ținea în loc pe Ursan de cîteva zile, deși pe celelalte le dezlegase mai repede decît s-ar fi așteptat. „Îl ia tare comandantul — gîndi Ursan —, cred că va prelua altcineva cazul; căpitanul, luni trebuie să plece și cum astăzi e sîmbătă...” N-a apucat să-și termine gîndul, cînd Novac intră în birou și

trînti uşa mult mai tare decît îi era obiceiul. Se îndreptă spre masa lui Ursan, spre surprinderea acestuia.

— Cazul va fi preluat începînd cu ziua de astăzi, orele cinsprezece — se căină Novac, apoi privi spre revistă şi adăugă: Pare-mi-se că acest careu este tot atît de greu de dezlegat ca şi enigmele ca învăluiesc cazul nostru. Pentru cinci cuvinte să te chinui cîteva zile!

Ursan era surprins de calmul cu care căpitanul citea definiţiile cuvintelor ce trebuiau găsite.

— Ascultă, rebusică! — îl porecli pentru a nu ştiu a cîta oară căpitanul, eu nu sînt un mare dezlegător, dar din umila şi modesta mea experienţă ştiu că aici, ca şi în rezolvarea cazurilor noastre, e nevoie şi de puţină deducţie dacă nu găseşti un anumit cuvînt, deoarece nu pe toate le cunoaşte dezlegătorul, iar unele dintre ele au o circulaţie mai restrînsă în vorbirea curentă. Căpitanul se aplecă asupra revistei, adăugînd: Ia să vedem! „Internat în caz de boală“. Vezi, nu cumva e: spital? Era ultimul cuvînt pe vertical.

— Chestia cu deducţia merge cu o singură condiţie: cuvintele trebuie să se potrivească atît pe orizontală, cît şi pe verticală, altfel nu e respectată regula jocului.

Aţi spus: spital. Merge! E din şase litere. Ce definiţie mai e şi asta!? Pînă te prinzi...

— Trece-l! Ia să vedem, care-i ultimul cuvînt pe orizontală. Novac trase revista spre el şi citi: „Îl potcovim ca să-i fie bine“.

— Parcă e ceva mai uşor. În afară de „cal“, nu cred că ar mai putea fi alt cuvînt.

Căpitanul se așeză la masa lui, își aprinse o țigară și privea spre Ursan cum completa ultimele pătrățele nedescifrate.

— Au mai rămas de găsit încă trei cuvinte — se tîngui locotenentul.

— Restul e pur și simplu deducție — îi repetă Novac, apoi deveni absent și gîndurile îi fugiră în alte direcții.

„Cum a ajuns Adriana Goga să caute greșeli în statele de plată de care aminteau Liliana și Maria Orza? Ca să ajung în starea în care se afla ea în acele momente trebuie să gîndesc așa cum gîndea ea! Dar cum pot să?...“

După scurt timp tînărul locotenent scoase un chiot sărînd în picioare de bucurie:

— E gata! Regula jocului a fost respectată. Să știți că orizontalul acum pușcă cu verticalul! Sînt cel mai mare! ... Euforia lui se stinse, cînd constată că fața căpitanului devenise

încruntată, în loc să fie radicasă așa cum sperase, apoi observă cum pupilele căpitanului se micșorează, și îl auzi răcnind:

— Pe cai, rebusistule! Mi-ai dat o idee grozavă!

— Ce s-a întâmplat?

— Echi-pa-rea! — ordonă căpitanul, și fusese primul care își luă pardesiul din cuier. Repede, altfel am încurcat-o!

Mașina demară scurt; cauciucurile mușcă răcom din beton, învîrtindu-se puternic, iar caroseria, parcă rămasă pe loc cu botul ridicat și cu partea din spate aproape atingînd betonul, se roti năprasnic, apoi izbucni ca o rachetă pe ușa Inspectoratului și dispăru în mare viteză pe șoseaua umedă și alunecoasă. Jeturi de apă murdară și bucăți de gheață, țîșneau de sub roțile ce înghițeau rapid cei cîțiva kilometri ce mai rămăsese de străbătut pînă la întreprinderea la care pînă acum o săptămînă era contabil șef Adriana Goga.

Noul pod construit, întins peste calea ferată ca un animal preistoric, fu străbătut în cîteva clipe, apoi mașina viră spre stînga.

Dosarele din arhivă, ce două zile la rînd au fost verificate de oamenii maiorului Cozac, erau aduse rînd pe rînd la masa din birou. Iacob rămase uluit, cînd i s-a comunicat că actele ce îi umpleau masa, vor fi supuse unei noi verificări.

— Începem cu ultimul dosar, care a fost întocmit înaintea numirii Adrianei Goga în funcția de contabil șef — se adresează căpitanul chipului mirat și năucit din fața sa. Contabilul principal Iacob era îngrozit de-a binelea.

Novac se așeză la altă masă, luă dosarul întins de contabilul principal și i se adresează lui Ursan:

— Ai luat mașina de calculat cu tine?

— Avem și noi — interveni Iacob.

Trecuse binișor de ora doisprezece cînd Novac, înfierbîntat pînă atunci, repetase de mai multe ori operația de adunare la un stat de plată — apoi se învioră brusc și privi spre chipul candid al locotenentului:

— Spre deosebire de jocul tău, aici nu mai pușcă orizontalul cu verticalul, deși regula e valabilă și în acest caz!

Pe chipurile celor de față apărură, ca o floare ofilită, nedumerirea.

Locotenentul introduse în calculator cifrele dictate de Novac de la rubrica „rest de plată”, din dreptul numelui fiecărui salariat. Făcu totalizarea pe vertical, apoi scăzu suma din cifrele care compuneau rubrica „total general” și așa văzură toți că prima cifră era mai mică decît cea de-a doua, cu

zece mii de lei. Operația a fost repetată rînd pe rînd, de cîteva ori, de către fiecare dintre cei prezenți în birou. Au verificat dacă pe orizontal cifrele erau bine calculate pînă la ultima rubrică. Nu era nici o greșeală! Pur și simplu, rubrica „Total general“ era majorată cu cifra unu, urmată de patru zerouri.

— Schema-i mult mai simplă decît ne-am închipuit noi. La un eventual control, dacă s-ar fi aflat, cel care întocmise statele de plată se scuza: am greșit cu cifra unu, dar vedeți că e urmată de prea multe zerouri. Viza controlului financiar preventiv, a fost pusă de contabilul șef de atunci, Achim. Adriana Goga a avut curiozitatea să vadă cît face doi plus doi, atît pe orizontală, cît și pe verticală — spuse căpitanul, savurîndu-și descoperirea.

— Curiozitatea uneori strică... — preciză Ursan.

— Uite cum unii oameni își găsesc moartea... Afîind că Adriana a descoperit manevrele din statele de plată, cei care sînt vinovați au pus la cale îndepărtarea ei. În același dosar mai găsiră aceeași diferență la încă un stat de plată, semnat de alt economist la rubrica „Întocmit“. În următoarele dosare găsiră aceleași diferențe în două din statele de plată, ce purtau semnăturile, tot ale celor doi economiști.

Novac zise:

— Chemați-l pe director! Sînt sigur că o să-l intereseze. Văd că schema fixă, folosită de cei doi economiști, are de gînd să se repete la infinit. Propun să luăm cîte un dosar și să încercăm să avansăm cercetările...

Ursan, contabilul principal, alături de Novac atacară fiecare cîte un dosar. Suma de douăzeci de mii lei la fiecare dosar, ce reprezenta diferențele însumate la cîte două state de plată, ce purtau aceleași semnături, reieșeau fiecăruia dintre cei trei. Directorul sosi și el tocmai cînd diferențele cumulate, formau cifra de două sute de mii lei. Nu-i venea să creadă că la întreprinderea pe care o conducea, poate să se întîmple o fraudă financiară atît de mare. Privi mirat suma uriașă de care a fost frustrată întreprinderea; se așeză pe scaun și luă la întîmplare unul dintre dosarele analizate pînă atunci și începu să calculeze... Cînd operația de verificare era terminată, își supse buzele, apoi după ce privi speriat spre fețele celor ce se adunară ciorchine în preajma lui, își îndreaptă spatele în scaun și, oftînd, se hotărî să zică:

— Achim unde-i? La așa ceva nu m-aș fi așteptat. Chemați-l!

— Parcă e plecat la poliție — spuse Iacob.

— Să dăm un telefon — propuse căpitanul. Să trimitem și o mașină după el. Ar fi bine să ne grăbim!

Din mașina întreprinderii, ce frână brusc pe prundișul din curte, coborîră doi lucrători de la biroul economic, încadrîndu-l pe Achim, de această dată foarte îngîndurat. Presupunea că cei de la poliție au găsit noi nereguli în acte, iar aducerea lui, cam forțată și sub escortă, din nou la sediul întreprinderii, nu era întîmplătoare. Pe Novac îl salută din priviri, iar în ochii directorului nu mai cutează să privească.

— Semnătura controlului financiar preventiv, de pe statele de plată, e a dumneavoastră? — întrebă căpitanul.

— Da. Este a mea — spuse el.

— În aceste state de plată — îi arată Novac cîteva dintre ele, au fost comise, mai bine zis strecurate cu bună știință, diferențe ce prezintă sume care ulterior au fost încasate de anumite persoane. Aveți cunoștință de așa ceva?

— Nu.

— În cîte două dintre statele de plată, ce poartă semnătura a doi economiști, au fost majorate cifrele ce reprezintă „totalul general“, sume care, după efectuarea plăților au luat alte căi.

— Încerc să înțeleg despre ce este vorba. Ce înseamnă să te increzi în unii oameni... — rosti Achim încet.

— Dar cum se poate așa ceva? Mai bine ne-ați spune căror persoane aparțin semnăturile de pe statele de plată de la indicativul „Întocmit“ — vru să afle Novac.

— Fostelor economiste: Liliana Balica și Maria Orza! — zise Achim, retrăgîndu-și privirea de pe dosar.

— Interesant! — exclamă Novac. Aici se vorbește numai de „foști“ și de „foste“. Cum devine cazul?...

— La propunerea Adrianei Goga, au fost trecute din funcția de economist în cea de contabil, chiar de la numirea ei, pe motivul că lucrau neglijent și în noile lor funcții se aflau mereu sub directa supraveghere a Adrianei.

— Cred că a avut dreptate! Unde se află acum cele două contabile?

— Programul lor pentru astăzi s-a terminat...

— Sînt plecate la o nuntă — interveni Anton. La noi în birou se află o invitație de nuntă, iar din ea putem afla unde au plecat.

— Pot să văd și eu invitația? — se rugă Novac.

Căpitanul citi cu mare atenție invitația și se încruntă la gândul că va trebui să facă un drum lung și obositor în fapt de seară, departe, undeva într-o comună situată la poalele Felea-cului.

— Plecați în după amiaza aceasta? — se interesă Ursan.

Novac își consultă ceasul, pe urmă bătu de câteva ori cu degetul în masă și, întorcându-se spre locotenent, spuse înce-tișor:

— La ora trei trebuie să fim la sediu să predăm dosarul celui care va prelua cazul, de fapt, cazurile. Te-aș ruga pe tine să te ocupi de acest lucru, fiindcă eu trebuie să plec. Coman-dantul va fi și el acolo, tot la ora trei, și va trebui să-i comu-nici ce am descoperit până acum și ce am de gând să fac.

— Din acest moment vom prelua noi ostilitățile! — se oferi unul dintre ofițerii care îl însoțiră pe Achim.

— Din punct de vedere financiar, da. Mai rămân însă o serie de chestiuni pe care trebuie să le rezolvăm noi, în legătură cu dispariția Adrianei Goga și mai avem de rezolvat și alte pro-bleme...

— Drept să vă spun — reluă ofițerul — lucrez de optspre-zece ani în domeniul economic, dar metoda asta încă n-a mai fost aplicată de nimeni până acum.

Mașina cu care venise Achim, îi duse pe Novac și pe loco-tenent până în centrul orașului.

— Rebusică, ai ceva bani la tine?

— Am destui. Azi dimineață am luat prima mea soldă. Dumneavoastră nu i-ați scos? Sau, poate ați și uitat că mai există retribuții pe lumea asta — glumi Ursan!

— N-am avut vreme.

Locotenentul scoase din buzunar un plic de culoare al-bastră, în care se aflau primii lui bani, din care îi oferi lui Novac un teanc de bancnote de cîte o sută de lei.

— Ce faceți cu atîta bănet? Doar n-o să dați și o fugă pînă la Cluj, unde se poate face un chef, ca pe vremea...

— Cînd eram student și puteam face chefuri, cum spui tu, nu aveam bani, iar acum cînd mai sînt ceva parale la dispozi-ție, nu pot să dispun nici măcar de atîta timp ca să mă destind puțin. Dar despre acest lucru vom mai vorbi cînd o să fii și tu familist... Cînd plec la drum îmi place să am întotdeauna bani la mine. Nu se știe niciodată ce se poate întîmpla și, gîn-dește-te, mă duc la o nuntă cu dar! E ultima din acest sezon și n-aș vrea s-o scap nici în ruptul capului!

Novac privi în ochii locotenentului, zimbându-i acestuia, de parcă s-ar fi despărțit pentru totdeauna:

— Colaborarea noastră se încheie aici! Rezultatul ei, se află în dosarul pe care trebuie să-l predai celui ce va prelua cazul. Dacă aveam și noi ceva mai multă experiență și mai mult noroc, poate acum îți făceam un apropo discret să dai o bere la prima ta leafă...

— Așa, parcă nu pot da? — sări Ursan.

— O răcoritoare ar merge — propuse Novac, conciliator. Dar repede... \

Își băură citronada la mare repezeală, într-o cofetărie mai puțin aglomerată. La ieșire, căpitanul își aprinse o țigară. Coborau spre semafor și culoarea roșie ce se ivi în ochiul de sticlă îi determină să se oprească. Discutau ceva foarte captivant, din moment ce neglijau culoarea ce le permitea să traverseze strada, de acum.

— Ce ar fi să dăm o fugă pînă pe strada Îngustă, poate găsim o pereche de pantofi ce ne-ar putea interesa — zise Novac, agățîndu-se de puținele minute ce le mai avea la dispoziție.

— Așa să fie! — se învoi locotenentul.

Fete tinere se opreau și priveau spre marele ceas floral, veștejit acum, în prag de iarnă, situat în centrul orașului, aruncîndu-le celor doi, aflați în imediata apropiere, priviri curioase. Dincolo de trecerea de pietoni se întindea strada Piezișă, pe care curgea un șuvoi de lume, în care cei doi se avîntară peste cîteva minute. După ce s-au oprit și au privit prin geamul de la Consignația, începură să abordeze străduța, cînd tînd apoi la dreapta.

— Acum exact o săptămînă, la această oră, a avut loc explozia! — spuse Novac, cînd ajunseră în fața imobilului cu numărul doisprezece.

— Ați calculat bine, să ajungem la două și jumătate fix, — constată Ursan, privindu-și ceasul. Numai că, astăzi nu mai este zi de salariu, deci nu mai putem relua „faza“, ca să vorbim în termeni sportivi.

— Vreau să văd, oare nu cumva casierita Zita Suman are cunoștință de banii ce rămîneau în urma plăților, iar tu poți continua cercetările și ar fi potrivit ca astăzi după amiază să verifici toată încălțămîntea din bloc. Să vedem noi dacă frumoasa vrăjitoare e acasă. Apăsară pe rînd butonul soneriei apartamentului patru, dar nu le răspunse nimeni.

— Nu sînt acasă — se auzi o voce de la etaj. Administratorul cobora încet scările, ținînd în mînă un tabel în care erau trecuți toți locatarii blocului. Desigur, încerca să încaseze cheltuielile comune sau poate consumul pe luna precedentă. Cînd se apropie de cei doi, îi salută spunînd: Au plecat încă de azi dimineață. Doamna Zita zicea că abia apucă să facă o baie la băile Felix. Administratorul se opri în fața lor. Ursan, urmărind cu privirea pe lista ținută în mînă de acesta, constată că aproape toți cei înscriși pe tabel au semnat în dreptul numelui lor.

— Văd că o parte dintre ei n-au achitat banii, însă cei mai mulți...

— Da... aproape toți sînt acasă. Frigul îi mai adună pe oameni la căldură — rosti mătăhălosul,

— Mai tirziu o să trec pe la dumneavoastră! — îl preveni Ursan. Cam la ce oră îi găsesc pe toți locatarii la casele lor?

— Cel mai bine ar fi să veniți după ora cinci — îl asigură administratorul. E nevoie și de mine cînd o să vă reîntoarceți?

— S-ar putea să fie nevoie — spuse absent Ursan. La revedere!

La capătul străzii, lângă indicatorul de circulație, ascuns pe jumătate între crengile copacilor, căpitanul zise:

— E aproape ora trei. Tu vei merge să predai dosarul și nu uita să faci precizările necesare pentru datele cumulate în ultimul moment, prin care, eventual, îi poți ajuta pe cei care preiau cazul, să îi prindă mai repede pe răufăcători. Eu plec la nunta cu dar...

— Cum s-ar zice: dosarul îl predăm, dar cazul, nu! — spuse Ursan. Apoi întrebă: Cu ce mașină o să plecați? Mașina de serviciu e ocupată.

— Cu a mea. Și așa, de cînd cu necazurile astea, a postit destul.

— Drum bun și... distracție plăcută! — îi ură Ursan!

— Mulțumesc, așijderea! — zîmbi Novac.

Își strînseseră mîinile cu căldură, iar Novac îl ciupi ușor de obraz pe tînărul locotenent.. Ursan se oprea des, privind cum spatele lat al căpitanului dispărea prin mulțimea străzii, ca o vîlurire multicoloră...

CAPITOLUL X

DEMARAJ SPRE INVERN

— Simbătă —

Cei ai casei erau adunați ciorchine în fața televizorului urmărind meciul de fotbal. Căpitanul deschise ușa și, ca la un ordin, toți cei șase copiii tăbăriră asupra lui. Ăla Micu', aflat mai aproape de ușă, de astă dată reuși să-i sară în brațe și acum îl strîngea puternic de gît, ca să nu-l piardă ca în serile precedente. Se gîndea, desigur, la partida de călărie ce trebuia să urmeze și care nu putea avea loc dacă nu era și calul la îndemînă.

— Ultima etapă s-a terminat miercuri, din cîte știu — spuse Novac surprins, cînd își dădu seama că pe ecran evoluau două echipe ce își disputau un meci restanță din penultima etapă de campionat, care trebuia, în mod obligatoriu, să se desfășoare sîmbăta trecută.

— A fost amînată din cauza ceții. Tu nu știi ce ceață a fost? — îl muștră fiica sa cea mare. Mai bine că a fost așa, acum o putem urmări la televizor.

Cînd pe micul ecran evolua echipa din orașul lor, toți ai familiei se adunau, ca și acum, și urmăreau partida cu suflul la gură. Din meciul ce se transmitea se prezentau ultimele secvențe. „Ce greșală am putut să fac — își zise Novac — tocmai eu care, sînt sportiv de meserie: să nu știu că echipa locală are un meci restanță, amînat din cauza ceții! Măcar dacă aș ști că nu e singura greșală pe care am comis-o de o săptămînă încoace!”

Se înserase.

Căpitanul răscoli toată garderoba, pînă găsi costumul preferat. Căuta o cravată care să se potrivească la culoarea gri a

nainelor, în timp ce nevastă-sa îi pregătea ceva de mâncare. Deschise ușa la baie și, după ce făcuse un duș la rezezeală, se apucă să se bărbierească în timpul scurt ce îi mai rămase și în care își propuse să se încadreze pînă la plecare.

Reuși cu mare greutate să-și scoată mașina din curte, din cauza mormanului de pămînt lăsat aproape de poartă de către instalatorii ce schimbau conducta de canalizare. Apoi demară scurt spre intersecție, rulînd pe un drum pavat cu piatră cubică, ce îl dirija spre șoseaua principală. Deși era seară tîrzie, forfota de lume și mașini nu contenise încă. Crăpă geamul din stînga sa, atît cît să iasă fumul de țigară și să audă zgomotul aparte al mecanismului de rulare al mașinii, care-i ținea o plăcută companie întotdeauna cînd călătorea singur pe distanțe mari. Cum puține porțiuni din asfalt erau umede, căpitanul păstra o viteză constantă în mers, doar uneori încetineea, și aceasta se întîmpla atunci cînd șoferii de pe marile camioane de transport uitau să aprindă faza de întîlnire sau aveau farurile prost reglate. După cîteva tatonări, reuși să stabilească poziția precisă a radiatorului de încălzire în raport cu geamul întredeschis de la portieră; își aprinse o nouă țigară și redusese viteza binișor, apoi se opri: două bariere coborau încet și barau șoseaua în așteptarea trenului ce nu se grăbea să sosească...

După o jumătate de oră de mers mașina semnaliză stînga și se avîntă pe drumul spre Cluj. Nu trecuse nici un sfert de oră de mers și o tablă indicatoare îl avertiza că pentru a ajunge în satul cu... nunta, trebuia neapărat să vireze în dreapta. Era un drum asfaltat de curînd, mărginit cu plop plantati într-o perfectă linie dreaptă, care prin parbriz își unduiau chipul în clătinarea lunară dintre coline. Nu trebuise să întrebe unde avea loc nunta, deoarece imediat cînd intră în sat, în curtea mare a căminului cultural lumea ce se bulucea pe poarta împodobită cu crengi de brad, indicînd cu siguranță locul unde avea să le găsească pe cele două contabile: Liliana Balica și Maria Orza. Novac le depistă ușor, undeva lîngă masa mirilor. Luă rapid o mutră de petrecăreț, încercînd cu greu să avanseze printre mesele ticsite de nuntași. Le salută vesel și, cu un semn discret, le chemă spre ieșire.

Fetele se dezmeticiră greu.

Căpitanul se retrase de-o parte, iar cînd fetele se apropiară de el renunță la mutra de nuntaș, adresîndu-li-se pe un ton pe care cele două fete îl mai auziră:

— Vă caut, de mult...

— Cu noi aveți treabă? — se mirară fetele.

— Da! Vă rog, avem de lămurit o situație cam delicată, ce s-a ivit în urma efectuării unui control de ultimă oră la întreprinderea la care lucrați.

— Despre ce este vorba? — întrebă Liliana.

— În unele state de plată, pe care voi le-ați întocmit, există diferențe între rubrica „rest de plată” și „total general”, care e de cîte zece mii de lei la fiecare stat iar per total au ieșit peste două sute de mii lei, cel puțin pînă am participat și eu la verificări. Cifre, constituind sume care au fost însușite în mod sistematic, fie de persoanele care le-au întocmit, fie de alte persoane. Din acest motiv m-am echipat pentru nuntă, iar pe voi vă poftesc să vă pregătiți de plecare; lucrurile trebuiesc lămurite în fața organelor competente...

În loc de răspuns, Novac citi spaima, care înnoiră chipul celor două tinere, ce priveau una spre cealaltă cu disperare și teamă.

— Va trebui să mă urmați! — le reaminti Novac scopul drumului făcut de el tocmai pînă în această localitate.

— Nu știm despre ce este vorba... nu ne dăm seama — zise Liliana, privind în ochii mirați ai Mariei.

— Vă rog să vă grăbiți, se pare că o să avem cam multă treabă... Faceți în așa fel încît să nu observe nimeni că sînteți supărate: lăsați cadourile și spuneți că trebuie să plecați de urgență... undeva.

Maria, îmbrăcată într-un pardesiu roșu se îndreaptă prin mulțime, întorcîndu-se apoi peste cîteva minute, printre mese, ținînd într-o mină două poșete și în cealaltă scurta de lină a Lilianei.

Plînsете și sughițuri se auzeau de pe bancheta din spate.

— Noi nu am băgat nici un ban în buzunar! Cum să facem așa ceva — se tînguia Maria.

— Dacă nu sînteți vinovate, atunci nu mai e cazul să vă faceți probleme... Va trebui să dovediți cum au apărut diferențele și mai ales, cine a luat banii statului. V-am mai spus, suma este foarte mare, prin urmare pedeapsa va fi pe măsură.

— Maria, nu ții minte că la început, cînd am fost angajate, noi îi dădeam statele de plată casieritei ca să le verifice; ea le copia din nou iar la urmă, după ce greșelile erau corectate, doar le semnam?

— De cînd un casier verifică statele de plată ale unei întreprinderi? — observă căpitanul.

— Cum să vă spunem... Când eram economiste, chiar după angajare, ne descurcam mai greu cu actele. Atunci ni se cerea de către contabilul șef să prezentăm de urgență statele de plată pentru verificare și centralizare și trebuia să mai prezentăm și celelalte acte pentru încheierea lunii... Întotdeauna eram în criză de timp, iar doamna Zita ne venea în ajutor; lua statele de plată și le recalcula, apoi tot ea le trecea pe curat, iar noi doar le semnam. La bancă nu se poate merge cu mîzgălituri... După ce le semnam, le dam contabilului șef să le verifice și să le centralizeze. Noi nu am luat nici un ban în plus!

— Aha! — mîrri cu răutate Novac. Vasăzică mai sînt și alți coautori la afacerea asta!

— Ajutați-ne! se rugă Maria. Nu noi am falsificat datele. Doar le semnam, după ce doamna Zita le întocmea. Credeți-ne!

— Acum va trebui să stau de vorbă și cu casierita. Dar unde pot să o găsesc? A plecat de dimineață spre băile Felix și de la noapte de la ora zero are pașaport de trecere peste graniță. Dacă n-o să ajung la ora aceea, n-o să puteți da vina pe nimeni.

— Doamna Zita le întocmea...

Și, dintr-o dată, de cînd auzise cuvîntul Zita, gîndurile căpitanului se aprinseră instantaneu. Zita! Zita Suman! Vrăjitoarea...

Își privi automat ceasul și frînă brusc! Simți apoi cum greutatea corpurilor celor două fete apăsă bancheta din față. Se afla la intersecția cu șoseaua națională. Calculă repede: deși semnalizase spre Turda — de care era mai aproape — comută maneta spre... Cluj. Zita i se afla în drum, iar timpul scurt care-l mai avea la dispoziție parcă nu-i mai ajungea. Timpul!... Ora Zero! Mai era puțin pînă la ora Zero cînd, Zita putea trece granița. Porni de pe loc cu viteza a doua, ambalînd profund accelerația. Mașina demară scurt! Cauciucurile se porniră într-un fluierat amenințător. Caroseria balansă sacadat în toate planurile, scîrțîind din mecanismul de suspensie subit încercat. Demară într-o cursă infernală, un drum spre... Infern! În mai puțin de cîțiva metri, acul vitezometrului depăși cifra o sută... Din spate, de pe banchetă, nu se mai auzea nimic. Absolut nimic. Doar un muget, un vuiet de efortare al motorului care minca la repezeală metrij ce se întindeau de-a lungul drumului în pantă, pe care era strunit, trepanînd cele trei cranii angajate într-o cursă contra cronometru. Într-o cursă imposibilă. Pe viață și moarte. Era cursa spre Zita. Cursa spre In-

fern. Astrul nopții, ivit pe neașteptate, mîngîia cu razele sale reci cutia albă, metalică ce zbura, zbura... „Mi-a făcut-o! După ce ne-am convins că alibiul ei este inatacabil, am încercat să-i dau senzația că poate lucra în voie. Am considerat că în cazul în care are totuși un amestec în această afacere, îi dau certitudinea că a scăpat, astfel că putea să acționeze fără să mai fie sub imperiul suspectării. Și a acționat! Dar a încălcat o înțelegere. A uitat să ne anunțe că va părăsi localitatea. În mod legal, am greșit! Favorizarea aplicării vizei pe pașaport, precum și eliberarea lui pentru a doua zi, contravin legilor de urmărire penală. Cine mă poate crede? Nu putea să o ucidă pe Adriana Goga: la acea oră se afla în casieria unității, eliberînd salariile angajaților. Și atunci? Trebuie să mai văd încă o dată, dacă am să mai pot, ochii aceia verzui care, culmea, mi-au inspirat totuși, încredere. Și, totuși, a avut un amestec în toate tragediile astea! — Își zise căpitanul, rămînînd cu privirea fixă pe acul de la bord ce cobora încet. Urcau Dealul Feleacului!

Un cer cu lună plină, inundat de stele, lumina ca în plină zi. Poate pentru sufletul lui mohorît s-ar fi potrivit mai bine timpul cu ceață densă și persistentă din zilele trecute. Dar timpul... Timpul!. Își privi din nou ceasul. Privi din nou spre acul de la bord. Simți în ceafă un glob de foc! Ce ardea! Ardea... Acum cobora cu precauție dealul Feleacului avînd viteza redusă simțitor, cînd se apropie de „curba morții“, mulțumit oarecum că migrena de adineauri parcă îl mai slăbise. Își mai aruncă o dată privirile asupra panoramei orașului în care își făcuse studenția; gîndurile zburîndu-i pentru cîteva clipe la anii fericiți cînd se număra printre tîinerii studenți... „Ce vremuri au mai fost!“... Deodată frînă brusc. Năpădit de gîndurile și amintirile fierbînti ale tinereții, era oft pe-aici să intre într-o mașină aflată cu partea din față în șanț. În fața ei o altă mașină era oprită la cîteva centimetri de un microbus, aflat de-a latul șoselei, care bloca circulația în ambele sensuri. Novac opri motorul, trase frîna de mînă și după ce se descătușă din centura de siguranță, coborî. Simți deodată aerul rece și curat al nopții. Accidentul avuse loc doar cu cîteva clipe înainte de sosirea lui. Explozia unui cauciuc de la o roată din față a microbusului, îi surprinseseră nepregătiți pe cei doi conducători auto aflați în mașinile din spatele lui, astfel încît prima a frînat brusc, iar cea de-a doua, frînînd și ea, a ajuns cu fața în șanțul dalat din dreapta șoselei. După bagajele ce atîrnau deasupra microbusului, Novac deduse că în el se afla o formație de muzicanți, ce se deplasau pentru susținerea unui concert. „Cam prea mare e

toba aceea — își zise el, desigur vor da un spectacol retro!“ După ce se convinsese că nici una dintre persoanele din cele trei autovehicule nu era în pericol, căpitanul se retrase în mașina lui, privindu-și din nou cu nerăbdare ceasul, făcând tot soiul de calcule ... Dădu îngîndurat din cap și deveni atent, auzind șuierul ce despica liniștea nopții, declanșat de mașina Circulației ce venea către locul accidentului. Prima grijă a celor de la „circulație“, a fost să descongестioneze șoseaua, după ce analizară cauzele evenimentului. Hotărît lucru, mașina din șanț nu mai putea circula datorită radiatorului spart, din care începuse să se scurgă un lichid brun-roșcat, ce se prelingea pe dalele de beton ale șanțului.

Luîndu-și din nou ochii de pe ceas, pe care-l privea cu nerăbdare, Novac observă că uriașa și demodată tobă de pe microbus se mișcă puțin. Puse totul pe seama oboselii. Mai reținu apoi pe rețină numeroasele lumini din depărtare, ce dădeau conturul marilor cartiere nou construite. Mașina lui Novac se urni, iar el își aruncă încă o dată privirea asupra microbusului ce părea un animal ostil, care stă la pîndă, sub înșingurata lumină ce se revărsa din apus ...

La stația de benzină de la intrarea în oraș făcu plinul rezervorului, pornind apoi în iureș pe șoseaua lată, pe care n-o mai străbătuse de atîția ani ...

De la Poliția din Cluj îi anunță pe cei de la sediu că itinerarul pe care se va înscrie de acum va fi cu totul altul. Și, pînă ce formele pentru arestul preventiv al fetelor fură întocmite, transmise Poliției din Oradea semnalmentele mașinii care nu trebuia sub nici o formă să treacă frontierele țării, începînd cu ora zero ... Și ora aceea era atît de aproape. Dar el voia să ajungă la timp!

— Mă luați și pe mine pînă în centru? — se rugă un maior, care tocmai își încheiase misiunea pentru ziua aceea.

Pe maior îl lăsă cu ceva mai sus de Casa de cultură a studenților pe care, o privi nostalgic și un zîmbet îi înflori pe buze și în ochi cînd trecu pe lingă cofetăria „Croco“, dar se ținu tare și alungă toate nălucirile lumii vechi, căci el trebuia să aparțină acum, mai mult ca oricînd, prezentului ...

Depăși un troleibuz, a cărui legătură electrică, ce culisa deasupra, emitea un val continuu de scînteii.

Multitudinea de culori străvezii ale farurilor de la mașini, părea să depună pe volan și pe tabloul de bord un praf auriu pe care putea să-l îndepărteze cu mîna și, dintr-o dată șoseaua,

înaintea sa, păru mai întunecată. Doar zgomotul roților îi țineau companie gândurilor sale care învîrteau tot felul de ipoteze despre finalul acestui drum. „Dar dacă n-au înțeles bine numărul mașinii? Sau folosesc, pentru a deruta, mașina altcuiva? Orice este posibil! Așa că trebuie să ajung negreșit la frontieră înainte de ora zero. Numai dacă motorul nu mă va lăsa în pană. Nu! Trebuie să ajung!” Și aceste curbe strînse și numeroase nu-l lăsa să cîștige timp... Roțile fluierau din nou, trezite și ele parcă din amortșeala ce se instalase înainte de ultima curbă. Apucă la drum drept, întins. Urutul motorului nu se mai auzea, și acul de la bord sălta sistematic, avînd intenția de a nu se mai opri. Niște faruri prost reglate, determină să strîngă puternic de volan și să tragă binișor în dreapta, continuînd însă să ruleze. La voia întîmplării... Dar pericolul a trecut! Depăși cu greu un șir de camioane uriașe, interminabile... Și din nou cu ochii pe ceas. Speranțele renășteau. Mașina, motorul își făceau din plin datoria, funcționînd perfect. „Dar dacă tocmai acum, întîlnind-o pe Zita, tot nu îl prind pe criminal. Dar de ce nu a respectat consemnul stabilit, neanunțînd părăsirea localității? Ceva, nu e suficient de clar...”

CAPITOLUL XI

INCIDENT LA FRONTIERA

— Duminică —

După ce se întoarse din vizita făcută locatarilor din imobilul cu numărul doisprezece, de pe strada Îngustă, Ursan așează cu grijă o cutie de carton, în care se aflau o pereche de pantofi bărbătești, și privindu-le desenul tălpilor, încercă o mare satisfacție; apoi, surizînd, îi analiză din nou și zîmbi acru cînd își aminti că încă nu știa cui îi aparțin. Luă cutia subsuoară și coborî spre camera ofițerului de serviciu, unde, peste puțin timp, trebuia să-și ia postul în primire.

Locotenentul formă pentru prima oară în acea noapte numărul de telefon al locuinței comandantului și-i raportă acestuia:

— Două tinere, pe numele lor: Liliana Balica și Maria Orza, implicate în delapidările de care v-am informat ieri după masă, au sosit la sediul nostru acum cinci minute, la ora doisprezece și zece minute, aduse de o mașină a Poliției municipiului Cluj.

— Orice alt element nou apărut în legătură cu cazul Adriana Goga doresc să-mi parvină imediat — se auzi în receptor vocea plină de rezonanță a locotenent-colonelului Filip, pe care Ursan și-l închipuia cu ochelarii alunecîndu-i spre vîrfurile nasului.

— Să trăiți! Am înțeles! — se conformă Ursan, privind apoi spre cele două tinere speriate, din fața sa, care constituiau primul transport expedit de Novac în această incursiune pe drumul adevărului. Pletele Lilianeî îi amintiră locotenentului de blonda pe care i-o recomandase Mimi și pe care nu o mai văzuse din seara aceea, deoarece timpul nu-i permisesese.

Se apropia miezul nopții, cînd Novac se adresă unui lucrător vamal de la punctul de frontieră:

— Aici aveți datele complete cu numele persoanelor și numărul de circulație al autoturismului care trebuie reținut. Am comunicat încă din Cluj aceste date și superiorilor voștri! — se adresă de astă dată Novac unui locotenent, prezent la vamă în acea noapte caldă de noiembrie.

— Da. Le-am permis și noi! Deja au fost luate măsurile corespunzătoare, iar un echipaj de-al nostru se află în căutarea mașinii. Oftă ușurat. Scăpase de un calvar, dar va trebui să îndure altul. Și apoi, după o scurtă pauză de relax, se așeză în mașină cu intenția vădită de a-și trage puțin sufletul. Simțea o căldură ce începuse să-i alunece pe șira spinării. Lăsă capul să-i cadă pe volan... De cînd plecase sudase țigară la țigară și acum simțea o usturime insuportabilă în gît, iar în mădulare căldura aceea se permanentiza, ca rezultat al unei săptămîni de sollicitări maxime... Huruitul unui motor în apropiere îl energiză. Cel de la volan ambala motorul fără nici un rost chiar lîngă geamul deschis al mașinii, și o bună parte din fumul scos de eșapament intra pe portiera semideschisă. „Ăștia cînd dracu au mai sosit?“ — se întrebă căpitanul privindu-și mașinal ceasul. Era ora trei. Doar trei ore să fi trecut de cînd s-a despărțit de microbusul care avuse explozie la un cauciuc, în curba morții? Dacă ar mai pune la socoteală și timpul pierdut cu cei de la Circulație, înseamnă că microbusul a venit ca un bolid. „Uite și mașina care era să intre în microbus. Sînt sigur că au același itinerar!“ — constată Novac, muștrîndu-se că ațipise, timp în care cei urmăriți puteau trece granița, deoarece

locotenentul întâlnit la ora doisprezece nu mai era acolo. Era înlocuit cu un altul mai rotofei, mai înalt . . . Microbusul avansă încă câțiva metri, iar vameșii începură să-și facă datoria.

— Asta-i culmea! — exclamă Novac, sărind de pe banche-ta din spate unde se ghemuise de frig. „Tamburul, într-adevăr, se clatină! Am început să vorbesc singur!“ — își zise căpitanul. Coborî încet, cu ochii pironiți pe instrumentele muzicale îngrămădite pe microbus. „Da. Într-adevăr, se clatină!“ — se edifică Novac apropiindu-se de microbus,

Vameșul înmînă actele celor din microbus și le dădu cale liberă. Căpitanul țîșni din spatele microbusului, pipăindu-și cheile; se trînti lîngă volanul mașinii sale și porni brusc de pe loc. Ambală puternic, viră scurt și, în forță, prin spatele microbusului, iar peste o clipă frînă în fața acestuia, aflat pe punctul de a pleca de pe loc; bariera ridicată acordîndu-i deplină libertate de trecere. Frîna apăsată brutal scoase un scîrțîit strident și scurt! Toți cei de față alergau spre mașina lui Novac. Căpitanul trînti puternic portiera, își făcu cale liberă prin barajul viu din fața sa și din trei mișcări escaladă microbusul, îndreptîndu-se către uriașa și enigmatică tobă, care îi trezise atîta suspiciune. Încercă să desprindă ghergheful metalic de pe tamburină. Nereușind, se sprijini în genunchi, trăgînd cu nădejde de mîner.

— Ce cauți acolo, omule? Ai înebunit? — răcni vameșul, infuriat.

— Aici ați uitat să controlați! Dați-mi repede, un patent, un ciocan, sau altceva să desfac drăcia asta! Dar mai repede . . .

Căpitanul trase puternic, pînă rămase cu ghergheful în mînă. Îl aruncă undeva jos, auzindu-l cum zăngăne pe asfaltul rece. Apoi desprinsese cu ușurință capacul și îl dădu la o parte. Un val de căldură îi inunda fața! Cei prezenți priveau uimiți la străinul îmbrăcat în haine de nuntaș, cum ridica din tobă un ghemotoc care i se încolăcea în jurul gîtului, strîngîndu-l cu tărie. „Regulamentul face numeroase precizări cu privire la stăpînirea de sine, pe care trebuie să o aibă un lucrător de poliție în situații limită“ — își zise Novac. Acum nu mai putea

respecta litera regulamentului, din moment ce, lacrimi mari i se prelingeau pe obraz. Iubea atît de mult copiii!

— La ora două, a sosit și la noi poza copilului dispărut acum două zile din Brașov, de la acea școală specială — spuse locotenentul, sosit de curînd la vamă. Căutăm una și dăm de cu totul altceva. Interesant!

Novac încercă să scoată cîteva cuvinte de la drăgălașa făptură din brațele lui, dar strădania îi fusese răsplătită doar cu cîteva zîmbete. Deși nu mai era deloc speriat, copilul nu rosti nici un cuvînt. Era mut! Constatarea îl demoraliză pe căpitan. Formă repede numărul colegilor din Oradea.

— Da! Poliția sîntem!

— Novac la telefon.

— A. Da. Îmi amintesc! Ne-ați rugat să depistăm o mașină. Se află parcată în stațiunea Felix, iar proprietarii sînt cazați într-un hotel. Se află sub supravegherea noastră directă.

— Mulțumesc! A intervenit ceva deosebit, chiar acum am depistat copilul dat dispărut joi... Aș dori să asigurați transportul acestuia, precum și al persoanelor care îl aveau asupra lor.

— Aveți noroc și de data asta. Chiar acum vă pot trimite un echipaj care e liber.

— Va fi nevoie să plece la un drum ceva mai lung.

— Am înțeles despre ce este vorba!

Era duminică. Era ora șapte fără cîteva minute, dimineata. Ursan apucă receptorul, formînd pentru a doua oară numărul de telefon de la locuința comandantului.

— Locotenentul Ursan la aparat. Să trăiți! Acum cîteva clipe a sosit copilul iluzionistului Sima, găsit de căpitanul Novac în moment ce răpitorii încercau să-l treacă în mod fraudulos granițele țării...

— Ce vorbești acolo, măi? — se enervă Filip. Ce caută Novac tocmai la graniță? De cînd își permite să facă derogări de la consemnul stabilit? Parcă plecase la o nuntă după fetele acelea...

— Într-adevăr, acolo a plecat, dar urmele l-au condus pînă la frontieră. De fapt, ne-a dat telefon că se va abate de la traseul știut... Și-a ajuns tocmai la graniță, unde l-a găsit pe copil, iar copilul e, deja, aici!

— E culmea, căpitanul ăsta! Cazul la care lucrase a fost preluat, iar acum el trebuia să se pregătească pentru a pleca la un instructaj. Și el umblă pe unde îl taie capul...

— ...și-a transmis un mesaj!

— Ce mesaj?

— Un mesaj prin care îmi cere să plec de urgență la Brașov să o aduc pe bunica copilului, ca să-l recunoască... Eu trebuie să ies peste cinci minute și sînt nedormit, așa că, de condus nu pot conduce, eventual dacă îmi dați un șofer...

— În zece minute sînt la sediu și rezolv eu, așteaptă-mă! Dar ce fi mai trebuie lui Novac, din moment ce pe delapidatori i-a găsit? Țștia trebuie să recunoască cum au pus la cale moartea Adrianei Goga și cu asta am cam terminat... Copilul e, de asemenea, găsit! Cazul e preluat de altcineva, el ar trebui să se odihnească la această oră și nu să umble aiurea...

— Permiteți să raportez?

— Ce mai vrei?

— Din declarațiile celor două fete reiese că și alte persoane sînt implicate în delapidările de care e vorba... Copilul trebuie recunoscut, dar poate că va trebui să fie și crescut de cineva.

— Trimite mașina după mine! O întrebare: copilul seamănă cu cel din fotografie?

— El e!

— Trimite mașina!

Era al doilea transport expedit de căpitanul Novac.

Mașina soților Suman era parcată pe aleea unui părculeț, sub o salcie, aproape de intrarea principală în Băile Felix. Cineva avuse grijă să-i desumfle roțile, pentru orice eventualitate.

Cu șeful echipajului se întâlnește chiar în holul hotelului.

— Am primit ordin că fără dumneavoastră să nu acționez.

M-am rezumat la o strictă supraveghere a celor doi soți!

— Bine ați procedat!

— S-au sculat chiar acum. Ce facem?

— Am să fac o baie la repezeală, și apoi... Simt că oboseala m-a făcut praf și n-o să mai pot face față...

De câteva minute, căpitanul exersa stilurile de înot pe care le știa. Se bălăcea într-unul din bazinele cu apă fierbinte și binefăcătoare pentru organismul clienților prezenți în număr mare la băi, pentru această perioadă a anului. Se mai cufundă de câteva ori în apa caldă, apoi se opri din obositorul efort, chiar lângă orificiile prin care apa caldă din subteran pătrundea direct în bazin. O migrenă rebelă îi dădea tîrcoale tot mai des. Moleșea îl cuprinsese. Mai zăbovi preț de câteva clipe la marginea bazinului, parcă pentru a-și lua rămas bun de la apa binefăcătoare, apoi se mai cufundă încă o dată, îndreptîndu-se spre ieșire... Apa îi ajunsese pînă la bărbie; se săltă, dar rămase pentru o clipă nemișcat! Pe scările de la intrare se distingeau picioarele splendide ale unei femei aflate într-un costum de baie negru; picioarele coborau în apă, aducînd odată cu ele un corp armonios de pe care încă nu se șterse bronzul de astă-vară. Arătarea îi ului pe căpitan; îi căuta cu emoție privirile, dar nu observă mare lucru din pricina a doi ochelari mari și negri, ce îi acopereau o bună parte a feței. Picioarele îi ajunseră, în sfîrșit, în contact cu apa fierbinte din bazin, iar vîrful acestora se bălăcea ușurel, sondînd grațios temperatura apei. Cînd făcu primul pas, efectul îi provocă femeii o tresărire, dezvelindu-i dinții dedesubt. „Asta e mama copilului! Asta e femeia din filmul lui Ursan!” — își zise Novac, apoi cu voce tare:

— Asta e Zita Suman!

— Excelent, căpitane! Dar ce treburi te-au adus tocmai aici?

— Se pare că același motiv ne poartă pe amîndoi destul de departe de casele noastre — replică Novac. Era vorba de un rămășag. Pe un sărut! L-am cîștigat!

— Dacă ne-ar vedea cineva împreună, sînt sigură că ar intra la bănuiele, cum că mi-ai face curte — zîmbi Zita, bălăcin-du-și vîrfurile degetelor în apa caldă.

— Și noi, cetățenii de rînd, care avem copii, mai greșim cîteodată.

— Depinde cu cine greșim!

— Asta, într-adevăr, contează!

— Ce vînturi te poartă pe aici, căpitane? — întrebă Zita din nou.

— Caut cu disperare o femeie frumoasă care în ultima săptămînă mi-a făcut cam multe dureri de cap și, culmea, tot ea reușește să mi le îndepărteze.

Căpitanul își concentrează privirea să poată pătrunde prin ochelarii Zitei și aceasta, știind parcă de intenția lui, prinse cu mîinile ramele metalice, trăgîndu-le ușor.

Căpitanul constată din nou că îngrozitoarea migrenă îi dispăruse.

— Cine este femeia aceea care...

— Dumneavoastră, frumoasă doamnă!

Chipul Zitei rămase impasibil.

— Și de ce, mă rog, mă căutați cu atîta înverșunare?

— Ca să vă răpesc!

— Ca în basme...

— Însă nu definitiv, ci pe un timp, totuși, limitat.

— Și după aceea?

— Depinde de felul cum o să vă purtați. Din acest moment vă aflați la dispoziția mea — spuse sobru Novac, urcînd scările și oprindu-se lîngă Zita.

Pe fața ei căpitanul citi o expresie ciudată.

— Pot afla și eu pentru ce o să mă răpiți?

— Pentru însușirea unei sume foarte mari de bani din fondul întreprinderii la care ați lucrat și...

— Ajunge, căpitane!

— N-aș crede că numai pentru atît...

— Altceva, pentru ce?

— Ca asasin prezumtiv al Adrianei Goga, al iluzionistului Sima și al minorului George Maxim. Ar mai fi și altele, dar aici nu e locul cel mai potrivit, poate că în altă parte...

— Dacă numai prezumtiv, atunci nu e chiar atât de rău!
— Soțul dumneavoastră, unde se află acum?
— În bazinul celălalt. Lui îi priește apa mai caldă. Nu l
înțeleg cum o poate suporta!

— Comunicați-i să se grăbească. Cineva i-a luat ventilele
de la roți și o să trebuiască să dea cam mult la pompă...

... Un duș rece, înainte, cred că nu i-ar strica. Poate nici
mie!

— Poate nici mie — se asocie Zita. Am o rugămintă, reluă
ea când ajunseră în hotel...

— Să aud!

— La ora zece trebuie să fim la vamă...

— V-am îndeplinit și alte rugăminți, dar m-au cam costat.
Acum pe aceasta v-am îndeplinit-o chiar fără să mă rugați. Nu
mai e cazul! Copilul se află de acum pe mâini bune...

Zita se agită instantaneu:

— Unde? Ce-i cu copilul? A pățit ceva? Dar...

— Nu vă agitați, doamnă! V-am spus: copilul e pe mâini
bune. Se află în siguranță. Era, cât pe aici, să se asfixieze. Cui l-a
putut veni o asemenea idee?

— Lui Ionel!

— Omul ăsta! ... Și din acest motiv nu ați fost curioasă să
așteptați copilul la graniță?

— A fost ideea lui.

— Numai de curiozități am avut parte în ultimul timp.
Dar... era să nu vă recunosc eu ochelarii ăștia.

— Și era să mă confundați cu cineva, nu?

— Da... cu femeia care a participat miercuri la înmormin-
tarea unui iluzionist, tocmai la Brașov, făcând totul ca să-și re-
vadă copilul și mai puțin pe tatăl acestuia.

— Fiți sigur că nu mă confundați. Eu sînt femeia!

Răspunsul a fost neașteptat pentru căpitan și în loc să mai
zică ceva, îi făcu semn să se grăbească. Ajunși în holul hotelu-
lui, Novac preciză:

— Garda de onoare vă va însoți pe acest drum!

Ionel Suman apăsă de zor pompa, străduindu-se să umfle
cauciucurile turtite pe prundișul aleii.

CAPITOLUL XII

CINE A UCIS-O PE ADRIANA GOGA?

— Duminică —

Al treilea convoi, și ultimul, expedit de Novac, ajunsese la destinație imediat după orele amiezii, ale acelei duminici lungi și triste de noiembrie...

Locotenent-colonelul Filip, aștepta cu nerăbdare întâlnirea cu Novac... Ochelarii îi alunecară din nou spre vârful nasului, iar atunci când căpitanul deschise ușa, îl privi pe acesta cu o vie curiozitate pe deasupra ramelor. Puse pe masă una dintre declarațiile celor două contabile:

— Cum îți explici prezența tocmai la graniță, din moment ce consemnul era doar pentru nuntă?

Novac se aștepta să fie primit cu o astfel de întrebare. Era pregătit pentru o altfel de primire.

— Urmele m-au dus până la frontieră! Dacă mai întârziam puțin, infractorii puteau trece granițele țării. Eram în criză de timp și, totuși, am reușit să dau telefon la sediu, numai că...

— De la mine reține un lucru: întotdeauna să respecti cu sfîntenie regulamentul! Dar Novac știa că nu acesta este motivul pentru care Filip îl admonestase ci, inițiativa lui de a favoriza aplicarea vizei pe pașapoartele soților Suman. Dar atunci când făcuse acest lucru, nici cea mai vagă urmă nu îi conduse spre Zita. Ea deținea un alibi perfect, ca și soțul ei, de altfel.

Comandantul schimbă tonul și socoti că încheie această afacere murdară.

— Persoanele care au avut asupra lor pe copilul răpit, declară că nu au nici un amestec în încercarea de a trece peste graniță persoana în cauză, mai mult, unul dintre bătrînii care fac parte din vechea orchestră, la vederea lui Suman, cînd a coborît din mașina cu care l-ați adus, a socotit că au fost duși în eroare... de acest Suman. Cred că nu mai are nici un sens să-i mai reținem și așa nu știu cum o să fie prezenți mîine la Viena, unde se vor întîlni mai multe orchestre care au făcut gloria muzicii prin anii...

— Ionel Suman a declarat că lui i-a venit ideea aia năstrușnică, iar orchestranții habar n-au avut...

— Cu ăștia am terminat!... Din declarațiile celor două contabile, reiese că: Zita Suman le întocmea statele de plată, strecurînd cifrele de care numai ea știa, iar cele două tinere doar semnau statele de plată la indicativul „întocmit“. Ele au partea lor de vină, dar asta e o chestiune ce mai poate aștepta. Să intre Zita Suman!

Roșcovana făcu doi pași timizi; se opriase aproape de masa comandantului, în timp ce un locotenent, de la o altă masă, declanșă magnetofonul, apoi începu să stenografieze interogatoriul.

Filip se adresă căpitanului:

— Suma exactă, delapidată din fondul întreprinderii, este de două sute treizeci mii lei... Dumneata ai verificat și ai întocmit statele de plată pentru cele două economiste în acea vreme și ai majorat sistematic „totalul general“ la fiecare stat de plată cu cîte zece mii lei, sumă care după efectuarea plăților rămînea disponibilă, însușind-o! Recunoști acest lucru?

— Da; recunosc! — răspunse Zita, privind spre Novac, ce stătea pe un scaun la masa comandantului.

— Ați avut, în urma unor relații intime, un copil cu Iulian Sima?

— Da!

— Sînteți suspectată de asasinarea Adrianței Goga! Ce amestec aveți în uciderea acestei femei?

— Nici unul. Nu eu am omorît-o!

— Nici în punerea la cale a morții lui Sima nu aveți nici un amestec? Vă atrag atenția că, în cazul în care o să ne ajutați în munca noastră, prin simplul fapt că recunoașteți deschis ceea ce ați comis, pedeapsa vă va fi mult redusă.

— Vă spun deschis, așa cum cereți dumneavoastră, că nu am omorât pe nimeni, nici măcar o gîză nu sînt în stare să strîvesc...

Filip reveni cu o altă întrebare.

— În ce scopuri ați delapidat o sumă atît de mare?

— Copilul nu vorbește... Am luat acești bani și, prin excursiile pe care le-am făcut în străinătate, i-am transformat în valută. Nu m-am atins de nici un ban... Voiam să-i fac copilului o operație sau un tratament special... Banii îi am în mășină...

— De ce nu ați cerut oficial acest lucru? Nu mai era nevoie să vă puneți libertatea în pericol. De altfel, în țară sînt medici foarte buni, poate știți că sînt destui străini care vin să se trateze la medicii noștri...

— Medicii din țară mi-au spus că o asemenea operație nu poate să reușească și nu au vrut să se angajeze... Știți, copilul... e mut! Zita izbucni în plîns, apoi, în timp ce ofta, mai adăugă: Copilul nu e pe numele meu și după ce a murit Iulian a trebuit să-l iau...

— Nu vi se pare că moartea Adrianei Goga are o strînsă legătură cu banii pe care i-ați sustras?

— Așa se pare...

Tîrîitul telefonului întrerupse interogatoriul, iar comandantul, după o discuție scurtă, spuse:

— Căpitane Novac, eu trebuie să plec, urgent, undeva! Te rog să continui tu.

Zita își făcu ochii mici și, cum avea capul dat puțin într-o parte, se uita rugător spre căpitan. Acesta se instalează în biroul comandantului și, privind înspre ușă, apăsă pe un buton alb:

— Să fie aduș minorul Dan Sima!

Fața roșcovanei se învioră brusc și ochii ei îi mulțumeau căpitanului, așa cum știau mai bine să o facă. Novac sesiză re-

acția de pe fața subofițerului care o însoțea pe Zita și deveni precaut.

— Ce se întâmplă cu copilul? — izbucni Zita.

— Acum e prea târziu, doamnă!

Ușa se deschise încet. Băiețelul se aruncă în brațele mamei sale de care se despărțise doar de aseară, în ale cărei brațe a stat două zile încheiate (joi și vineri) și pe care o vedea doar sporadic, acolo, în grădinița din Brașov, când Zita, tot la două săptămîni, își vizita copilul.

— Puiul mamei . . . , puiul mamei, scump și drag! . . .

— Luați copilul de-o parte! — ordonă căpitanul, sergentului care-l adusese. Să lăsăm sentimentele pentru alte ocazii. Zita Suman recunoașteți în persoana lui Dan Sima pe copilul dumneavoastră?

— Da. Copilul e al meu! — răspunse încet femeia. E al meu . . . nu mi-l luați! — striga ea cu disperare.

Novac avu o strîngere de inimă cînd realizează că băiețelul era de aceeași vîrstă cu 'Ăla Micu', de care îi era dor, care, desigur, îl aștepta acasă pentru o nouă partidă de călărie. . .

Căpitanul se răsuci în scaun și ordonă:

— Puteți duce copilul!

Zita se zbatu, dar brațul sergentului o reținu pe loc, ca într-un clește. Încercă din nou să scape din strînsoare, dar nu reuși. Se porni din nou pe plîns, de această dată în hohote puternice.

— Zita Suman! Ce amestec aveți în asasinarea Adrianei Goga?

— Eu nu omor oameni! De ce nu vreți să mă credeți odată?

Novac apăsă din nou pe butonul alb:

— Să vină Maria Orza și Liliana Balica!

Cele două fete, înspăimîntate peste măsură, oftară adînc, atunci cînd dădură cu ochii de Zita.

Căpitanul, după ce citise încă o dată declarațiile lor, le adresă următoarea întrebare:

— Știați că Zita Suman strecura sistematic în statele de plată cifre ce reprezentau sume mari de bani pe care ea apoi și le însușea?

— Nu, nu m-am putut gîndi la așa ceva, — răspunse Maria Orza.

— Întotdeauna s-a oferit să ne ajute singură, dar să ne bage în asemenea încurcătură nici n-am visat — zise Liliana.

Locotenentul continua să stenografieze spusele din timpul interogatoriului.

— Legea vă va pedepsi așa cum se cuvine, pentru neglijențele voastre. Sergent, poți să le duci! — ordonă căpitanul. Trimite-l pe Ionel Suman!

Căpitanul știa că în curînd oboseala îl va doborî. De aceea se concentră, să fie gata pentru ultimul asalt. Dar simțea că i se închid ochii. Un val de căldură îi cuprinse organismul într-o dulce moleșeală, simțită încă de cînd se afla la volanul mașinii, la întoarcerea spre casă. Nici cafeaua consumată pînă acum nu îi adusese nici cel mai vag fior de înviorare, mai mult, simțea o usturime insuportabilă în gît, din cauza numeroaselor țigări...

Privi spre Ionel Suman și se hotărî să procedeze aparte cu el; acesta era un tip care manevra bine arta oratorică.

— Din declarația ta deduc că sîmbătă, cînd a avut loc incendiul în apartamentul soților Goga, erai la meci! Din cîte știu, ceața nu a permis disputarea partidei de fotbal și meciul a fost transmis la televiziune. Cred că l-ai văzut și tu!!

— La ora aceea eram la o bere...

— În declarație nu susțineai așa... Instanța va pedepsi acest lucru, de fapt ai dat trei declarații și de fiecare dată ai susținut altceva.

— Soției așa i-am spus și așa v-am declarat și dumneavoastră...

— Știi că soția ta sustrăgea bani din fondul întreprinderii?

— Mi-a spus acum vreo cinci săptămîni.

— Știi că soția ta are un copil cu Sima, iluzionistul?

— L-au avut într-o perioadă cînd eram despărțiți, apoi ne-am împăcat cu condiția să-l ducă, cel puțin pentru un timp, la tatăl lui. Copilul a fost născut și crescut în Sibiu. Mama ei l-a crescut, și cînd copilul a avut trei ani maică-sa a murit, iar

noi ne-am împăcat. Trei ani am stat singur... Dar după aceea am regretat, fiindcă noi n-am putut avea copii împreună.

Căpitanul ieși din birou să-și aducă un pachet de țigări; știa că acolo, într-un dulăpior, mai era unul, ce constituia o rezervă. Pe masă, învelită într-un ziar și pusă deoparte, într-o cutie de carton, se afla o pereche de pantofi, iar într-unul dintre ei găsi un bilet, lăsat de Ursan: „I-am găsit la coșul de gunoi, stăteau acolo și mă așteptau să-i iau. Și asta, după ce am răscolit tot blocul. Nu știu ai cui sînt!“ După ce citi biletul, refăcu coletul așa cum îl găsisese, luă pachetul de țigări dintr-un sertar, apoi reveni în birou, reflectînd: „Deci, asta e surpriza pe care mi-a pregătit-o, după ce am telefonat din Oradea!“.

— Așteptați pe coridor; o să vă rechem — se adresă lui Suman și subofiterului care-l însoțea.

Zita își reveni după întîlnirea avută cu odrasla ei.

Așezat pe fotoliu, căpitanul puse coletul pe masă și îl desfăcu.

— Cunoașteți ai cui sînt acești pantofi?

Zita tresări.

— I-am aruncat la gunoi în ziua cînd am plecat în concediu. Soțul meu nu îi mai folosea de mult timp.

— Vă mulțumesc. Sergent, puteți pleca!

Căpitanul îi conduse pînă pe coridor.

— Intră! — se adresă din nou lui Ionel Suman.

— Acești pantofi, îi aparțin; cel puțin așa mi-a declarat soția ta. Cînd i-ai folosit ultima dată?

— Sînt pantofii mei, dar nu mai rețin cu exactitate cînd i-am purtat ultima dată, spuse Suman, mușcîndu-și buza superioară.

— Încălțat cu acești pantofi, ai pătruns acum o săptămînă mai precis în noaptea de sîmbătă spre duminică, la orele douăsprezece și treizeci, apoi la ora unu, în apartamentul doi de pe scara voastră. La acele ore ai dat telefon de două ori și ai vorbit la Camping, camera 33, cu iluzionistul Sima.

— Pe ce vă bazați cînd afirmați acest lucru?

— Urmele pantofilor lăsați pe parchetul încăperii, precum și amprente de mîini sîngi de pe receptorul telefonului! — arun-

că Novac această din urmă învinuire, de care nu era încă sigur — amprentele fiind vagi —, dar interveni imediat pentru a nu-i lăsa lui Suman timp să-și pregătească apărarea: Un singur lucru nu am priceput! Ai folosit un degetar în momentul în care ai format numerele pe disc, sau? . . .

— Nu, n-am folosit nici un degetar. În mîna dreaptă, de fapt între arătător și inelar îmi țineam țigara, iar numerele le-am format cu degetul mic de la mîna dreaptă. Novac admira satisfăcut unghiă mare de la degetul lui Suman . . .

— Ar fi bine să luăm lucrurile într-o ordine, altfel nu mai terminăm nici miine și nu uita să-mi spui ce ai făcut în timpul în care era vorba că ai vizionat meciul. Te previn că deținem date precise și nu ne mai poți duce cu vorbăria . . .

Ionel Suman știa că nu mai poate scăpa din plasa căpitanului și încercă să reproducă cu mare exactitate tot ceea ce a făcut în ziua de sîmbătă, dar era atent și își impuse să fie precaut, pentru a ascunde anumite fapte pe care Novac nu trebuia să le afle.

— Dimineața de la șapte am fost prezent la serviciu. N-am stat acolo nici douăzeci de minute — șeful mă învoise la medic —, apoi am plecat, iar cînd am ajuns în centru am băut o cafea, se făcuse ora opt, fără vreo zece minute. Trebuia să ajung repede la policlinică să-mi scot număr de ordine pentru consultații. Deși îl cunosc bine pe medicul Tudor, nu-mi place să profit de astfel de favoritisme. În acel moment, cu mine se mai afla un prieten . . .

— Numele lui și adresa exactă!

— Îl cheamă Stan și locuiește pe strada Lalelei la numărul 307.

Novac ceru să fie adus amicul lui Suman de la adresa indicată, apoi făcu semn acestuia să continue.

— . . . deodată văd, în parcare de la Grand, mașina Iluzionistului și m-am hotărît să dau o fugă cu ea pînă la policlinică.

— De unde aveai cheile?

— Credeți că e atît de greu de deschis o rablă de Skoda din secolul trecut? Doar sînt electrician auto și nu mi-a fost greu

să leg două fire și să stabilesc contactul, că de deschis nici nu s-a pus problema: băiatul cu care eram, e de profesie lăcătuș-mecanic. El s-a urcat la volan, eu nu pot suporta ceața... Pe urmă trebuia să aștept să intru la doctor în cabinet și ne-am pierdut o groază de timp la o cofetărie din apropiere de unde i-am dat telefon Amaliei Proca, la serviciu, și i-am fixat o întâlnire la ea acasă, pentru ora doisprezece. La zece eram la doctor în cabinet și analizele m-au ținut acolo cam o jumătate de oră, dar nu am mai stat să-mi scot rezultatele, aveam timp după aceea... Să nu uit: pe urmă i-am dat lui Iulian un telefon să-i spun că i-am luat mașina și să nu fie îngrijorat, fiindcă după masă i-o va aduce înapoi prietenul cu care eram... Din acel moment m-am speriat, deoarece Iulian anunțase Circulația că i s-a furat mașina; așa că am luat-o pe străzi dosnice pînă ce o da telefon din nou că și-a găsit-o. Iulian mi-a spus că mașina o dăduse încă de viheri unui prieten, pentru reparație, dar acesta vineri o și reparase lăsîndu-i-o în parcare de la Grand, unde noi am găsit-o... Cheile le lăsase la restaurantul la care trebuia să vină seara, devreme, Iulian și trupa lui; de acolo, pînă la parcare de la Grand nu e mult... Ce se întîmplase? Imediat după ce noi am trecut prin parcare și am luat mașina, a venit la vreo zece minute în urma noastră și amicul lui Iulian, care îi reparase mașina. Așa s-a alarmat și i-a dat telefon la camping că mașina nu mai e acolo unde o lăsase el... S-a alarmat și a anunțat Circulația. Atunci, eu...

Ușa se crăpă și în prag se ivi Ursan.

— Pare-mi-se că am făcut un drum degeaba din moment ce Zita și-a recunoscut copilul — se căină el.

— Pe bătrînică ai adus-o?

— L-a recunoscut și ea!

— Chestii de procedură penală. Și nu te mai zgîi așa, fiindcă trebuie ca cineva să-l crească pe copil și așa a fost lăsat singur șase ani, pentru că părinții lui n-au fost oameni de omenie... Ai trecut și pe la arestul preventiv?

— Da!

— Cele două fete, ce mai fac?

— Ce să faci?! Una tace și alta ascultă — răspunse Ursan în stilul său inconfundabil, răspuns ce îl mai destinase pe căpitan.

— Mai departe! — îl îndemnă pe Suman.

— După ce am sosit de la clinică, am trecut pe la medic să-i repar sistemul special — zise el — de închidere a ușii de la garaj. Mi-a dat în grijă să nu-i pierd cheile, fiindcă pe celelalte le pierduse astă-vară și altele nu mai avea... Am reparat noi ce era de reparat, apoi am dat o fugă pînă acasă, deoarece pierdeam întîlnirea cu... Era aproape doisprezece.

— Ai lăsat mașina în fața blocului?

— În ea mă aștepta amicul meu, cu motorul pornit...

— Pe la ce oră ai urcat sus?

— Era deja doisprezece și eram în întîrziere.

Novac îi șopti ceva la ureche lui Ursan și acesta porni ca din pușcă, apoi se întoarse îndărăt cu o bocceluță pe umăr.

— ... am căutat niște haine în dulap de-ale soției...

— Astea sînt? — îi arătă Novac hainele pe care le găsisese într-un dulap la Camping, camera treizeci și trei.

— Cu pantofii a fost mai greu...

Novac tresări, apoi întrebă formal:

— Uți să ne spui că aveai și ochelari!

— Cum să nu vă spun, dar lăsați-mă...

— Pe la ce oră ai coborît în stradă?

— Trecuse de doisprezece... Am pierdut timpul cu pantofii, deoarece îmi erau prea strîmți și mă strîngeau...

— Nu te-ai întîlnit cu nici o persoană cunoscută în timp ce coborai scările sau, eventual, jos în stradă?

— Cînd am coborît în stradă, niște copii veneau de la școală, dar nu m-am uitat atent ca să le pot reține fizionomiile. Mă grăbeam dar în același timp mă și feream să nu fiu recunoscut de cineva în straiile femeiești... De aceea am dat o fugă pînă la Casa de cultură de unde mi-am făcut rost de o perucă blondă, pe urmă m-am dus la...

— De ce trebuia să mergi în travesti, din moment ce soțul Amaliei nu era acasă.

— ?!

— Vezi, noi știm și acest lucru: soțul Amaliei Proca era internat în spital în ziua aceea — preciză Ursan.

— Eu nu mă feream de soțul Amaliei. Voiam să nu mă vadă vecinele ei, știți cum sînt femeile: birfitoare! Am stat la ea pînă la ora unu, iar de acolo am plecat la repetiție, care s-a terminat repede. Cam la două fără un sfert!

Novac îi făcu semn să continue:

— Păi, nu v-am spus că jucam într-o piesă de teatru? — reluă Suman, cînd citi nedumerirea de pe fața căpitanului.

— Bine, dar...

— De aici îmi venise ideea cu hainele femeiești!

— Înțeleg! Jucai rolul unei femei.

— Desigur!

— Asta ar însemna să imiți foarte bine vocea unei femei, pentru că spectatorii nu sînt niște ageamii.

— Considerați că nu sînt în stare să...

— Nu te cred! Dar mă rog... poți să imiți o voce de femeie pe care să o cunoaștem amîndoi? — propuse Novac, privind discret spre locotenentul care înregistra interogatoriul. Aceasta reglă imediat acordul fin și aștepta momentul... Zic să.. reproduci vocea soției tale. Oricum, e cunoștință comună și mi-ar veni mai ușor să te cred.

Vocea Zitei se auzea, ca și cum aceasta ar fi fost de față.

Zîmbiră cu toții.

— V-am spus eu că... — bravă Suman.

— Ai fi meritat aplauze, dar aici nu e un cadru atît de... Și în tot acest timp ai umblat cu aceste haine prin oraș? — întrebă Novac, punînd mîna pe bocceluță.

— Le-am schimbat la toaleta hotelului Grand... Prietenul meu a luat hainele, le-a pus în mașina pe care a dus-o în gara-jul doctorului, iar de acolo urma să o ducă seara, pînă la ora șapte, ca să aibă ăla cu ce veni la restaurantul din centru, pentru a-și da numărul de iluzionism, bineînțeles, apoi urma să se întoarcă la camping.

— Cum îți explici, că mașina doctorului nu a fost parcată în garaj, nici după ce ușa a fost reparată?

— Cheia a rămas la prietenul meu și cu el m-am întîlnit abia miercuri, iar eu i-am înapoiat-o medicului abia joi seara. Nu știu de ce, dar Stan pareă a evitat anume să mai dea față cu mine.

— Când ai aflat rezultatele analizelor medicale?

— Sîmbătă! Am dat telefon de la Amalia la cineva cunoscut la policlinică și am aflat că nu mai sînt bun de nimic — răspunse cu amărăciune Ionel Suman. Medicul Tudor și acum evită să-mi spună adevărul adevărat.

— Totuși nu mi-ai spus ce ai făcut după terminarea repetiției? Cum ți-ai petrecut timpul începînd de la ora două fără un sfert? Dar vreau cu exactitate.

— M-am întors la serviciu ca să-mi scot salariul și pe la doi și ceva am pornit spre oraș și m-am întîlnit cu un prieten mai vechi, plănuiind să vedem meciul, dar pe drum am aflat că este amînat din cauza ceții, și ne-am hotărît să trecem pe la bar să bem cîte ceva, doar era zi de leafă.

— Ora exactă a intrării în bar, mă interesează!

— Era ... cam trei. Deci, cu aproximație! — făcu din umeri Suman.

— La ce oră ai părăsit barul?

— Nu se făcuse cinci — aprecie Suman.

— Dacă prietenul tău ți-a dat cheile doctorului miercuri seara, de ce i le-ai înmînat doar joi seara?

Suman zîmbi teatral, refuzînd să răspundă.

— Îți spunem noi! Ai fost la Brașov ca să luați copilul.

Suman înclină afirmativ din cap. În fotoliu, Ursan îl călca pe căpitan pe pantof.

— Numele prietenului cu care ai stat la bar, dar și adresa lui exactă.

— Costel Burz, strada Piatra Arsă, nr. 411; locuiește singur într-o garsonieră, dar nu știu cam pe unde o fi...

— O s-o găsim noi! Ursane, trimite pe cineva să-l aducă!

După ce îl expedie și pe Suman, Novac apăsă pe un buton alb:

— Să vină, Zita Suman!

Zita era de nerecunoscut; de cînd plecase din birou, plînsese continuu, iar ochii i se înroșiră și erau lipsiți de farmecul luminii aceleia pătrunzătoare care reușise în atîtea rînduri să-i alunge lui Novac îngrozitoarele rîgrene...

— Soțul dumneavoastră a venit sîmbătă să-și ridice, personal, salariul? — o luă Novac în primire pe roșcovană. Nu puteați să-l luați dumneavoastră, doar se mai obișnuiește așa ceva?

— Ba da! Imediat după ce am servit-o pe Adriana, i-am dat lui banii, dar mi se pare că i-am mai auzit vocea încă vreo zece minute pe coridor. De obicei i-l iau eu, dar atunci nu știu cum de a mai venit, fiindcă, era sîmbătă și destul de tîrziu...

— Puteți pleca!

După ce Zita părăsi biroul, se ivi Ursan.

„De ce o fi venit Suman atît de tîrziu la serviciu? Da! Acum sînt sigur. Dorea să știe toate mișcările Adrianei. Și ce e mai interesant e că s-au văzut la ora două, cînd totuși se presupune că criminalul a intrat în bucătăria soților Goga, a montat bricheta și a deschis robinetul de la aragaz...

Suman fu rechemat la birou.

— Ce ai discutat cu Sima la prima convorbire?

— La care?

— La prima — repetă Novac. „Ai cam încurecat-o artistule! Nu mai știi care a fost prima ta convorbire cu Sima. Probabil, au fost ceva mai multe, din acest motiv nu mai cunoști răspunsul“ — socoti Novac.

— ... i-am spus că mașina lui se află la Camping, dar el n-o văzuse, poate nici nu se aștepta să îi fie dusă la o oră atît de tîrzie. L-am rugat să coboare să-și vadă mașina și să ia și două comprimate din somniferele pe care mi le-a dat doctorul Tudor, să se mai liniștească. Le uitasem în mașina lui...

— Pe urmă ce i-ai spus?

— Să vină în oraș.

— De ce?

— Ca să văd cît de mult îmi mai iubește nevasta. Păi, el cite nu mi-a făcut?

— Sper că nu glumești?

— Deloc!

— Spunînd aceasta, ai recunoscut fără să vrei, o crimă!

— Ce crimă?

— La cîteva minute somniferul și-a făcut efectul. În acel moment Sima se afla la volan și a adormit brusc... Ai omorît

un om, domnule Suman, din glumă sau că așa ai vrut, l-ai omorât! Poate ca să vă rămână și copilul și banii!...

— Glumiți, probabil! Nu mă puteți acuza de ceea ce nu am făcut!

— Controlează-ți vorbele! Doctorul Tudor ți-a dat somniferele?

— Da. După ce m-a consultat, mi-a dat să iau seara ca să mă liniștesc. Îi zisesem mai înainte că am insomnii.

— Știai cât sînt de puternice?

— De unde să știu? Ce, eu sînt doctor?

Novac răsfoi într-un carnețel, căutînd adresa familiei Tudor.

— Ursan, te duci în biroul nostru și-l întrebi prin telefon pe medicul Tudor, dacă atunci cînd i-a dat somniferele i-a făcut și precizările de rigoare pentru administrare!

Căpitanul se frecă îndelung la ochi, întrebînd:

— Cum de au ajuns hainele soției tale în dulapul lui Sima?

— Asta n-o mai știu...

— Se pare că ai vrut să-i vîri cine știe ce nenorocire, pe gît, lui Sima...

— Nicidecum — replică absent Suman.

Novac privi pe geam. Afară se înserase de-a binelea. Se hotărî să le dea celor de acasă un telefon. El o să mai întîrzie, dar nu avea să știe cît timp. Privi din nou spre Ionel Suman.

Căpitanul se cătrăni rău de tot constatînd cum multe din supozițiile sale din timpul anchetei erau date peste cap, în urma declarației acestuia...

— Această brichetă de aprins aragazul, o cunoști?

— Le-am dat-o soților Rogoz acum vreo doi ani, cînd m-am întors dintr-o excursie din Cehoslovacia. De ce mă întrebați?

— Glumesc și eu... Și dumneata ți-ai permis să glumești cu viața iluzionistului. De ce n-aș glumi și eu. Probabil, cel care i-a luat viața Adrianei Goga a glumit și el!

Căpitanul nu se aștepta să citească pe fața celui pe care îl interoga, vreuna din reacțiile ce l-ar fi putut trăda. Era convins că și acum, ca și atunci cînd se afla pe scenă, prezenta-

du-și rolurile, se descurca tot atât de bine, dacă nu cumva și mai strălucitor. „Pînă acum a uitat să-mi spună a cui este bricheta. Suman știa foarte bine cum s-o mînuiască!!“ — își zise Novac, apoi îl întrebă pe Ursan, intrat chiar atunci în birou, care e rezultatul convorbirii sale telefonice avute cu medicul Tudor.

— Medicul mî-a spus că l-a avertizat pe pacientul său, că un singur comprimat poate adormi și un bou! Chiar așa s-a exprimat, — preciză Ursan, relatînd apoi cu lux de amănunte discuția avută cu medicul Tudor, sătul și el de necazurile aduse de înstrăinarea acestor somnifere buclucașe.

— Poți să-mi explici cum a ajuns bricheta în mîinile criminalului?

— Nu e treaba mea...

— E treaba noastră! Adriana Goga aflase de delapidările uriașe făcute de soția ta, iar acum o lună și tu știai de ele. Ea putea fi suprimată doar de tine sau de soția ta!

— Eu, de ce aș fi omorît-o? Ca să rămînă cu iluzionistul și cu miile de dolari în occident iar eu să le admir progenitura? Pe mine nu m-ați găsit; căutați-vă alt vinovat!

Novac era frînt de oboseală, dar nu avea de gînd să renunțe, îndirjîndu-se să-l demaște pe criminal.

— Cum ați pus la cale răpirea copilului?

— Nu l-am răpit, l-am luat doar. E al soției mele, l-am luat de mîină și l-am dus la mașină, fiindcă așa m-a rugat nevastă-mea, adică mama copilului. Două zile l-am ținut la cineva la Sibiu... În Turda ne-am oprit la restaurant să mîncăm ceva. Am intrat în vorbă cu niște muzicanți bătrîni, iar ei mi-au spus că pleacă în Austria, la un festival, sau cam așa ceva; unde se întîlnesc mai multe formații vechi. Așa am dedus că, cel puțin pînă la un loc, drumurile noastre sînt comune. Mi-a venit ideea să-l pun pe copil în toba aceea, fără ce ei să-și fi dat seama de acest lucru. Ne-am dat întîlnire pentru duminică, ora patru, într-un oraș din Ungaria unde urma să le dau ceva. Am inventat întîlnirea asta ca să pot să iau copilul...

— De ce nu i-ați așteptat la graniță, pentru a vă asigura dacă a trecut sau nu. Nu vă mai înțelege?

— Ne-am dat întâlnire și la frontieră pentru duminică, între zece și unsprezece. Dar nu știu de ce s-au răzgîndit! „Așa se explică faptul că ei dormeau liniștiți, iar copilul lor se afla în grija nimănui. Halal părinți! Au un singur copil și nici de el nu se ocupă cum trebuie“ — se amări Novac. Nu v-a fost frică, micuțul se putea asfixia? Sau, putea să se îmbolnăvească, afară era destul de frig?

— Cînd l-ați scos din tobă, ați constatat desigur, că nu suferea de frig și avea aer din abundență: i-am lăsat un orificiu liber, pentru respirație. Mai departe mă descurcam eu...

— Nu știu cum o să te descurci acum, cînd ai la activ: asasinarea lui Sima, furtul mașinii, răpirea și tentativa de trecere frauduloasă peste graniță a copilului, dar o să-ți mai găsim și altele, suficient să înfunzi mulți ani de pușcărie, dacă tot nu ai de gînd să recunoști asasinarea Adrianei Goga!

Un ofițer se înființă în prag cu Costel Burz, vesel, nevoie mare.

— L-am găsit acasă, făcea omul chef... — spuse ofițerul.

— Dumneata ești Costel Burz? — îl chestionă căpitanul.

— Da, eu sînt!

— În săptămîna trecută, sîmbăta, te-ai întîlnit cu Ionel Suman?

— Am fost cu el la niște coniac — răspunse vesel mustăciosul, ce plescăia repetat din limbă, lucru care-l enervă pe căpitan.

— Pe la ce oră te-ai întîlnit cu el?

— La două, cînd am ieșit de la serviciu.

— Cît timp ați rămas împreună?

— Am pornit spre stadion, dar de la un loc ne-am întors, lumea venea înapoi că au amînat ăia meciul din cauza ceții, așa că ne-am dus la bar și am tras, ba cîte un coniac, ba cîte o cafea... El a plecat mai repede, că avea nu știu ce treabă, dar eu am mai rămas, dar nu știu cît să fi fost ceasul, că m-am ameuțit de tot! „În momentul exploziei erau împreună, iar Suman are o acoperire bună; de la ora două, cînd se presupune că s-a intrat în locuința soților Goga, pînă după ora trei, cînd deja totul

se terminase. Alibi perfect: ar zice el!“ — calculă din nou căpitanul.

— Așteaptă afară! Te voi chema dacă o mai fi nevoie.

Privi din nou spre Suman, întrebînd:

— În jurul orei șapte, unde te aflai?

— V-am mai spus... cu inginerul Goga la morgă, să-și vadă nevasta.

Stan intrase în birou, însoțit de omul trimis de Ursan.

— Numele dumitale?

— Alexandru Stan.

— Ai permis de conducere?

— N-am! —răspunse încet Stan și își fixă privirea în dușumea.

— Sîmbăta trecută, imediat după ora șapte, ai condus autoturismul Skoda de culoare roșie cu numărul de înmatriculare 415, de la garajul familiei Tudor, din blocul acela cu fațadă albastră, la Camping...

— L-am condus...

— Erai singur în mașină?

— Da!

— Ești arestat pentru uciderea minorului George Maxim!

Nu mai adaug fuga de la locul accidentului și conducerea unui autovehicul fără a poseda permis de conducere...

— Nu l-am văzut! Era ceață...

— O întrebare, și apoi... Tu ai pus hainele acelea verzi în dulapul lui Sima?

— Eu le-am pus. Nu știam ce să fac cu ele. Am întrebat de femeia de serviciu unde stă, apoi i-am pus hainele în dulap... Să știți că nu am vrut să-l lovesc pe copilăș. Am vrut să opresc dar mi-a fost frică; nu aveam permis de conducere și mai era un polițist care patrula prin fața blocului incendiat.

— Du-l la arest! — îi ordonă Novac celui care îl adusese. Apoi privi ostentativ spre Ionel Suman și adăugă: Un singur lucru mă intrigă! Cum e posibil ca Sima să nu se fi prins că vocea nu e a Zitei, dar nu faptul că ai reușit să imiți la perfecție mă surprinde, ci faptul că ei totuși își aveau poate vorbele lor.

Sau poate... — oscilă voit Novac, abordîndu-l amical pe bărbatul din fața sa al cărui păr avea o culoare pe care nici acum nu o putea preciza. Cred că nu își mai vorbeau demult... — reluă căpitanul, cînd observă că Suman își aplecase capul în pămînt, nemaiavînd șanse de scăpare. Ai făcut o singură greșeală! Dar ca să glumesc și eu, n-am să ți-o spun, decît la proces. Du-l te rog! — se adresează Novac celui care îl escortase pe Ionel Suman.

În momentul următor se gîndi la Zita: „Cînd s-a mai pomenit una ca asta!, să faci un pariu, să-l cîștigi, dar să n-ai nici un avantaj din cauza unui regulament... De fapt, dintr-un astfel de rămășag, pe care l-am avut eu cu Zita, amîndoi am fi avut de cîștigat, dar, culmea, amîndoi am pierdut“.

În birou mai rămăsese doar Novac și Ursan. Plecase și locotenentul care stenografiase convorbirea, dar nu înainte de a răsuci butonul magnetofonului, oprind rotirea benzii pe care era înregistrat în întregime interogatoriul. Ieșiră în fața clădirii.

— Fetițo, ai fost formidabilă! Ursan înțelese sensul vorbelor, rostite ca pentru sine de către Novac. Căpitanul își privea cu nostalgie mașina; ea îl scosese din necaz și îl purtase — zburînd ca vîntul — în cursa aceea... spre Infern! Am terminat cu bine, dar cu cît chin și alergătură, primul nostru caz!... Ascultă măi, rebusel, parcă te lăudai că vei da și tu o bere la prima ta leafă. Acum nu mai zici nimic?

Pe fața lui Ursan se putea citi nedumerirea și, într-un tîrziu, se trezi întrebînd:

— Și, totuși, cine a ucis-o pe Adriana Goga?

— Citește stenograma de la început și sînt sigur că o să afli. Pînă atunci o să întocmesc raportul. Dimineată n-o să mai fie timp pentru așa ceva. O să plec la instructaj. Sper că n-o să te sperii cînd vei afla cum o bună parte din supozițiile noastre din timpul anchetei au fost spulberate. Altădată va trebui să căutăm mai bine; dacă nu vrem să o dăm în bară...

Aburii călduți ai cafelei răspindeau între fețele celor doi comeseni o aromă îmbietoare. Locotenentul, încă needificat pe deplin, în urma consultării stenogramei, îl interpelă pe căpitan:

— Totuși, pe ce v-ați bazat făcându-l răspunzător pe Ionel Suman de uciderea Adrianei Goga?! Doar nu el a omorât-o. La ora două, când a fost deschis aragazul și s-a montat bricheta, Suman se afla la serviciu; își scotea salariul!...

Novac, preocupat de calitatea cafelei, mormăi fără să-l privească pe locotenent:

— Iluzionistul este autorul crimei! Ionel Suman, imitând vocea soției sale, i-a sugerat doar cum să procedeze. La ora două iluzionistul a intrat în casă, a montat bricheta și a deschis aragazul...

De cum sosise acasă, Ală Micu' îl luă în primire și nu îl lăsă să facă nimic altceva pe căpitan, pînă ce, așezat în patru labe, nu începuse să înconjoare încăperea cu fiul său în cîrcă.

Din antreu se putea auzi:

— Di calu, di! Di calu, di!

— SFÎRȘIT —

CUPRINS

CAPITOLUL I	
Tristețe în „Cartierul veseliei”	5
CAPITOLUL II	
Aburii călduți ai cafelei	15
CAPITOLUL III	
Asasinul face „Rocada mare”	27
CAPITOLUL IV	
Cîte o înmormîntare pe zi	40
CAPITOLUL V	
Atenție, filmăm!	52
CAPITOLUL VI	
Băiatul cu „aspiratorul”	70
CAPITOLUL VII	
Stop cadru la cîmătir	85
CAPITOLUL VIII	
Telefoanele de la miezul nopții	103
CAPITOLUL IX	
Regula jocului	114
CAPITOLUL X	
Demaraj spre Infern	125
CAPITOLUL XI	
Incident la frontieră	132
CAPITOLUL XII	
Cine a ucis-o pe Adriana Goga?	140

Dragi cititori,

CASA DE EDITURĂ ALPHA vă oferă pentru lectură, în timpul
dumneavoastră liber, cărțile:

Nicolae Băciuț — Jocuri încrucișate;

Eugeniu Nistor — Luneta de rouă;

Ioan Țighiliu — Aventuri în Brazilia

Citiți cărțile editate de
Casa de editură „Alpha“